

1200

IOANNIS TZETZAE
ANTEHOMERICA
HOMERICA
ET
POSTHOMERICA

E
CODICIBUS EDIDIT
ET
COMMENTARIO INSTRUXIT
FRIEDERICUS IACOBS



LIPSIÆ
IN LIBRARIA WEIDMANNIÆ
MDCXCIII.

41

RECEIVED

THE

THE

THE



RECEIVED

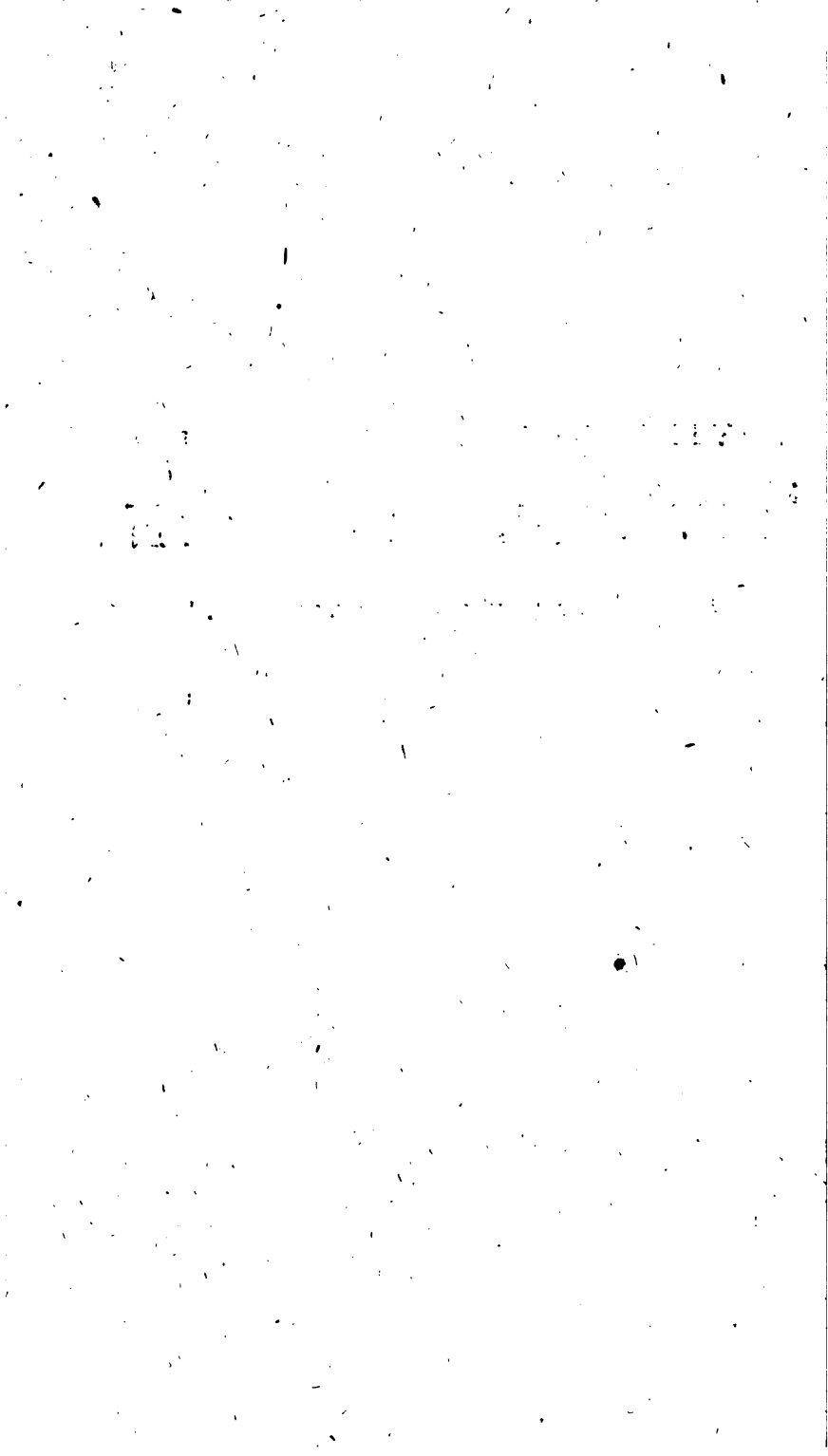
NOV 1964
OLSON
RABOL

AD

VIRUM CELEBERRIMUM

TH. CHR. TYCHSEN

PROFESSOREM GOTTINGENSEM.



Magnopere mihi peccare viderer, Vir Celeberrime, si hunc qualemcumque libellum, alius cujusdam quam TUI nominis auctoritate commendatum, in publicum prodire juberem. Quod enim Tzetzae de rebus Iliacis carmina, quorum major pars usque ad hunc diem in codicibus latuit, nunc demum integra in eruditorum manus veniunt, id TUO unius singulari et studio et humanitati debetur. TU non solum insignem lacunam, quam Schirachiana editio, ex Augustani codicis apographo facta, in Antehomeriis reliquerat, ex Codice Vindobonensi explevisti, verum etiam illam carminis partem, quae res, ad Trojam post Hectoris obitum gestas, complectitur, ex eodem Vindobonensi codice descriptam, mihi summa benevolentia edendam

concessisti. Quis me igitur ferendum putet, nisi, quem scriptorem TU fere primus e bibliothecarum tenebris eruisti, eum, a me paullo emendatiorem comtioresque redditum, ad TE redire jubeam, TUAque curae et tutelae tradam?

Et si autem minime ignorabam, quantum et quam grave publici judicii onus susceperim, cum eum scriptorem, cujus edendi Viri, summo ingenio magnaue exquisitae eruditionis copia instructi, spem excitaverant, edendum curarem, et in eorum locum succederem, qui ipsius scriptoris levitatem et tenuitatem sua auctoritate atque doctrina facile compensaturi fuissent*),

mih-

*) Haec Tzetzae Carmina edere voluit Huetius, qui in epistola ad Frid. Georg. Graevium (Dissertationes sur diverses matières de religion et de philologie par l'Abbé de Tilladet. T. II. pag. 244.) haec scripsit: *Est mihi Tzetzae ejusdem poemata de rebus Troicis sic inscriptum: 'Ιωάννου Ἰσακίου τῷ Τζέτζῳ τὰ πρὸ Ὀμήρου κ. τ. λ.* Adjecta sunt Scholia non contemnenda. Haec edere olim habebam in animo; sed aliis studiis ex transverso objectis abreptus sum. — Dodwelius, ubi particulam τῶν ποσειδωνικῶν in lucem profert. (de cyclo, pag. 799.) totum opus in publicum edi vehementer optat. Ejus

edendi consilium ceperat Tryllitschius, (vide den neuen Bücheraal. ao. 1716. Pars LVIII. p. 735.) cujus apographum in bibliotheca Dresdensi servatur. Notas in Tetzam scripsit Clodius, Bibliothecae Dresdensis olim praefectus, quarum plurima pars in verborum significationibus enucleandis versatur. Cum Tryllitschii consilium, nescio qua de causa, exitum non habuisset, Heynius, Vir Ill. in ejus locum successit. Sed hic quoque Vir doctissimus, omnibus jam paratis et descriptis, opus suum premendum censuit, donec integriorem istorum carminum codicem nactus esset.

mihique haec consideranti quicquid hujus esset consilii, abjiciendum videbatur; tamen erant alia, quae nutantem animum obfirmarent, eumque impellerent, ne provinciam, mea voluntate expetitam, aliorumque benevolentia mihi traditam, temere relinquerem. Primum ipsius scriptoris, quem in manibus habebam, conditio. Quum enim is sit Tzetzza, quem neque ingenii praestantia, neque orationis cultus commendat, ita mecum cogitabam, si illis viris, vel taedio victis, vel gravioribus districtis negotiis, edendi ejus consilium abjicere licuerit, mihi non propterea idem licere, sed potius, quicquid studii in mediocri quamlibet scriptore expoliendo posuisssem, optime collocatum videri debere. Deinde et hoc commovebat animum, quod me iis codicum praesidiis ad Tzetzam edendum instructum viderem, quibus ante me nemo fuerat.

Iam vero, Vir Celeberrime, quibus subsidiis adhibitis quoque consilio ad Carmina Iliaca edenda accesserim, paucis velim accipias. Quum editoris munus duabus rebus praecipue contineatur, emendatione verborum, rerumque et sententiarum explicatione; quod ad primum attinet, textum, quantum ejus fieri poterat, a vitiis, quibus laborabat plurimis, purgare, et, cum ex codicibus, tum ex doctorum virorum conjecturis, quam emendatissimum reddere studui. Habebam autem in Homericis et Antehomericis, praeter editionem Schirachii, typo-

graphorum scatentem erroribus, Codicis Augustani, lacunosi illius quidem, sed satis emendate exarati, apographum, Heynii, Viri Illustris, manu scriptum, interpretatione latina, frequentibus animadversionibus, cum ipsius Heynii, tum Tryllitschii et Clodii instructum, ita denique expolitum, ut fere nihil ad perfectionem desit. Quum enim Tzetzae edendi cepissem consilium, illudque cum Heynio, cui me omnia mea debere grato animo profiteor, communicassem, summus Vir, quo nemo est ad bonas litteras omni opera promovendas promptior, nemo paratior, nullam moram interponendam censuit, quin mihi hunc, multifariae eruditionis thesaurum, traderet et inde, quae in rem meam essent, depromendi faceret copiam. Hinc igitur derivatae sunt plurimae, quas in hac carminis parte Heynii et Tryllitschii nomine decoratas vides, et emendationes et verborum explicationes, unde quantum utilitatis ad Tetzam redierit, nemo est harum rerum existimator idoneus, quin intelligat. Quum autem in Codice Augustano insignis lacuna sit, quippe in quo desiderantur v.v. 29. usque ad vers. 202. Antehomericorum, TU, Vir celeberrime, hanc particulam, ex apographo Viri clarissimi mihi que amicissimi, Heerenii, in Bibliotheca Litterarum et Artium, tum illius praestantissimi viri, tum TUIS animadversionibus instructam, edidisti. Eodem vero tempore, quo TU illos versus publici iuris faciebas, Woidius, Vir, de litteris
 opti-

optime meritis, ab Heynio mea de causa rogatus, eandem particulam, e Codice Bibliothecae Musei Britannici, cui tum temporis praeerat, nitide descriptam, misit. Neque tamen hoc apographum totum illum locum complectebatur, qui in codice Augustano desideratur, sed in versu 104. subsistebat.

In ea *Homericorum* parte, quam Schirachius multis vitiis inquinatam edidit, emendanda, plurimum fuit praesidii in Heyniano apographo, cujus auctoritate haud exiguum mendorum numerum facili opera sustuli. Sed in hoc quoque carmine mutilus est Augustanus codex, neque ultra vers. 221. excurret. Quae igitur ad integritatem usque ad hunc diem desiderabantur, ea protuli ex Codicibus Londinensibus duobus, uno Bibliothecae regiae, altero Harlejano; utroque in multis locis insigniter depravato.

Quod denique ad tertiam hujus operis partem attinet, quae res, post Hectoris mortem ad Trojam gestas, 780. versibus explicat, ea in Codice Augustano plane deest, neque quidquam ejus in publicum erat editum, praeter viginti versus, quos Dodwellus e codice Bodlejano edidit. Totum hoc carmen ex TUO apographo describendum curavi. Quodsi me forte in Posthomericeis, ubi nihil prorsus externi habebam praesidii, saepius offendisse inveneris, facile errorum veniam dabis, cum, quot vitiis Codex

Vindobonensis laboret, ipse in describendo cognoscere potueris.

In hac subsidiorum, quibus in his carminibus edendis usus sum, recensione, statim intelligis, Vir praestantissime, in multis ejus locis totam rem ad unum codicem rediisse. In quo si corruptelae haerebant, ad conjecturam confugiendum erat. In hac autem parte plus difficultatis offendis, quam ii credent, quibus Tzetzae ingenium scribendique genus ignotum est. Quicum praeter ea vitia, quae ipsi cum plurimis ejusdem aetatis scriptoribus communia sunt, multa sibi propria habeat, poeticae orationis usus ad eum emendandum parum aut nihil juvat; ipse Tzetza, et qui Tzetzae sunt suppres, studiose legendi, ex his praesidia critica depromenda sunt. Quin etiam alterum, quod in poetarum carminibus ad restituendam lectionis veritatem plurimum valere solet, verborum et syllabarum modulus, in hoc scriptore parvi vel nullius momenti est. Quum enim sive imperitia, sive negligentia, leges metricas innumeris in locis migraverit, sedulo mihi cavendum fuit, ne, metro nimis obtemperans, temere aliquid ei affingerem et scriptorem potius quam scripturam corrigerem. Vere igitur affirmare possum, de plurimarum, quas passim proposui conjecturarum veritate, neminem satis accurate existimare posse, nisi qui aliquam, vel cum ipso Tzetza, vel cum similibus ejusdem aetatis atque inge-

ingenii scriptoribus familiaritatem contraxerit. Multae proinde lectiones, quas divinando affectus sum; si per se spectaveris, inficidae et horridae videbuntur; easdem si ex scriptoris ingenio dicendique genere judicaveris, haud fortasse infelicitate excogitatas fateberis. Plurimum vero in hac parte juvabat fastidiosa quidem, sed multa cum utilitate instituta, eorum scriptorum comparatio, ex quorum scriniis Tzetzacarmen suum compilavit, interque eos praecipue Fragmentum τῶν ῥησικῶν, quod Majus ex Codice bibliothecae Uffenbachianae edidit, quodque cum Antehomericis in plurimis locis tam amice conspirat, ut interdum, Tzetzam hoc ipsum opus, pedestri oratione scriptum, elumbibus utcunque metris adstrinxisse, suspicatus sim. In reliquis partibus Cedreni et Malalae vestigia pressisse videtur. Quae cum ita essent, eam mihi legem statui, ut, quae sive meae, sive aliorum conjecturae horum scriptorum auctoritate firmarentur, eas in textum admittere non dubitarem; reliquas, cum tota variarum lectionum farragine, in notas rejicerem. Quae enim certa medela sanare non poteram, ea intacta relinquere, quam exulcerare malui.

Scholia, quae Schirachius textui, textu etiam corruptiora, subiecit, et quorum multo accuratiorem recensionem in Heyniano habebam, apographo, integra edere piguit, quum plurima eorum pars in futilissimis rebus versetur, neque

neque quidquam praeter nugae grammaticas, cum inepta ingenii ostentatione conjunctas, contineat. Haec omnia si omitterem, lectorum mihi rationibus consulere videbar; in quibus tamen eruditio paulo reconditior, ex veterum commentariis corrasa, apparebat, ea notis inferenda duxi. In Posthomerice paucissima habebam scholia, eaque maximam partem futilia, si res, in quibus versantur, spectaveris; eadem mihi in aliquod locis ad verba constituenda aliquid auxilii attulerunt.

Supereſt, ut de interpretationis genere, quod huic ſcriptori adhibui, pauca ſubjiciam. Quum orationis ea ſit facilitas, ut, niſi ubi textus corruptus ſit, ne tironibus quidem aliquid impedi-menti obijciatur, omnis interpretatio redibat ad fontes, unde Tzetza hauſerat, perſequendos. Haec res non adeo erat difficilis, ſi in iis locis, quos Tzetza ante oculos habuit, enotandis acquieſcendum putaſſem. Neque me tamen in hunc tam arctum gyrum includi paſſus ſum, neque ad recentiorum tanquam ſcopulos unice haerere ſuſtinui, ſed ipſos fabularum fontes in antiquorum et poëtarum et hiſtoricorum ſcriptis ſedulo indagavi, hoc laboris mei prae-
mium petens, ut animum a taedioſis monachorum compilationibus ad graviffimorum virorum monumenta converterem. Ea in re plurimum me juvit cyclicorum poëtarum accuratioꝝ cogni-
tio, cujus fontem TU aperuiſti, Vir celeberrime,

me, editis ex Procli Chrestomathia excerptis, quibus eorum poematum, quae cyclum Trojanum constituebant, argumenta continentur. Multum quoque ad eam rem praesidii esse in Heynii Commentariis, tum ad Virgilii Aeneida, tum ad Apollodori Bibliothecam, nemo est harum litterarum paulo studiosior, qui nesciat.

Haec sunt, Vir clarissime, quae de ratione edendi Iliaci carminis TEcum communicare volui. Priusquam tamen scribendi finem faciam, temperare mihi non possum, quin verborum stimulos adhibeam, ut poëtae, qui in eodem argumento, multo tamen majoribus et ingenii et artis praesidiis instructus, versatus est, Quinti Smyrnaei editionem ne nobis diutius invideas, neque fidem, omnibus harum litterarum amantibus, obstrictam liberare differas. Postquam enim eruditissimam de Quinto commentationem, una cum ingeniosissimis conclamatorum prope locorum emendationibus, eidem subjectis, edideras, spes exorta est omnibus, fore, ut perfectum a TE expoliretur opus. Iam vero postea praeter ea cum ingenii, tum doctrinae adjuvamenta, quae TU ipse affers, eas Codicum nactus es copias, quae vel solae ad Quintum emendandum sufficere possint; ut nullum sit dubium, TE hac editione in publicum emissâ, vel ipsi Rhodomanno palmam, eruditissimorum hominum iudicio ei tributam, vel ambiguam facturum vel erepturum esse. Ad hoc igitur opus
denuo

denuo suscipiendum et ad umbilicum perducendum, cum TIBI voluntas deesse non possit, ne otium desit, vehementer opto. Vale, Vir doctissime, et me, ut facis, amare perge. Scribebam Gothæ, mense Marti
CICIDCCCLXXXIII.

DE TZETZA EIUSQUE CARMINE.

Ioannem Tzetzam, Michaëlis filium, Isaaci fratrem, saeculo duodecimo post Christum natum Constantinopoli, ubi natus esse videtur, litteris operam dedisse, ex ipsius Tzetzae scriptis abunde constat. Supervacaneum est ea repetere, quae de ejus genere et vita Potteri *) et Fabricii **) diligentia congeffit, omnesque ii, qui de historia litteraria tradiderunt, sine ulla adjunctione recoxerunt ***). Hoc unum animadvertam, Ioannem nostrum Tzetzam, quo tempore carmen de rebus Trojanis concinnaret, graves similitudines gessisse cum Isaaco fratre, (qui ἐπαρχίας munere fungebatur in urbe Berrhoea ad lacum Boeoidem) ejusque conjuge, quae maritum impulerat, ut fratrem non solum indignis munusculis exciperet, sed suis praeterea equis privatum remitteret ****).

Quod vero ad Tzetzae nostri ingenium attingit, magna ejus erat eruditio, major etiam jactan-

*) Potterus ad Lycophron. p. 109. fqq.

**) Fabricii Bibliotheca graeca. T. X. p. 245. fqq.

***) Chauffepié V. Tzetzès. Hamberger in den zuverlässigen Nachrichten. T. IV. Bougine Handbuch. T. I. p. 471.

****) Hunc mihi sensum eruisse videor ex obscuris et corruptis verbis Homeric. v. 143. fqq. et Posthom.

v. 284. fqq. Ejusdem tamen Isaaci nomine Ioannes noster suum in Lycophronem commentarium honoris gratia inscripserat. Ioannis enim opus esse, cum ex iis argumentis, quae Potterus protulit, praecipue ex epistola Tzetzae ap. Fabricium Tom. III. pag. 419. tum ex multis nostri carminis locis apparet, quos in notis indicavi.

jactantia. Quum enim plurima legisset, antiquorum sophistarum more, passim gloriatur, se paratum esse, quaecunque aliquis scire velit, ex memoria dicere; et graviter indignatur, quod sibi, tanti ingenii tamque immensae lectionis viro, tam parum honoris et fere nihil statuatur praemii. Has querelas, quibus Chiliades ejus refertae sunt, in nostris quoque carminibus effundit. Ut autem sui unius ingenii admirator est, ita se in alios scriptores haud raro injuriosum praebet: veterum ignorantiam crebro exagitat, suam scientiam et eruditionem jactat. Neque tamen facile aliquem vel mediocriter peritum irretiet et in suam sententiam trahet, cum ei ad opiniones suas tuendas firmandasque plane desit ingenii solertia. Plurimum operae in veterum fabularum et historiae cognitione posuerat; in quo tamen studio ita versatus est, ut, communi suae aetatis vitio, omnia ad allegorias, nugatorias plerumque ac futes, revocare studeret. Hujus studii specimen exhibuit in singulari opere, quo totius Iliadis interiorum sensum, allegorica interpretandi ratione erutum, explicuit; quod opus, passim a viris doctis laudatum, cum Iliaco carmine confudit Fabricius *).

Doctri-

*) *Fabricius* Bibl. Gr. T. X. pag. 251. Allegoricam hanc Iliadis interpretationem laudat Kuster. ad Suid. T. II. p. 683. et Bentl. in Epist. ad Mill. p. 63. Vide de hoc opere cl. *Tychsen*, in Bibl. Liter. et Artium IV. Inedita, p. 6. 7. Allegorica veterum fabularum interpretandarum ratione, quae

vix dici potest, quantum nugarum peperit, quamque crebro Homeri, aliorumque poetarum interpretes, Homeri autem praecipue, a recto tramite deduxerit, primus ad Homerum defendendum usus esse dicitur *Theagenes*, ὁ πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὁμήρου teste Schol. ad Il. T. 67. ed.

Vil.

Doctrina autem, quam Tzetza tantum non ubique jactat, non ex ipsis fontibus hausta, sed ex turbidis rivulis petita est. Quum enim veterum poetarum Commentatores, Epitomatores, et Lexicographos, quibus illa aetas abundabat, sedulo trivisset manibus, deperditorum scriptorum, quos apud eos laudatos reperiret, nomina ita crepat, quasi eos ipsos oculis usurpasset. Qua fraude nonnullorum certe oculis caliginem offudit. Dodwellus quidem, quamvis probe intelligeret, Tetzam non omnes, quos excitat, scriptores legisse, Leschem tamen et Stefichorum et reliquos forte Cyclicos omnes ab eo adhibitos esse, sibi persuasum habebat *). Tantum

Villois. Plurimae autem in Homero interpretando allegoriae aliaeque ineptiae ex eorum fonte profluxerunt, qui data opera difficultates movebant et ζητήματα proponebant, nulla alia de causa, quam ut ingenii et acuminis laudem captarent. Hoc ζητημάτων proponendorum studium Sophistas primum invasit; deinde ad Grammaticos progagatum est, eos praecipue, qui in Museo Alexandrino otio abundabant et haud raro abutebantur. Multa ex his, ineptissima pleraque, in scholiis servata leguntur: multa perierunt, interque ea, quod fortasse doleas, Aristotelis ἀπορήματα et Longini προβλήματα. In-

gens in his quæstionibus allego-
rariarum copia fuit. Ex antiquioribus recentiores haussisse, probabile est: *Heraclidem Ponticum*, *Mich. Psellum*, (cujus *allegorias Homericas* una cum *Heracl. Pont.* vulgavit *Conr. Gesnerus. Basil. 1544. 8.*) *Ioannem Diaconum*, cujus allegorias commemorat *Labbeus p. 110. sq.* et ipsum *Tetzam*, qui etiam nostro carmini multas allegorias intexit.

*) Rectius de eo judicat *Vir celeberrimus, Heyne* in *Excurs. I. ad L. II. Aen. p. 274.* ubi de trojanarum fabularum auctoribus disputat: „Ex hoc genere, infima jam aetate, infimo loco, fuit Tzetza, qui Anteho,

tum ad auctoritatem conciliandam valet, ut frontem fortiter perfrices, neque in mentiendo haereas. Ioannem enim nostrum antiquos illos poëtas, quos illa aetate jam dudum periisse verisimile est, ne inspexisse quidem, ex notis nostris ad Iliaca carmina abunde apparebit.

Ut vero de horum carminum indole statuerre possimus, de argumento, in quo versatur, paucis differendum, et fontes, unde manaverit, investigandi sunt. Quod igitur ad Iliacorum argumentum attinet, satis constat, inde ab eo tempore, quo Homeri carmina in Graecia recitari et in deliciis haberi coeperint, multos extitisse poëtas, qui unius Homeri imitandi studio exarderent. Quum enim prudentissimorum hominum ea esset sententia, in Homero epicae poëseos modum et quasi mensuram contineri, factum est, ut plures cum vetustiori, tum recentiori aevo exorirentur, qui, divini illius poëtae vestigia legentes, in ejusdem laudis societatem pervenire cuperent. Quorum haud pauci, qui ab Homeri aevo proxime abessent, partim traditiones, quae de bello trojano passim in Graecia vigeabant, studiose corrasisse, partim mythorum in Homeri carminibus jacta semina persequuti esse videntur. Sed quum Homerus, ipsa quodam-

tehomericæ, Homericæ et Posthomericæ versibus scripsit, parum doctis; stolidæ jactantiae homo, qui non tam, quod Dodwellus augurabatur, veteres cyclicos, quam misellos potius Grammaticos et compilatores, qui eum antecesserant,

exscripsit, nec sic tamen negligendus, quippe ex quo, in tanta meliorum scriptorum jactura, multa, quomodo a superioribus tradita fuerint, intelligi possint, modo quis satis magna doctrina instructus sit.

dammodo natura duce atque magistra, ad id, quod in arte summum est, rectissima via grassatus, ex toto rerum trojanarum complexu aliquam tantummodo partem sibi seligendam esse intellexisset, quam poëseos luminibus illustraret; ii, qui postea in eandem materiam involabant, quo plures ipsi fabulas carminis sui finibus comprehenderent, eo se grandius atque jucundius opus confecturos esse sperabant. Ita enim fieri solet, cum ingeniosum aliquem virum, eximia laude mactatum, videant homines, ut eam laudem non tam ingenii ejus praestantiae, sed cuidam potius felicitati materiae, ad quam forte fortuna delatus sit,tribuendam censeant. Qui itaque, quanta sit in Homeri carminibus, ex trojanarum rerum ambitu haustis, materiae opportunitas, sibi intellexisse videbantur, non dubitabant, quin, si reliquarum quoque ad Trojam gestarum rerum copiam, orationis genere, ad Homericae orationis similitudinem composito, explicarent, palma sibi ab omnibus ultro deferretur. Quae tamen illos temere concepta opinio quantopere fefellerit, noli quaerere. Omnium enim hujus generis poëtarum gloriae Homericum nomen splendor offecit; et, cum omnium ad Trojae moenia dictorum factorumque memoriam curiose congefissent, improbo tamen labore vix aliud quidquam assequuti sunt, quam ut Grammatici, doctaeque antiquitatis interpretes, quae ad veterum poëtarum sensus aperiendos facerent, ex eorum carminibus depromerent.

Ex duobus igitur praecipue fontibus omnis trojanarum rerum notitia ad seriora tempora profluxisse videtur; altero, lutofo illo et tur-

bido traditionis, cum et in iis locis, ubi bellum omnium maxime memorabile gestum erat, et magis etiam in coloniis, quae plurimae post hoc bellum confectum, sive a Trojanis, patria profugis, sive a Graecis, in alias terras delatis, conditae sunt, ingens fabularum, ad Graecorum in Asiam expeditionem spectantium, conservata esset copia; altero puriori atque limpidiori, quamvis et ipso ex traditionis rivulis, minus tamen illis inquinatis atque corruptis, derivato, Homeri nimirum carminibus, qui, dum Achillis iram et Vlyssis errores accurate diligenterque exponebat, multos praeterea, modo ad posteriora tempora pertinentes mythos, quasi aliud agens, attigit. Ex his itaque fontibus non poëtae solum, sed etiam pedestris sermonis scriptores rerum trojanarum memoriam petebant; ita tamen, ut ex hoc homerico cyclici praesertim poëtae hortulos suos irrigarent, ad illum priorem si praecipue accederent, qui urbium *κτίσεις* persequerentur. Quod tamen non ita accipi velim, quasi poëtae veriti essent ab historicis, historici a poëtis aliquid mutuo sumere: Utrisque enim iidem fontes patebant.

Satis constat, post ea, quae Heynius, Vir Ill. pluribus locis de cyclo cyclicisque poëtis disputavit *), duplicem eamque valde diversam apud antiquos cyclicorum poëtarum notionem fuisse; cum hoc nomine modo eos significarent, qui carminum suorum argumenta ex mythorum

*) Praecipue in Excurs. I. ad Aeneid. II. ad Procli Chrestomath. in Bibliotheca Litterarum et Artium.

Fasc. I. In Commentatione de Apollodori Bibl. T. III.

rum ambitu (κύκλω) derivassent, modo eos, qui propter eximiam in suo quisque genere praestantiam, exemplorum instar haberentur et ab Alexandrinis Grammaticis in unum corpus redacti essent. Posterius cyclicorum genus ad eam rem, quam hoc loco tractamus, nihil facit. Eos autem poëtas, qui ab argumento carminum nomen invenerunt, si quis omnes in trojanis fabulis versatos esse existimaverit, is eos e latissimo fabularum campo in arctum profecto gyrum includit. Non tamen defuerunt, qui Grammaticorum errore an negligentia haud dixerim, ita statuerent. Quum enim cyclus mythicus in plures partes descriptus esset *), unaque pars esset, quae res trojanas complecteretur, ea interdum κατ' ἐξοχήν cycli nomine appellata est. Ego, omissis reliquis, a consilio meo alienis, ex omni hoc poëtarum numero eximam eos, qui res trojanas singularibus carminibus exornaverunt.

Inter eos itaque qui trojanarum rerum memoriam vincta oratione explicaverunt, nullus Lesche propior ad Homeri gloriam accessisse videtur. Complexus erat ille eo carmine, quod sub parvae Iliadis nomine magnam apud antiquos celebritatem habuit, omnem rerum, post Achillis mortem usque ad urbis excidium gestarum, varietatem, quatuor libris descriptam. Primus liber, ut ex Procli Excerptis intelligitur**), altercationem, de Achillis armis inter

b 3

Ulyss-

*) Singulas ejus partes indicavit Heyne in locis supra laudatis.

**) Insigni cum emolumento bonarum litterarum

Tychsen. V. Cl. particulam Chrestomathiae Procli, a Viro doctissimo Siebenkees ex Cod. Divi Marci descriptam, edidit in Bibl.

Ulysses et Ajacem exortam, Ajacis inde natum furorem, Heleni vaticinium, Philoctetis ad Graecorum castra reditum, Alexandri denique mortem continebat. Secundi libri argumentum constituebat Neoptolemus, ex Scyro insula arreptus, Eurypyli adventus, pugna et obitus. Tertius tractabat fabulam de equo ligneo, de Ulyssis cum Helena compositione et furto Palladii. Quartus denique in ipsa urbis expugnatione versabatur *). Eidem poetae Pausanias pluribus locis, carmen de Ilii excidio tribuit; ita tamen, ut in ambiguo relinquatur, utrum ille quartam parvae Iliadis partem intellexerit, an singulare hujus argumenti carmen, a Lesche concinnatum, habuerit, an denique, quod fortasse potissimum probes, Leschi adscripserit, quod alii majori jure Arctino tribuerant. Arctinum enim, haud obscurum inter cyclicos nomen, duobus carminibus, Aethiopide et Ἰλίου πέρσιν, res trojanas illustrasse, constat. Illud, quod a Memnone, ex Aethiopia Trojanis auxilium ferente, appellatum est, omnem temporum vicissitudinem post Hectorem caesum redemptumque usque ad Achillis mortem quinque libris complectebatur. Alterum (ἡ Ἰλίου πέρσις) Trojae excidium duobus libris ita enarrabat, ut initium a simulata Graecorum fuga caperet, et in urbis incendio subsisteret. Erat in hoc carmine illustris illa de Laocoonte fabula,

Pria-

Litter. et Art. Fasc. I. Inedit. p. 31. sqq.

*) De Lesche vide Heyn. Exc. I. ad Aen. II. p. 277. Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 376. ed. Harl. Poëma, de

quo hic agitur, ab antiquis modo Ἰλίου πέρσις, modo Ἰλίου ἡ Ἰλίου πέρσις vocatur. Non enim diversa haec erant, ut suspicabatur Salmas. ad Solin. p. 598. 2. E.

Priami caedes, Ajacis Oilei flagitium, Polyxennae immolatio, Aftyanaetis denique crudelissima mors *). Ex his duobus Arctini carminibus et ex Leschis parva Iliade plurima pars τῶν παλαιπομένων, quae serioris aevi poëtae concinnaverunt, profluxisse videtur. *Stesichori* **) tamen praeterea et Argivi cujusdam sive *Saccadae* sive *Alcati* ***) Ἰλίου πέρις apud antiquos passim commemoratur.

Ex iis autem scriptoribus, qui de rebus ante Iliaden, et Achillem adeo, ira excandescentem, tradiderunt, *Stasini* nomen, cui auctori τὰ Κύπρια ἔπη summa cum probabilitate tribuuntur, ad posteritatem propagatum est. Habebant antiquis temporibus magnam celebritatem, adeo, ut Homero a quibusdam tribuerentur, qui illa dotis loco filiae suae dederit. Id quod constat, Cypriorum carminum auctor omnem earum rerum, quae a Pelei inde nuptiis et Eridis ira profectae in Trojae interitum conspiraverant, feriem, usque ad Palamedis mortem et Achillis proxime infecutam iram, peragraverat. Magnam proinde in his carminibus fabularum co-

b 4

piam

*) Vide Procli Chrestom. p. 32. sqq. 37. sq. De Arctino disputavit Heyne l. c. p. 281.

**) De Stesichori Ἰλίου πέρις vide V. Cl. Suchfort in comment. de Stesichori fragmentis. pag. 23. sqq. Heyn. l. c. p. 280. Lyrico potius quam epico spiritu hoc carmen conscriptum fuisse, suspicari licet ex lo-

co Quintiliani X. 1. 62. ubi Stesichorum maximos duces et clarissima bella canere, et epici carminis onera lyra sustinere ait.

***) Ἀκάτου ap. Athenaeum scribitur L. XIII. pag. 610. C. Σακάδα τοῦ Ἀργείου emendavit Casaubonus. c. IX. p. 885. vide Heyne. l. 1. p. 281.

piam et varietatem fuisse, vel ex ipso carminis ambitu conjicias, et ex Procli excerptis *) perspicue intelligi potest.

Priscis poëtis, qui in rebus trojanis versati sunt, recensitis, ad historicos procedamus, qui antiquissimis temporibus, cum ex vulgi narrationibus, tum ex poëtarum carminibus, populorum origines et res gestas concinnantes, trojani belli mentionem fecerunt. Inter hos principem locum tenet *Hellanicus Lesbius*, qui, cum multarum gentium origines persequeretur, trojanam quoque historiam condere non neglexit; et *Dionysius milesius* qui primus omnium terrarum, de quibus istis temporibus aliquid sciri poterat, historiam scribere conatus est **). His annumerari

*) Argumentum Cypriorum carminum, a Proclo confectum, Cl. Tychsen edidit ex cod. Matritensi regio in Bibl. L. et A. I. p. 23. sqq. Egit de Stasino Heyne l. c. p. 279. sq. Fabricius in Bibl. Gr. T. I. p. 382. ed. Harl. Ex hoc praecipue carmine ii, qui fabulas Antehomericas tractarunt, interque eos Auctor Hymni in Venerem (vide Cl. Groddeck de Hom. Hymn. reliquiis p. 41.) et Coluthus hausisse videri debent. Latinis numeris τὰ Κύπρια ἔπη expressit *Naevius*, teste Charisio I. p. 118. vide Wernsdorf. in poëtis min. T. IV. p. 572.

**) De Hellanico Lesbio

singulari opere docte disputavit cl. Sturz. *Hellanici Lesbii Fragmenta* e variis scriptoribus collegit, emendavit, illustravit et praemissa commentatione de Hellanici aetate, vita et scriptis in universum edidit Fr. Gu. Sturz. A. M. Lipsiae 1787. 8vo. Fragmenta τῶν τρωϊκῶν leguntur inde a pag. 96 — 101. In Troicis Hellanici fidem imprimis probatam fuisse, docet Heyne ad Virgil. T. II. p. 269. — Eundem vide, de Dionysio Milesio agentem, cum ad Virgil. l. c. tum ad Apollodori Biblioth. P. III. p. 923. et 980. sqq. et Valckenaerium ad Eurip. Phoeniss. p. 734.

rari debent *Cephalus Gergithius*; *Metrodorus Chius*, *Demetrius Scepsius*, *Palaephatus*, *Callisthenes* denique, et alii, qui, ut suspicari licet, antiquitatis fabulas ad historiae veritatem revocare conati sunt*).

Iam infinitum est, omnes sigillatim recensere, quotquot res trojanas strictim et aliud agentes attigerint. Lyricos enim poëtas, mythis ex trojanarum fabularum cyclo depromptis, pro carminum ornamentis frequenter usos esse, ex plurimis eorum fragmentis apparet; et apud Pindarum plures hujus generis fabulas, egregie exornatas, reperimus. Nec non Tragicos ad eosdem fontes frequentissime accessisse constat. Qui cum fabularum suarum argumenta sive ex cyclicorum poëtarum carminibus, sive ex historicorum scriptis derivarent, fieri non potuit, quin, ipsius dramaticae poëseos indole adducti, alia ad consilium suum inflecterent, alia ipsi fabulis affingerent. Magna inde fabularum varietas orta est, maximaque confusio, cum insequentis aevi Grammatici et poëtarum enarratores, in mythis consarcinandis nulla fontium, unde manassent, ratione habita, antiquiora cum recentioribus mirum in modum commiscerent atque confunderent.

Quum enim post Alexandri Macedonis obitum ea esset Graeciae conditio, ut omnes viae, quibus olim ad felicitatis fastigium evecta fuerat, quasi obstructae viderentur, musae, patrio solo exactae, per fugium in Aegypto quaerere et in Ptolemaeorum tutelam sese committere coeperunt,

* Heyne ad Virgil. T. II. p. 269 — 271.

runt. Ibi studiorum ratione variis de causis *) penitus immutata, novum eruditorum genus exortum est, qui in fabulosa antiquitatis memoria eruenda omne studium ponerent, vitamque in poetarum commentis enotandis, explicandis confarcinandisque consumerent. Quorum alii id egerunt, ut omnem illam mythorum copiam varietatemque in unum corpus colligerent, ut *Hegefanax Alexandrinus*, et qui unus ex plurimis aetatem tulit, *Apollodorus*, Bibliothecae utilissimae conditor, in qua totum cyclum epicum in compendium redegisse videri debet. Alii, quavis et ipsi Grammatici, ad altiora tamen capiebant animum, et cum obsoletam aliquam et reconditam fabulam versibus explicuerant, veterum sibi poetarum laudem vel exaequasse, vel etiam superasse persuadebant. Inter hos *Lycophron*, perversi homo ingenii, totum trojanarum fabularum cyclum nova et insolito orationis genere peragravit.

Paucissimi tamen inter Alexandrinos poetas studium suum trojanis rebus persequendis exornandisque addixisse videntur. Nimis haec illis vulgaria, nimis protrita **). Quae autem causa

*) Vide praeclaram Heynii commentationem *de genio seculi Ptolemaeorum* in Opusculis Academicis. T. I. p. 76. sqq.

**) Heyne in Comment. de genio S. Pt. p. 82. Sed quae ejus seculi multo etiam interior et notabilior est indoles, mirum aliquod

variae et multae doctrinae studium omnia ingenia occupavisse videas, quod etiam inepte ostentare, ejusque laudem intempestive captare dicas. Curiosi esse malunt, quam ingeniosi. Itaque argumenta etiam operum ex antiquis fere fabulis, aut ex subtili disciplina, ex astronomi-

sa hos impedit, quominus hoc stadium decurrerent, eadem seniorum temporum homines, qui omnia ad rhetoricas exercitationes referebant studia, invitasse videtur, ut in hac, quamvis trita materia, ingenii sui vires exercerent. Exorti sunt itaque seculo tertio et quarto post Christum natum, cum poëtae aliqui, neque illi pro istius aevi tenuitate spernendi, ut *Quintus Smyrnaeus*, *Tryphiodorus*, *Coluthus* tum declamatores, quorum alii fabulas, in quibus ingenii acumen ostentarent, e trojano cyclo hauriebant; alii easdem, sub aliena plerumque persona, ad historiae fidem revocare studebant. Huic fraudi occasionem dedit ipsa fabulosa traditio. Quum enim sub ipsa trojani belli tempora plures extitisse putarentur, qui id egissent, ut huius belli memoriam ad omnem posteritatem transmitterent, v. c. *Helena*, Musae filia, *Dyctis Cretenfis*, *Dares Phrygius*, *Syagrius* denique, factum est, ut recentiores sophistae, qui eodem argumento tractando ingenii gloriam aucupabantur, si istorum hominum personam sumerent, se majorem scribi suis auctoritatem conciliaturos esse, putarent.

Ex his autem Sophistis, quibus *Philostratus* annumerandus est propter *Heroica*, in quibus multa contra Homeri auctoritatem protulit, infimae aetatis scriptores, ii praecipue, qui, chronica condentes, bellum trojanum attigerunt, haur-

cis, physicis, geographi-
cis et apotelesmaticis, eos
petere, tum ex iis, quae
adhuc extant, tum multo
magis ex deperditorum

librorum indicibus apud
Fabricium, Vossium, Ion-
sium, Meursium cognoscas
etc.

haussisse videntur. Istorum rivulos sectati sunt
Cedrenus, Malala, Constantinus Mapasses, et Auctor
τῶν ῥησινῶν, (quae Majus ex cod. bibliothecae
 Uffenbachianae edidit) qui omnes in rarioribus
 et apud antiquos non obviis fabulis, fabularum
 interpretationibus, heroum heroïnarumve ima-
 ginibus et in ipsis adeo verbis ita conspirant, ut,
 quod ad trojanas fabulas attinet, omnes ex eo-
 dem fonte profluxisse videantur. Illos sophi-
 stas, poëtas recentiores, et chronicorum futi-
 lissimos conditores (si ab Homero discefferis)
 Tzetza noster in Carmine Iliaco ita secutus est,
 ut se eorum fidei fere totum traderet, et nonnisi
 in parvis rerum momentis, allegoricis fabularum
 explicationibus, orationibus etc. raro ab iis dis-
 cederet. Ubi vero quicquam habet, quod apud
 Cedrenum, Malalam et Auctorem *τῶν ῥησινῶν*
 desideretur, illud ex Philostrato, Darete et Di-
 ctye, passim etiam ex antiquis poëtarum com-
 mentatoribus accepisse videtur. Haec a me
 non contumeliae causa, sed ex veritate ita affir-
 mari, apparebit ex animadversionibus meis,
 quibus fontes compilationis Tzetzianae diligen-
 ter indicavi. Neque tamen in hac sterili si-
 milium locorum enumeratione operam meam
 contineri volui. Turbidis rivulis relictis cre-
 bro ad fontium capita processi, et, ut trojani
 belli historia ab ineptis Graeculorum commentis
 purgaretur, unamquamque fabulam diligenter
 excutere, et inquirere coepi, utrum priscorum,
 Homeri imprimis, auctoritate nitatur, an ex re-
 centiorum ingeniis originem traxerit. Quod si
 faterem, non omnem mihi operam in hoc scri-
 ptore ludere videbar. An vero hoc studium mi-
 hi feliciter cesserit, aliorum judicium facio.
 Ignoscat mihi lectorum humanitas, si qua dili-
 gen-

gentiam meam effugisse, et me ipsum offendisse deprehenderint.

CODICVM NOTITIA *).

1. Integrum opus continetur *cod. Matritensi regio XX.* cum titulo: Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου ἡ μικρὰ Ἰλιάς. quo Iliadis parvae nomine laudatur etiam à Labbeo et aliis. Scriptus est hic codex a Constantino Lascaride, Messanae in Sicilia circa a. 1488. quod docet inscriptio, Oppiani Cynegeticis subiecta. Tzetziensis nulla additur anni nota, sed cum Sicilia non excefferit Lascarides, fato ibi functus 1492. probabile fit, haec ibidem scripta esse. Versuum numerus in prioribus partibus, quas sub Ἰλιάδος μικρὰς titulo comprehendit codex, traditur esse 897. Posthomeri-
corum 776. cf. Iriarte in Catal. p. 82.

2. *Cod. Bibliothecae Iacobaeae*, sub erronea scriptura *Tetri Prohomerica, Homerica et Posthomerica cum Scholiis ipsius.* 8754. 852. Idem Codex graece et latine. Catalogus Mssorum Angliae et Hiberniae. T. II. p. 246. vide Fabricii Bibl. Gr. I. p. 404. ed. Harl.

3. Bibliotheca *Musei Britannici* duos Tzetzae codices habet qui in censum venire merentur. Alterum cum titulo τὰ πρὸ Ὀμήρου καὶ τὰ

*) De ineditis Tzetzae operibus et Carminis Iliaci codicibus docte disputavit cl. Tychsen in Bibl.

Litt. et Art. Fasc. IV. p. 4. sqq. Inde hanc codicum notitiam maximam partem depromsi.

τὰ 'Εμπεδου καὶ τὰ μετ' Ὀμηρον, cum scholiis graecis et metrica versione *Petri Morelli*. Idem Scholia latine vertit. Hic codex ipsius Morelli manu scriptus esse videtur. *Petro Morello Turonensi interprete*. 1565. Ex hoc Morelli codice duo apographa facta sunt; unum, quod parum, aut nihil praeter Morelli versionem continet (contains nothing or but tittle more than a copy of P. Morells Latin Version.) alterum itidem versionis Morellianae. Alter codex textum graecum cum scholiis et latina versione, ad verbum facta, (quae tamen ultra primum librum non progreditur) continet. Primus liber (Antehomerica) versibus 502. Secundus (Homerica) vers. 490. Tertius vers. 776. absolvi dicitur. Hic versuum numerus, quamvis parum accurate initus esse videatur, mirari tamen subit, unde in Antehomericis tam insignis differentia extiterit. In Matritensi codice, ex computatione cl. Tychsenii Antehomerica versibus 410. Homerica 487. absolvuntur; qui numerus cum numero nostrae editionis fere convenit *).

Ex altero horum codicum, nescio quo, vers. 29 — 104. Antehomericorum in Heynii gratiam

*) Notitiam codicum Londinensium sumsi ex Epistola, anglice scripta, in Heynii schedis servata. Adscribam hoc loco postrema hujus epistolae verba: On a very cursory comparison of the first Msc. Morelli manu scripti) with the late german edition (Schirachiana) of a part of this poem, it ap-

peared, that there are variations in the Msc. which may be of use: but on comparing some places, which seem greatly corrupted, the edition and the Msc. agreed together: so that this and the Msc. in Germany seem to have been both copied from one and the same bad Msc.

tiam describi jussit Woide, olim bibliothecae Musei Britannici praefectus, nunc ad beatorum sedes sublatus. Ex hoc apographo bonas quasdam lectiones in textum recepi; sed in corruptissimis locis cum cod. Vindobonensi conspirat, ex quo Cl. Tychsen eosdem versus edidit. Homericorum finem inde a versu 225. etiam ex codice bibliothecae regiae, (cod. Harleiano 5662.) descriptam, Heynii humanitati debeo. Contulerat descriptor alium quoque codicem Bibl. Regiae 16. C. IV. et varietatem lectionis margini adscripserat. Uterque Codex vitiose scriptus est; in locis depravatis conspirant, ita tamen, ut ex diversis fontibus fluxisse videantur.

4. *Cod. Vindobonensis* 308. ap. Nesselium P. IV. cum titulo: Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὀμήρου καὶ ὅσα παρέχει Ὀμηρος μέχρι καὶ τῆς ἀλώσεως ἢ μικρὰ μεγάλη (L. μικρομεγάλη) Ἰλιάς. Hic a fine partis prioris desiderantur aliquot versus cum parte secunda integra, nulla tamen in medio lacuna. Pars tertia integra 780. versus explet. Antehomerica sunt versuum 351. adeoque defunt in fine 59 versus, quos habet cod. Augustanus, ipse tamen in medio mutilus. Ex hoc Vindobonensi codice cl. Tychsen descripsit partem tertiam, et ex ejus apographo ego edidi. Ex eodem cod. cl. Heeren descripserat Antehomericorum v. 29 — 203. qui desiderantur in editione Schirachii, eosque primus edidit. cl. Tychsen in bibl. Lit. et Art. Fasc. IV. pag. 14. seqq. Puerili ab initio manu exaratus est. Non tamen ab initio solum, sed ubique mendis scatet, cum levioribus, quae imperitum librarium produnt, tum gravioribus, quas, nisi melioris codicis auxilio, vix tollere queas.

5. *Codex Augustanus*: (Catal. Bibl. August. auct. Ehingeri. p. 766.) litteris parum luculentis exaratus. Continet Antehomerica, in quibus tamen desiderantur v. 29 — 203. et Homericorum versus 221. Posthomerica in hoc codice plane desiderantur. Ex hoc tam lacunoso et mutilo codice Schirachius Tzetzam edidit, sub titulo: τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὀμήρου τὰ Ὀμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὀμήρου *) ἐν συντόμῳ ἐκδοθέντα. *Ioannis Tzetzae carmina Iliaca nunc primum e codice August. edidit Gottlob. Bened. Schirach. Halae 1770. 8.* In hac editione codicis vitia typographorum erroribus mirum in modum aucta sunt. Aliquot horum vitiorum Schirachius, plura Morus, in brevibus notis, ad calcem libri, sustulerunt. Scholia, non minus ea depravata, textui subiecta sunt. Totum opus tumultuaria opera confectum apparet. Codicis Augustani apographum, Tryllitschii manu factum, Dresdae in bibl. Elect. servatur; unde Heynius descripsit. (ao. 1762). Ex hoc Heyniano apographo multa, quae in Schirachiana editione vehementer depravata sunt, emendare licuit. Ceterum hic codex, quamvis valde mutilus, omnium tamen optimus et Vindobonensi longe accuratius scriptus esse videtur. Pauca in eo vitia reperias, quae omnem medelam respuant.

*) Ex Posthomerics, ginti versus, ex Dodwelli quae titulus promittit, vi- Libro de cyclo, dedit.

IOANNIS TZETZAE

ANTEHOMERICA.



IOANNIS TZETZAE
ANTEHOMERICA.

Αργαλέου πολέμοιο κακὸν πόνον Ἰλιακοῖο
Ἐκκεσε, Καλλιόπειαι, ὕφ' ἡμετέρῃσιν αἰοιδαῖς,
Ἀρχῆθε δ' ἐπάειδε καὶ ἐς τέλος ἐξερέεινε,
Ἐξ ὅτε ὁ Πρίαμος λογγὸν Τρώεσσι φυτεύει
Δύσπαριν οὐλόμενον, ἀρχὴν πολέμοιο κακοῖο,
Τὸν νόος οὐκ ἐρέεινεν Ὀμήρου κυδαλίμοιο.
Ἐννεπε δ' Ἀργεΐης Ἑλένης ἐρόεσσας ὀπωπὴν,

Πῶς

v. 1—19. Argumentum totius Carminis tripartiti his versibus continetur; et quidem ita, ut vers. 4—9. Antehomericorum, v. 10. II. Homericorum v. 12—19. Posthomerorum Argumentum exponatur.

3. Ἀρχῆθε, Est qui ἀρχῆ-θεν malit. Tzetza scripsisse, quod in Codd. legitur, ex Scholio apparet. Ἀρχῆθε δίχα τοῦ ν.

5. Δύσπαριν. Il. Γ. 39. et passim. Etymol. M. p. 654. — ἀρχὴν πολέμοιο κακοῖο. Homer. Il. H. 374. Ἀλέξανδρος, τοῦ εἰνέκα νεῖκος ὄρωρει.

Τὸν ἀρχέκακον πολέτην eunadem vocavit Coluthus de R. H. v. 385. — In capite proximi versus suspicari possis τὴν νόος — ut ad ἀρχὴν referatur. Cujus belli initium Homerus exponere neglexit. Nihil tamen praeter necessitatem novandum.

7. Ἑλένης ὀπωπὴν. Helenae pulchritudinem adumbratam reperies v. 113. sqq. — Sequ. vers. Cod. Aug. et Vindob. μὲν exhibent; quod Morus emendavit Vir cl. ad calcem edit. Schirach. et Tychsen. in Biblioth. Lit.

Πῶς τέ μιν ἦσαν Ἀλέξανδρος Σπερτῆδε Τροίην.
 Ἐννεπε δὲ πλὸν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἑκείνης
 Εἰπὲ δὲ Πηλεΐδης κόπον καὶ ἄλγεον Ἀχαιοῖν, 10
 Σαρπηδόντος Πατρώου τε καὶ Ἑκτορος αὐτῶν
 Εἰπὲ δὲ Πενθεσίλειαν, κόρην ἀντιάνειραν.
 Ἐννεπε δ' Ἀιδίωνα στρατῶν, ὑπὲρ τ' Ἡργενηςίφ.
 Φράζεο δ' Αἰακίδαο πότμον δακρυόεντα·
 Εὐρύπυλόν τε αἶεθε καὶ υἷα Αἰακίδαο· 15
 Μαρτείας δ' Ἑλένου, καὶ Ἀλεξάνδροιο Φονῆα.
 Εἰπὲ δὲ καὶ πολίπορδον Ἐπίου δούρεον ἔπειν.

Εἴπε

et Art. III. p. 14. Vers. 8. correxerim:

Σπέρτῆδε Τροίηνδε.

Sic enim, ni fallor, graeci sermonis indoles flagitat, Τροίην priorem syllabam eodem jure corripit, quo ποιεῖν, ποιήσῃ et alia, quae his sunt similia. Vide Brunck, ad Lysistr. v. 128. Tom. I. p. 13.

12. Κούρην ἀντιάνειραν. Solenne Amazonum epitheton. Homer. Il. Γ. 189. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραν. Hesych. V. τὸ δὲ ἰσίδετον τῶν Ἀμαζόνων, ἦτοι, διότι ἀνδρόειν ἠμυνούντο. — v. 13. υἷα τ' est ex emendatione Tryllitsehli, quam recipiendam duximus, quum Codd. vñ δ' exhibeant, quod Schirach, et post eum Tychsen ediderunt.

14. Αἰακίδαο πότμον. Αἰακίδαο veram Τητζίαν manum

esse, praestantissimus harum rerum existimator judicat, Heynins. Neque ego de hujus lectionis sinceritate dubitem, quippe qui Tzetza imperitissimum versuum fabrum esse noverim. Adde quod ipse in Scholiis scripsit: Αἰακίδαο. Ἰωνικῶς. Αἰακίδαο. Ἀττικῶς. Levi tamen opera hunc versum haud paulo concinniores efficias, si scripseris: Φράζεο δ' Αἰακίδαο πότμον μᾶλα δακρυόεντα.

15. Εὐρύπυλόν τε αἶεθε. Ex apogr. Heyn. — edit. Schirach, et Tych. Εὐρύπυλόν δ' αἶεθε.

17. δούρειον ἔπειν Msc. Aug. δούρειον, quae scribendi ratio, etsi per se satis bona, metrum turbat. Tzetza in Scholiis haec scribit: δούρειον ἔπειν καὶ ταῦτα Ἰωνικῶς καταλήγει τοῦ μακροῦ εἰς βραχύ.

Clo-

Εἶσεν ἥστῳσε παλῶρια τείχεα Τροίης.

Ταῦτά μοι εὐπατέρειο, Διὸς τέκος, ἔνεπε Μοῦσα.

Ἦται μὲν Τροίη πολέμοις προτέροις μογέεσκα. 20

Πέρσε γὰρ αὐτὴν Ἡρακλῆος μένος ἀγχιεθύμου.

Δουρὶ δ' αὖ Σκυθέμητρες ἐπέδραμον εἴτα γυναῖκες.

Θυγατέρες Ἄρης, Ἀμάζονες ἀγκυλότοχοι.

Αὐταί

Clodius δούριον in textu et in Scholiis corrigendum suspicabatur; laudato Aristoph. in Avv. 1128. et Hesych. V. Δούριος.

18. Τείχεα. Sic apogr. Heynii recte. Edit. Schir. et Tychf. ταύχεα.

20. Iam ipsum Carmen ab antiquissimorum, quibus Troja vexata est, bellorum commemoratione feliciter incipit, (ῥητορικωτάτως ut perpetuus sui ingenii laudator in Scholiis ait) perinde atque Auctor τῶν Τρωϊκῶν in Bibl. Uffenbach. p. 655. Τροίαν πρότερον μὲν ἠπέρσεν Ἡρακλῆς — εἴτα αἱ Ἀμαζόνες. — De Troja ab Hercule expugnata vid. Homer. Il. N. 640. sqq. Hellenicum in Schol. ad Il. Ψ. 145. et quae ad h. l. disputavit Sturz in Fragmentis Hellenici p. 146. Apollodori Bibl. L. II. C. 4. p. 147. sq. et Heynii Notas Vol. I. p. 445. sq. Ceterum Schirach. male Ἡ ταῖς edidit. Πρότερος ex apogr. Tryll. recepi.

Edit. Schirach. et Tychf. πρότεροις.

22. Δουρὶ δ' αὖ Σκ. Sic scribendum putavi cum cl. Tychsen. quum in Msc. esset δουρὶ δ' αὖ αἱ Σ. quod jam Tryll. corruptum esse videns δουρὶ δ' αὖ emendandum duxit, deletο αὖ. Hac tamen particula ita delectatur Grammaticus noster, ut eam ubique inferciat. — De incursione Amazonum in Phrygiam vide Homer. Il. Γ. 199. et ibi Schol. Imprimis Heynium confusas de Amazonibus disputantem in Notis ad Apollod. Vol. I. p. 373. sqq. Scriptores rerum, ab Amazonibus gestarum, laudat Sturz in Fragm. Hellenici p. 117. — Θυγατέρες Ἄρης ob bellicosam indolem a poetis dictas esse Amazones, nemo dubitat. Schol. Homer. Il. Γ. 189. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες λέγονται εἶναι Ἄρης καὶ Ἀφροδίτης θυγατέρες, τραφεῖσαι παρὰ θεομάδοντι, ποταμῷ τῆς Σκυθίας. Pherecydes ap. Schol. Apollon. II. 992. Ἀρμονία

Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο χειρῶν ἀγέρωχοι ἔρωσά,
 Ἄρεος αἱματόεντας ἐπ' ἀλλήλοισ προφέρουσαι· 25
 Τρωῆς, ἀναπνεύσαντες ἀπὸ πτολέμου κρυερού,
 Γαίης ἔργα νέμοντο παρ' εἰρήνῃ κομόωντες.
 Οὐδ' ἄρα μὴν ταῖδε Μοῖραις ἦνδανε χαλκεομήτοις.

Ἄλλω

ἡμίφῃ Νάϊς. Ἡς καὶ Ἄρεος
 Ἀμαζόνες εἰσὶ Φησι Φερειῦδης,
 ὃ ἔπειτα Ἀσπλάνιος. Iustinus
 XI. 4. *Ne successibus deesset*
auctoritas, genitas je Marte
praedicabant. — Σκυθόμη-
 τρεῖ. cf. Herodotum. IV.

114. fqq.

24. ἔρωσά. Ex Homericis
 v. 77. scribendum videtur
 ἔρωῃς. Ὅττι μιν ἐσσύμενον πο-
 λέμου ἀπέκυνσαν ἔρωῃς. Tunc
 ἀγέρωχοι *superbae Amazoncs*
sunt. Ἄρεας plurali nume-
 ro pro bellis vix bene di-
 ctum putes. Προφέρειν hoc
 sensu Ιλ. Γ. 7. κακὴν ἔριδα προ-
 φέρονται. Heyne.

27. γαίης ἔργα. Agrum
 colebant, ceterisque pacis
 ἔργοις operam dabant. Hoc
 temporis spatio Trojano-
 rum opes egregie auctas
 fuisse, Homerus docet Ιλ. I.
 401.

Οὐ γάρ, Achilles ait, ἐμῆς
 ψυχῆς ἀντάξιον εἰδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὖ νεοίμενοι
 πτολίεθρον,

Τοῦτον ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν
 νῆας Ἀχαιῶν.

Paulo disertius etiam Ιλ. Σ.
 288.

Πρὶν μὲν γάρ Πριάμοιο πόλιν
 μέγας ἀνδρῶποι

Πάντες μολέσκοντο πολύχρυ-
 σον, πολύχαλκον,

Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων
 καμήλικα καλὰ.

Huc pertinet locus Hellani-
 ci in Schol. ad Ιλ. Ε. 64. Ἐλ-
 λάνικὸς φησι, χρησμὸν δοθῆνα
 τοῖς Τρωσίν, ἀπέχεσθαι μὲν ναυ-
 τιλίας, γεωργίᾳ δὲ προσανέχειν.
 — Κομόωντες *superbientes*. vid.
 Valcken. ad Ammon. pag.
 128.

28. ἄρα μὴν. Fortasse δὴν.
 Non diu *Parcis* sic placuit.
 χαλκεομήτοι, *inexorabiles*.
 Haec vera Tzetzae manus,
 quam exhibet ed. Schir. et
 Tychf. Apogr. Tryll. χαλ-
 κεομήτοις. in quo verbo Tryll.
 latere putabat χαλκεομήτοις.
 Laudat, ad hanc conjectu-
 ram firmandam, Pindar.
 Nem. X, 170. ubi Κάρορος
 χαλκεομήτρα habemus. Ly-
 cophr. 997. — Adde Pindar.
 Olymp. VII. 118. χρυσάμ-
 πικα μὲν Λάχεσσιν. Coronis
Parcas ornavit Plato de Re-
 publ. X. p. 329. ed. Bip. cf.
 Lenzium, elegantissimi in-
 genii

Ἄλλα γὰρ αὖθις μέμερα Τρωσὶ μητιώοντο.
 Τόφρα γὰρ οὖν τέρποντο παρ' εἰρήνῃ κομώοντες 30
 Εἶσκεν οὖνομα λυγρὸν ἀπ' αὐτόφιν ἔπλετο Πάρις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Μοῖρα στιβαροὺς κλώσαντο ἀτράκτους,
 Τοὶ γὰρ κλονέουσι καὶ οὐρανὸν ἠδὲ θαλάσσαν.
 Εἶξεν δ' ἀτράκτοισι θεοὶ μεδέοντες Ὀλύμπῃ·
 Φαίνων ἠδὲ Ζῆν καὶ Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, 35
 Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς τε, καὶ Ἄρτεμις ἀγλαόμορφος,
 Ἡδ' ἄλλοι δυοκαίδεκα, τρεῖς τε δέκα καὶ ὅκτω.

Καί

genii Virum, in Varietate
 fest. ad Catulli Carm. LXIV.
 v. 307. ed. Doering. ubi
 optime legendum conjicit:
His tempus tremulum comple-
xiens undique quercus.

29. Ἄλλα Edit. Tychsen.
 quam sequimur. Cod. Au-
 gust. et Londin. ἄλλα. —
 Post hunc versum in Cod.
 August. lacuna est 196.
 versuum, quos ex Cod. Vin-
 dob. primus edidit cl. Tych-
 sen in Bibliotheca Litt. et
 Artium. IV. p. 14. sqq. Hu-
 jus lectiones nos in pluri-
 mis sequuti sumus, nisi ubi
 Codex Londinensis, cujus
 apographum Heynius, quo
 Viro nihil humanius, nihil
 ad bonas litteras promo-
 vendas paratius, nobis pro-
 curavit, meliorem lectio-
 nem suppeditabat.

31. Πάρις. Cod. Lond. Πράις.

33. τοὶ γὰρ κλονέουσι. In-
 exorabile enim voluunt opus,

ut ait Statius Silv. I. 4. 1. —
 καὶ οὐρανόν. καὶ quod cl. Tych-
 sen. ex conjectura inseruit.
 Cod. Lond. exhibet.

35. Φαίνων. Nihil cum
 Tychsenio mutandum, quā-
 Ἡφαίστου nomen hoc loco de-
 siderabat. Φαίνων apud Astro-
 logos idem est qui Κρόνος.
 Aristoteles de Mundo. Vol.
 II. p. 1204. Συνεχῇ δὲ ἔχα ἀ-
 ταύτη τὴν θέσιν, ὃ τοῦ φαίνοντος
 ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος. Ci-
 cero de Natura D. II. 20.
Nam ea, quae Saturni stella
dicitur, Φαίνωνque a Graecis
nominatur. Manetho L. I.
 119. L. III. 8. L. IV. 15.

Πρῶτα μὲν οὖν Τιτάν παντός
 Κρόνος αἰθέρος ἄρχα
 Ἄστῃ, ὃν Φαίνοντα θεοὶ μέ-
 ροπές τε καλεῖσιν.

37. Δυοκαίδεκα. In Scholiis
 dicit, illa δυοκαίδεκα esse τὰ
 δώδεκα ζωδιακά. Cetera esse
 nomina aliorum astrorum,
 Tychsen.

Καὶ τότε δὴ Τρώεσσι ἐτεύχετο πῆματός ἀρχὴ,
 Αὐτίκα γάρ Ἐκίβη βασιλῆϊ κύεσκεν Ἐκάβη.
 Πρῶτα δὲ τὴν στροβέεσκον ὄνειροι ἡεροφοῖτοι. 40
 Γυνὸν γὰρ πυρέντα τεκέειν δονέεσκεν ὄνειροις,
 Ὃς πρῆος Τροίην τε καὶ ἄσπεα Τρώϊα πάντα.

Μάν-

38. ἐτεύχετο. Cod. Lond.
 ἐπίσχετο.

39. Ἐκίβη. Homerus pen-
 ultimam hujus nominis syl-
 labam constanter corripit.
 Tzetza vero, hujusmodi
 minutiarum parum curio-
 sus, pro lubitu modo cor-
 ripit, modo producit. — In
 vers. 40. τὴν omittit Cod.
 Lond. Pro ἡεροφοῖτοι idem
 ἡερόφατμοι legit. Fortasse
 ἡερόφαντοι, voce ad formam
 τῶν νεκρίσαντος composita, quo
 verbo Euripides utitur in
 Helena. 576. v. ἡεροφοῖται
 Homerus de Furia Il. A.
 567. — στροβέεσκον. He-
 sych. στροβείν. Σερυβεῖν. Στρο-
 βῆσαι. ἐκφοβῆσαι. Schol. Ari-
 stoph. in Ran. 832. στροβή-
 σεται. ἀντὶ τοῦ ταράχῃσεται.

41. Γυνόν. Uterque Co-
 dex in hoc verbo consen-
 tit, quod cl. Tychsen.
 corruptum judicans. Πυρόν
 emendavit et in textum re-
 cepit. Mihi tamen, quod
 pace doctissimi Viri dixe-
 rim, Codices veram Tze-
 tzae manum praestare vi-
 dentur. γυνὸς nostro idem
 erat quod δαίς, qua voce
 fere omnes, qui hunc my-

thum exposuerunt, utun-
 tur. Apollodor. III. 12. 5.
 Schol. Homer. Il. Γ. 325.
 Constantinus Manassae
 Comp. Chr. p. 23. Auctor
 τῶν τρωϊκῶν in Bibl. Uffenb.
 p. 655. — Verbum γυνὸς
 explicat Etymol. M. quasi
 γέρονος καὶ γέρον στέλεχος. Idem
 alios scriptores, interque
 eos Lycophronem, γρονὸς
 scribere testatur. Iam ipsum
 Tzetzae, auctorem locu-
 pletissimum, audiamus, qui
 ad Lycophr. v. 85. haec
 scribit: γρονὸς δὲ λέγεται καὶ
 ὁ πόρμος. Καὶ Ὁμήρος γρον-
 οὐν μὲν δαίοντο. μέγας δ' Ὁφθαλ-
 μος ἀνίστη. — γρονὸν τὸν Ἀλέ-
 ξανδρον αὐτὸν λέγει. (ὁ Λυκό-
 φρων) διὰ τὸ ὄναρ ὃ εἶδεν. Ἐκά-
 βη, ὅτι δαλὸν ἔσκε δαυόμενον,
 ὅστις κατέφλεξε πᾶσαν τὴν πόλιν
 καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ ὕλην. Unde,
 ni fallor, apparet, aut nihil
 omnino mutandum, aut γε-
 νόν reponendum esse. — Pro
 ὀνείροις Cod. Lond. ὄνειροι ha-
 bet, errore librarii.

42. καὶ ἄσπεα. Putabam
 olim scribendum esse καὶ
 ἄλσεα ex Scholio ad Ly-
 cophr. ad v. praecedentem
 laudato, et loco Manassis.

Μάντις δ' αὖ τὸν ὄνειρον ὑπεκρίνοντο λέγοντες·
 Γαστέρι παῖδα φέρεϊς Ἐκάβῃ, Τρώεσσιν ὀλεθρον.
 Ὡς ἄρα μάντιες ἀτρέκεις ὑπεκρίνοντο. 45
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τέκε Τρωσὶν Ἐκάβῃ δύσγονον υἷα,
 Οὐνομα τῷδε Πάριν θέτο, τὸν μὴ ὄφελλε τεκέσθαι.
 Αὐτὰρ

p. 23. δαλὸν πυρπολοῦνται τὴν
 πέλιν ἄκασαν καὶ τοῖς τῆς Ἰδης
 ἕλκας. Nihil tamen opus.
 Codicis lectionem tuetur
 Auctor τῶν τρ. p. 655. τὴν
 τροίαν τε καταφλέξαι καὶ πάσαις
 τας ὑπ' αὐτὴν πόλεις. Huc fa-
 cit Hyginus Fab. XCI. Uxor
 ejus praegnans in quiete vi-
 dit, se facem ardentem pa-
 rere, ex qua serpentes pluri-
 mos exisse. Haerent, In-
 terpp. in v. v. serpentes plu-
 rimos. nisi Hyginus recon-
 ditiorem aliquem mythum
 habuit, eum scripsisse pu-
 tem: ex quo ea serpentes py-
 rinos exisse h. e. πυρινούς, s.
 igneos. Gaudet enim hic
 scriptor vocibus, ex graeco
 idiomate in latinum tradu-
 ctis; cujus rei exempla
 congeffit Munker. ad Fabul.
 LXXXI. p. 134.

43. δ' αὖ τόν. Male Cod.
 Lond. δ' αὐτόν.

44. φέρεϊς melius sic Cod.
 Vindob. quam Londin. qui
 φέρεϊ exhibet. — Τρώεσσιν ὀλε-
 θρον. Apud Apollodorum
 III. 12. 5. vates respondet:

τῆς πατρίδος γένεσθαι τὸν παῖδα
 ἀπώλειαν.

45. ἀτρέκεις. Cod. Lond.
 ἀτρέκεις quod fortasse ve-
 rum. Metri autem causa
 nihil mutandum. Ultimam
 in ἀτρέκεις syllabam caesu-
 rae beneficio, primam in
 ὑπεκρίνοντο duplicata littera
 π producere libuit nostro
 Grammatico.

46. δύσγονον υἷα. Cod. Lon-
 din. δύσγονον ἰ — .

47. Ὁν μὴ ὄφελλε τέκεσθαι.
 Recte sic emendavit cl.
 Tychsen. cujus emendatio-
 nem Londin. confirmat.
 Cod. Vind. ὃν μὲν. — Cete-
 rum conf. Homer. IΛ. Η. 389.
 Κτήματα μὲν ὅς' Ἀλέξ-
 ανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν Ἠγά-
 γετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὄφελλ'
 ἀπολέσθαι. — Causam no-
 minis, recens nato filio
 a matre impositi, Apollo-
 dorus reddit L. III. 12. 5.
 Schol. Homer. IΛ. F. 325.
 Isaacus Porphyrog. περὶ τῶν
 καταλειφθ. ἐκ τοῦ Ὁμήρου
 cum Alexandrum prius,
 A 5 dein.

Αὐτὰρ ἄρα Πρίαμος παῖδος γενέθλην ὑποτρείων,
 ἥλυθε χρησόμενος παρὰ βωμοῖς Ἥελίοιο.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσιν Ἀπόλλων, μάντις ἀμύμων 50
 Νηῶ ἐν ἡγαθεῷ Φαεσιμβρότου Ἥελίοιο,
 Ὃς χρησμοῖσι τὰδε προέειπεν μαντοσύνη τε.
 Φράζεο, Τρώων ὄρχαμε, Φοίβου μῦθον ἑμοῖο.
 Ἀρτιτόκοιο λοχεύματος ἐκ Πάριδος σέο παῖδος
 Ἄστου

deinde Paridem vocatum
 asserit.

48. ὑποτρείων. Cod. Lond.
 In Vindob. ὑποτρεΐσας. Scri-
 bendum saltem ὑποτρέσας.
 Forma ὑποτρεΐειν usus est Ti-
 mon in Sillis ap. Plutarch.
 T. H. p. 446. C. τὴν πλεῖστοι
 ὑποτρεΐουσι σοφιστῶν.

49. χρησόμενος. In Lond.
 χρυσόμενος. Idem bene βωμοῖς
 exhibet, ubi Vindob. βω-
 μοῖσιν. Veram lectionem cl.
 Tychsen jam restituerat.

50. Ἀπόλλων. Cod. Lond.
 Ἀπόλλωνι. Perperam. Unice
 vera est lectio, quam Cod.
 Vindob. praebet. Sic enim
 fabulas explicare solet exi-
 mius veterum scriptorum
 interpres, Tzetza, ut Deos
 hominesque confundat, et
 quae ab antiquis poëtis,
 egregie ficta erant, ea ad
 historicam fidem revocan-
 do corrumpat. Ubi igitur
 Apollo oraculum edidisse
 fertur, ibi sagacissimum
 Tzetzae ingenium statim
 Deo sacerdotem aliquem

substituit, cui nomen Apol-
 linis fuisse hariolatur. Rem
 extra dubium ponit ipsius
 Tzetzae testimonium, qui
 in praefatione ad Lyco-
 phronis Cassandram haec
 scribit: Ἀπόλλων δέ τις χρη-
 σμολόγος καὶ μάντις ὑπάρχων,
 ἐν τῷ βῆθῳ ἐντὶ ἱερῷ τοῦ Ἥλιου,
 μαντικούς εἶπε γένεσθαι τοῖς
 παῖδας.

52. χρησμοῖσι. Ex Cod.
 Londin. restitui. Vindob.
 χρησμῆσι. — Tum προέειπεν
 emendandum duxi, licet
 uterque Codex προσέειπεν ex-
 hibeat. μαντοσύνη Londinen-
 sis est lectio. Alter μαντοσύ-
 ναις.

54. Ἀρτιτόκοιο. Optime
 sic Cod. Lond. cum in Vin-
 dob. ἀρχειτόκοιο vitiose lega-
 tur. Veram lectionem cl.
 Tychsen jam viderat et in
 textum receperat. — Πρὸ
 ἐκέρσας in seq. vers. Lond.
 καταπέρσει legit. Illud hac
 in re solemne est. Il. A. 19.
 ἐκέρσαι Πριάμοιο πόλιν et pas-
 sim. — Idem Cod. πολύμο-
 χλος

"Αστυ τᾷδε Τροίης πολύμοχθος Ἄρης ἐκπέρσει, 55
 Εἶκεν ὁ παῖς λυκαβάντας ὑπερδωρὴν τριάκοντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βῆ Πριάμου βασιλῆος
 Ἐκθετο μὲν τὸν παῖδα παρ' ἀγροῖς οἷσι τρέφεσθαι,
 Δείματο δ' αὖ Πάριον, τιμῇ Πάριος ἔο παιδός.
 Κεῖσε δὲ παῖς ἀτίταλλε, διδασκόμενος περὶ πάντων, 60
 Ὅσσα γόνους ἐπέοικεν εὐγενέων βασιλῆων.

Ῥήτωρ

χλος Ἄρης. Euripid. Phoe-
 niss. 791. ὁ πολύμοχθος Ἄρης.

56. Εἶκεν ὁ παῖς λυκαβά-
 ντας. Recipiendam duxile-
 ctionem Cod. Londin. cum
 Vindob. sic habeat: Εἶσεν
 παῖς. Fragm. τῶν τρ. p. 655.
 ὡς τριακονταέτης γενόμενος ὁ παῖς
 ὀλέσει τὴν πατρίδα. Malala p.
 114.

57. τόγ' ἄκουσε. Perperam
 Cod. Vindob. τὸν ἄκουσε.
 Nos Londinensem Cod. se-
 quimur, qui mox male Πριά-
 μοιο pro Πριάμου. — Sequi-
 quoque versum ex Cod.
 Londin. constitui; quum
 minus recte in altero lega-
 tur: ἔκθετο μὲν παῖδα παρ'
 ἀγροῖσιν — Ceterum in hoc
 mytho enarrando omnes
 conspirant Graeculi, Auctor
 τῶν τρωϊκῶν. p. 657. Cedre-
 nus p. 123. C. Io. Antioch. p.
 115. Antiquiores Alexan-
 drum satellitibus interfi-
 ciendum esse datum; tradi-
 derunt. Inter eos Hygin.
 Fab. XCI. Postquam Hecuba

peperit Alexandrum, datur
 interficiendus,

59. Πάριος. Cod. Lond.
 Παρίδος. Schol. Homer. Ιλ.
 Γ. 325. Πάριος Ἰωνες οὕτως
 ἡμεῖς δὲ Παρίδος. Urbem Pa-
 rium, in Hellepontii litore
 sitam, a Priamo in Paridis
 honorem conditam esse,
 recentiorum commentum
 est. Stephanus quidem By-
 zantinus p. 530. longe alia
 de hac urbe tradit, Παρίον
 πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖ-
 σαι ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰαδίωνος.
 Constant. Manasses. p. 24.
 agrum, quo Paris exposi-
 tus est, Parium vocatum
 esse, ait. Cum nostro, ut
 in omnibus, sic etiam
 hoc loco conspirat Auctor
 τῶν τρ. p. 657. Alexandro
 in agri solitudine exposito,
 Priamus hunc agrum εἰς πό-
 λιν μεταποίησας Παρίον μετωνό-
 μασεν εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ. Eo-
 dem Cedrenus p. 123. C. et
 Malalas p. 115. tradunt.

62. Ῥή-

ῥήτωρ δ' αὖ γεγραμὸς συγγράμματα γράψατο πολλὰ
 εἰν ἐνὶ δ' αὖτε θεῶν Ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτην,
 Κρίων, Παλλὰδος ἠδ' Ἥρας ὑπέρτερα δῶκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δοκεῖ τόδε λαῖον ἔμμεναι ἔλλα, 65
 ὧς ῥα, σοφὸς τελέων, περὶ κόσμου γράψῃ γενέθλης.
 Ἐκ

62. ῥήτωρ δ' αὖ γεγραμὸς συγγράμματα γράψατο πολλὰ. Londin. Cod. lectionem exhibeo. Vindob. corruptissime: ρ. δ' αὖ γεγραμὸς συγγράμματα γρ. π. Quae hic narrantur, Alexandrum, cum in solitario loco, ab hominum commercio remotus, bonis litteris operam daret, Declamationes de Deorum virtutibus scripsisse, Venerique palmam adjudicantem in Minervae lunonisque incurisse odium, vulgaris est Graeculorum istius aevi opinio. Vide Cedrenum p. 123. et Malal. L. II. p. 115. Seminata tamen huius explicationis iuxta vide apud Athen. XII. p. 510. C. ἔγω δὲ φημι καὶ τὴν τοῦ Πάριδος κλισίαν ὑπὲρ τῶν παλαιωτέρων προσεῖσθαι ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν εὖσαν σύγκρισιν.

63. Ἐπιθυμίαν. Iunge Ἀφροδίτην τὴν ἐπιθυμίαν εἶναι πρῶτον. Malal. l. l. τὴν γὰρ Ἀφροδίτην τὴν ἐπιθυμίαν εἶναι εἶναι. ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ εἶναι πάντα γίνεσθαι εἴπεν. — Δοκὸς ἐπιθυμίας fere ut Sophocl. apud Athenaeum

XV. p. 687. C. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῇ δρᾷματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἡδονὴν τινα εὖσαν δαίμονα — παράγει.

64. Ante ὑπέρτερα cl. Tychsen μάλ' inferuit, quo metrum ruens fulcitet. Equidem nihil novandum arbitror, qui sciam, Grammaticum nostrum, rei metricae imperitissimum, breves syllabas frequenter producere, longas corripere. Vide ad v. 45.

65. δοκῶ. Male Londin. δοκῶ. Idem in fine versus ἄλλο exhibet, ubi Vindob. ἄλλων. Illud praetuli. — Fabulae de Deorum κλισίαι interpretationem, quae his versibus exponitur, utrum Tzetza ab aliis acceperit, an ipse pepererit, ego cum ignorantissimis ignoro. Hoc solum scio, illam ineptam atque adeo Tzetzae ingenio dignissimam esse.

66. ὧς ῥα. Vindob. ὧς ῥα Londin. Idem bene τελίαν, ubi Vindob. τελέων exhibet.

Ἐκ Χάεος Ἑρέβου τε ὅπας πρῶτατα Φάανθεν
 Πηλεὺς, γαῖα Φερέσβιος, ἥδ' Ἄλφειος γε θάλασσα.
 Ἐνδ' Ἦρη πυρέσσα, καὶ αἶρος εὖρος Ἀθήνη. 70
 Σὺν δ' αἶρα τῆς ἐπὶ φιλίῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Μείκας δ' αὐτ' Ἔρις ἐνδετο κόσμον αἰέθλον.
 Τὰς δ' αἶρα μὴν νικήσασα Φιλίῃ Ἀφροδίτῃ
 Εἶλετο κόσμον ἅπαντα καὶ ἔμπεδον εἴσεται ἄλγχι·
 Τοῦνεκα μύθησαντο γάμους τε Ἔριν θεαίων.

Τοῖα

68. Πηλεὺς. Peleum ter-
 ram interpretatur a πῆλω.
 Tychsen. Ex hac Etymolo-
 gia proverbium fluxit, μὴ
 δεῖν τὸν Οἶκον Παλὴν ποιῆν.
 de quo vide Dorvill. ad
 Charit. p. 39.

69. ἐν δ' Ἦρῃ. Sic uter-
 que Codex. cl. Tychsen
 Ἦδ' Ἦρῃ edidit. Mihi satis
 probabile est, Tzetzam scri-
 psisse — ἐν δ' Ἦρῃ, ut ex re-
 feratur ad vers. 67. Ἐκ χέ-
 ος — Φάανθεν. In proximis
 verbis, cum obscura esset
 cod. Vindob. scriptura, cl.
 Tychsen ἡρος ὤρας Ἀθήνη
 edidit. Ego optimam
 Cod. Lond. lectionem re-
 cepi, Minervam Gramma-
 ticus noster aëris vastita-
 tem, orbem coeli, interpre-
 tatur.

70. ἐπὶ φιλίῃ. Sic perspicue
 Lond. Neque aliter hanc
 voc. exhibuit Tychsen,
 cum in Cod. Vind. ἐπ' ἐπὶ le-
 gatur. — Versus 71 et 72
 in edit. Tychseniana non

leguntur. Pro μείκας fortasse
 νείκας legendum est. Sensus
 hic esse videtur: Rixae in-
 ter eas materiam Eris prae-
 buit, orbis terrarum impe-
 rium victori praemium sta-
 tuens. In quo certamine
 cum Venus ceteras superaf-
 fet, ab eo inde tempore im-
 perium in totum mundum
 exercet. — Gravius tamen
 vitium huic loco inhaerere
 suspicor, quod felicioribus
 ingeniis eximendum relin-
 quo.

73. Εἶλετο. Tychsen εἶλε
 δε emendandum putabat,
 quod, praecedentibus versi-
 bus restitutis, haud opus est.

74. μύθησαντο. Cod. Lond.
 μυθεύσαντο. — γάμους τε ἔριν
 θεαίων. Exhibeo lectionem
 Cod. Londin. — Vindob.
 δε inserit post ἔριν quod
 cl. Heeren in γε mutandum
 censebat. Equidem malim
 γάμους τε ἔριν τε θεαίων. — Ce-
 terum fundus celeberrimae
 apud antiquos fabulae ap.
 Home-

Τοῖα μὲν υἱὸς ὅδε Πριάμου Παρίῳ ῥέζεσκεν. 75

Αὐτὰρ ἐπεὶ τριάκοντα πᾶρέδραμον οἱ Λυκαεβάντες

Αὐτὶκ' ἄρτε Πριάμος καὶ Τρώων ἄσπετα Φύλα

Ἐκ Παρίου μολπῇσιν ἀγύειον ἐς Τροίην Παρίην.

Δφο-

Homerum est. Il. Ω. 29. 30. quos versus, levissima ratione inductus, pro spuriiis habebat Hemsterhufius ad Lucian. D. D. XX. Quae Homerus verbo indicaverat seriores poetæ certatim exornarunt. Praeter Coluthum, Euripides passim hujus de Deabus judicii mentionem facit; in Andromach. v. 273. sqq. Iphig. in Aul. 181. Sophoclis fuit Drama satyricum, cujus verum indicem κρίσιν primus restituit Tyrwhitt. apud Brunkium. Hoc omnes ex Cypriiis Carminibus hausisse verisimile est. vid. Biblioth. Lit. et Artium I. p. 23.

75. Τοῖα μὲν υἱὸς ὅδε Πριάμου Πάριοι ῥέζεσθην. Haec est corruptissima Cod. Lond. scriptura, cujus vestigia premens, hunc locum corrigo sic: τοῖα μὲν υἱὸς ὅδε Πριάμου Παρίῳ ῥέζεσκεν. In novissima voce prima syllaba recte producitur. v. Homer. Il. E. 374. — Cod. Vindob. T. μ. v. Πριάμοιο Παρίῳ ῥέζεσκεν. cl. Tychsen placebat: τοῖα μὲν ἐν Παρίῳ υἱὸς Πριάμοιο ῥέζεσκεν.

78. μολπῇσιν. Sic Londin. Quam lectionem praeferendam esse lectioni Cod. Vindob. κολπῇσιν, nemo facile dubitabit. Neque aliter Auctor fragm. τῶν τρ. p. 659. Μετὰ τὸ τηλικόστον ἔτος, ὡς ἦδη κινδύνου παραβύοντος, Πριάμος ἄρτε τοῖς Ἰλίουσιν ἐκ τοῦ Παρίου κατὰγει τὸν ποῖδα ἐς τὴν πατρίδα, ὑπὸ Τριάμβῳ τε καὶ μολπῇς, καὶ ἐν αὐτῷ τοῖς πρώτοις θεοῖς [fort. πατρώοις θεοῖς ut Tzetza v. 84.] ἐκατόμβας θύει πόλυτελεις. — In fine versus laborat. Cod. Lond. ἐς τρίην Παρίην. Cod. Vindob. ἐς τρίην Πάριν. cl. Tychsen, verba ἐς Τροίην πρό glossemate habens, emendavit et in textum recepit ἀγύειον οἶκαδ' Πάριν. — Fortasse ἀγύειον πατρίδα Τροίην. — Alia de Paridis reditu Hyginus narrat. Fab. XCI. quam verisimile est, argumentum fabulae Sophocleae, Ἀλεξάνδρου nomine inscriptae, continere. In hac enim tragoedia, quantum ex paucis, quae servata sunt; fragmentis judicare licet, Paris post victoriam, e ludis solemnibus reportatam, a Patre agnoscebatur.

79. Eun-

"Αφρονες, σὺ δ' ἐνάσσαν ξον φθόρον ἐγκονέοντες.
 Ξανθικός ἦεν μεις, ὅτ' αἰγίνεον αὐτὸν ἐς ἄστυ, 80
 Ξανθικός, ὃν Ἀπρίλλιον Ἑλληνες καλέουσιν.
 Εἰκοστῷ καὶ δευτέρῳ ἡματι τοῖοδε ἤχθη.
 Τέρπετο δ' αὖ τοκέεσσι κασσιγνήτοισι τ' ἐνὶ Τροίῃ,
 Ῥέζων πατράοισι θεοῖς κλειτὰς ἐκατόμβας
 Ἐπτασιν ὀκταπόροισι καλλιχρόου Ἡριγενείης. 85
 Εὖτ' ὅν δ' ἔβδομον ἡμαρ ἔην πεντήκοντόν τε,
 Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ Δεσίου Ἰουνίου.
 Καὶ τότε μιν προέηκε πατὴρ ἐπὶ Ἀργεος ἄστυ,
 Ῥέζαι νῆῳ Ἀπόλλωνος κακῶν ἀπερῶν:

Δῶκε

79. Eundem versum repetit in Posthomer. 698.

80. Ξανθικός. Sic scribendum, non ξαντικός, quod cod. Vindob. habet. Vocabulum dialecti Macedonicae, cuius usus apud Christianos frequentissimus erat. Vide du Cange Gloss. p. 1012. Io. Antiochenus p. 116. καὶ ἐσηλθεν ἐν τῇ Τροίᾳ ὁ αὐτὸς Πάρις τῷ λγ' ἔτει αὐτοῦ, μηνὶ ξανθικῷ τῷ καὶ Ἀπρίλλει.

81. Ἑλληνες. Sic cod. Vindob. an recte, dubito. Londin. ῥήγεις. Fort. Αἰνιάδα.

82. εἰκοστῷ καὶ δ. Londin. εἰκοστῷ δὲ καὶ et in fine τοῖοδε.

85. ὀκταπόροισι. Cod. Vindob. ὀκταπόροισι. In hujus versus sensu perspicuendo plane caecutio. Priora ejus verba corrupta videntur.

86. ἔβδομον. Recte sic Londin. In Vindob. corrupte

ἐν δόμον quod tamen cl. editoris sagacitatem non fefellit. — In temporis computatione Tzetza cum Io. Antiocheno convenit.

87. προέηκε. Sic emendandum putavi lectionem Cod. Lond. προσῆκε. Vind. προσέηκε. — Mythum parum tritum de causa itineris, a Paride suscepti, recentioribus Historicis deberi puto. Apud antiquiores nullum ejus vestigium reperire potui. cf. ad hunc locum Tzetzae comment. On Lycophr. 132. p. 18. quocum conspirat Auctor fr. Uffenbach. p. 859. ὅπως ἐν Ἀργεὶ σῶσθαι θυσίᾳ Ἀπόλλωνι, ἐφ' οἷς ἔδοξε ἐκφυγεῖν σφᾶς αὐτοὺς τὰ ὀλέθρια. Fere eadem legimus ap. Malalam p. 116.

90. ἀνε-

Δῶκε δὲ οἱ ἄνδρας ἑκατὸν καὶ καίλλιμα δῶρα 90
 Δῶκε δὲ γραῖμματ' ἄγειν Ἀργείων ἐν βασιλεῦσιν,
 Ὅφρα γένοιτο φίλος καὶ ἐκτελέσῃ ἑκατόμβιας.
 Δείδω γὰρ αἰὼν Γανυμήδης οἷα πεπόνθει
 Ταντάλῳ ὑπὸ ἄνακτος, εὐγενέος βασιλῆος.
 Τοῦνεκα τὰν προέηκε σὺν ἀνδράσι, γραῖμμασι, δώροις. 95
 Αὐτὰρ ὅγ' αἰλμυρὸν ὕδαρ πλεύσας Ἐννοσιγαίου,
 Ἐς Σπάρτην ἐπαγαλλόμενος Διὸς ἤλυθεν αἶραις.
 Δέκτο δ' ἐπ' Ἀτρεϊδέω δόμοις ξανθοῦ Μενελαίου.
 Ὅς Μενέλαος τοῖο δεδεγμένος ἀγλῖα δῶρα
 Ἐπλεεν ἐς Κρήτην Διὶ εἰὼ περπάτορι ῥέζων. 100

Λοττε-

90. ἄνδρας ἑκατόν. Schol. ad
 Lycophr. 22 p. 5. — ὃ παρει-
 κάζει Ἀλεξάνδρου ναῦς. ἄγω δὲ
 μίαν λέγω Ἀλεξάνδρου ναῦν καὶ
 βαρβαρικὸν πλοῦσιον ἐν, ἑκατόν
 γὰρ μόνους στρατιώτας ἔχων
 ἐπλευσεν ἐς Ἑλλάδα. Vide et
 Io. Malal. l. 1.

91. ἐν βασιλεῦσιν. Londi-
 nensis lectio, quae mihi
 quidem satis probabilis est.
 ἐν abundat, ut saepe. Vide
 Brunck. Ind. Sophocl. —
 Ed. Tychf. οὐ habet. — Io.
 Malala p. 116. καὶ ποιήσας τῷ
 αὐτῷ Πάριδι πρὸς πάντας τοὺς
 βασιλεῖς, ἦτορ τοκάρχας τῆς Εὐ-
 ρῶπης χώρας, γραῖμματα ὁ Πρία-
 μος. κ. τ. λ.

93. Γανυμήδης. Ganyme-
 dem fuerunt apud antiquos
 qui a Tantalō raptum dice-
 rent. Eustath. l. x. T. p. 1280.
 21. Scholion ad eundem Ho-
 meri locum, a Valckenario

editum in Diff. de Schol.
 Homer. p. 136. Mnaseam hu-
 jus mythi auctorem reddit,
 si vera est doctissimi Viri e-
 mendatio: Μινασίας δὲ φησιν ὑπὸ
 Ταντάλῳ ἡρπάσθαι καὶ ἐν πυρὶ γε-
 σία ἀνακαυθῆναι. Tzetza ad Ly-
 cophr. 354. ἐπότε διὰ τὴν ἀπα-
 γὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάντα-
 λος ὁ πατὴρ τῆς Γανυμήδους καὶ Ἴλος
 ὁ ἀδελφός.

95. προέηκε. Recte sic Cod.
 Lond. cum Vindob. h. l. ut
 v. 87. προέηκε exhibeat. Mox
 idem γραῖμμασι rectius quam
 Lond. qui γραῖμματα habet.

97. ἐπαγαλλόμενος Διὸς οὐ-
 ρῆς. Vento secundo usus. Sic
 passim Homerus. Cod. Lond.
 perperam ἐπαγαλλόμενος, —
 Seq. verf. Lond. ἀπὸ ἐπ'.
 male.

100. ἐπλεεν ἐς Κρήτην. Haec
 iterum iisdem fere verbis
 leguntur in fragm. Uffenb.
 p. 659.

Ἀσπερίαν βασιλῆν Κρητῶν περ εἶοντες.
Οἱ πρὶν γὰρ τε δῖας παύτας καλεῖον βασιλῆας.
Οὐνεκά μιν καλὸς Διὸς ἀστήρ σκηπτρὸν ὀπάζει.
Ἐξοχα δ' αὖ μοίρησι παρὰ Νεμεοῖο Λέοντος.
Ἐν πέμπτῃ δὲ μάλιστα το γὰρ βασιλευσάτων ἄλλων, 105
Ἡελίοιο Ζῆνα παρ' ἀκτίνασι φαίμεν.

Ἡτοι

p. 659. — δῶροις τούτων δεξι-
σάμενος. Οὐ Μενέλαος εὐδοκίᾳ
Κρητῶν ἐκπλεῖν τῷ προπάτορι Δι-
σκῶν Διὸς et Malala p. 117. Di-
ctys Cretensis contra Mene-
laum ceterosque Minois pro-
nepotes ad dividendas Atrei-
opes Cretam profectum esse
narrat L. I. I.

101. Κρητῶν περ εἶοντες.
Haec est corrupta Cod.
Vindob. lectio. Londin. cor-
ruptius etiam: Κρητῶν περ εἶ-
οντες. Equidem Tzetza scrip-
sisse suspicor: Ἀσπερίαν βασι-
λῆν Κρητῶν κοινανόντες. Secun-
do casui verb. κοινανόντες jun-
gitur ap. Oppianum, π. vi.
L. III. v. 42. Λέοντων κοινανόν-
τες. — De Asperiō antiquis-
simō Cretensium rege, videt
Heynium ad Apollodori
Vol. II. p. 531 et 536. Hunc
recentiores mythographi,
pro ea quam in explican-
dis et ad historicam fidem
revocandis fabulis osten-
dunt solertia, eundem cum
poetarum Iove fuisse pro-
nuntiant. Qui primus hoc

dixerit nescio. Tzetza cer-
te vel Cretenum (p. 124.
A.) vel Malalam (p. 118.)
vel alium ejusmodi farinae
scriptorem sequutus est.

102. καλεῖον. Vterque Co-
dex male ἐκάλειον; quod docti
Tychsen emendavit. Οἱ
πρὶν Vāterēs sunt, ut οἱ παλαιοί.
Antiquos omnes reges com-
muni Iovis nomine appeb-
lasse, Tzetza ad Lycophrontem
v. 87. p. 13. iisdem
verbis repetit. — Sequi-
verf. cod. Lond. μὴ πρό μιν.
Fortasse μὴν scribendum,
Iovis stellam regiam digni-
tatem conferre, Astrologo-
rum communis sententia.
Manetho L. III. 32. sqq.
Ἐξοχα δ' εἶγε εὐὴ ἡελίῳ τὰς κέν-
τρον εἶδαι. Ἐσχάτη γένεσθαι βί-
στον καὶ κύδον ἐκείνῃ. L. IV.
571. Ζεὺς δ' εὐφῶ φορέδην νέον
ἀστέρα φηγοβαλῆσας Ὄρη ἡ-
λίου βιονόσκητον αὐγάζοντος Ἐ-
φώνει γένεθ βασιλῆϊδος Ἰασσάγ.

104. Exhibuimus lect.
Cod. Vindob. Corruptissi-
me Londinensis: Ἐξοχα δ' αὖ
μοίρησι παρὰ Νεμεοῖο Λέοντος.

Ἦτοι ὃγ' ἐς Κρήτην πλέεν εἰς προπάτορι βέζων,
 Δάμασι δ' οἷσιν ἔλειπεν Ἀλέξανδρον σὺν ἐταίροις.
 Ὃς δὴ τοι ἐπὶ δειλαῖ ἰδὼν τοιοῦτο δαίμαρτα
 Δούλαις ἀμφιπόλοισι κατερχομένην περὶ κήπου εἰο
 Κάλλῃ ἡμερόντι περιπρεπεί γαυδῶσαν,
 Ἐρωτος βελέεσσι πυριφλεγέσσιν ἐπλήγη.
 Οὐδὲ μὲν οὐκ ἀντέπληξε· πλήξε δὲ καὶ αὐτήν.
 Ἀμφοτέρωκ ἔρατόν γάρ ἐπ' εἶδει κάλλος ἔκειτο.
 Ἢ γὰρ ἦν λευκὴ, τερενάχρως, εὐφρως, εὖρεν. 115

Λευκω-

Μοίραι sunt gradus zodiaci.
 Fortasse legendum: Ἐδοξα δ'
 ἐν μοίρῃσι Φανείς Νημίοιο λίσ-
 ναι. Sive: Ε. δ' ἐν μοίρῃσι
 παρὰ Ν.λ. Manetho II. 157.
 Ζεὺς δὲ Κρόνῳ τόποις παρὰ βί-
 στος μὲν ὁπάξει. In hac ta-
 men rerum obscuritate ni-
 hil omnino statuere audeo.

107. εἰς προπάτορι. Mala-
 las p. 117. Ἐδος γὰρ εἶχεν ὁ
 Μενέλαος ποιεῖν ἑορτάς καὶ θυσί-
 ας ἐν τῇ αὐτῇ χρόνῳ κατ' ἔτος,
 εἰς μνήμην τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐν
 γένους αὐτῆς.

109. ἐπὶ δειλαῖ ἰδὼν τοιοῦτο.
 Haec est cod. lectio. Cl.
 Tychsen ex ingenio edidit:
 ἰδὼν ἐπὶ δειλαῖ. Equidem cre-
 dere malim, imperitum
 Grammaticum v. ἰδὼν pro
 spondaeo habuisse. — Seq.
 versu δούλαις emendavit
 Tychsen. Cod. δούλαιον. —
 περὶ κήπου. Doctissimus Hee-
 ren emendandum putabat
 παρὰ κήπου. Mihi in men-

tem venit: κατερχομένην ἐπὶ
 κήπων. Hortum facetissimus
 Grammaticus τῇ αὐτῇ sub-
 stituit, ubi Coluthus Hele-
 nam ambulantein a Πάριδι
 visam esse finxerat. v. 249.
 Ἐξάκλινος Ἑλένη μετεκλίσθη δώμα-
 τος αὐλῇ. cf. fragment. Uffen-
 bach. p. 659. Cedrenum. p.
 124. A. Io. Antioch. p. 118.

112. ἐπλήγη. Sic scriben-
 dum, non ἐπλήγει, quod Cod.
 Vind. praebet. Fragm. Uf-
 fenb. p. 659. Ἑλένην ἰδὼν ἐν λευ-
 κῶνι. — κάλλει. ἀστράπτουσαν,
 ἔρατε ταύτης ἐπλήγη καὶ ἀντί-
 πληξε πληξέμεσαν, ὥρα καὶ αὐτὸς
 κάμπων. Schol. Homeri II.
 Γ. 443. Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλένην
 ὀφθαλμοβολήσας, Ἀφροδίτῃ αἰ-
 γίσαι καὶ βληθεῖσαν ἐκ ἀλλήλο-
 μαχίαν ἔρωτος, ἀναλαβὼν σὺν
 τοῖς ἐν οἴῳ χρήμασιν κ. τ. λ.

115. Helenae speciem de-
 scriptam vide, si tanti est,
 ap. Manassiem. p. 24.

116. λευ-

Λευκοδερμάσσα καὶ ἀργανῆς χιόνεσσιν,
 Στηθεὰ δ' ἰμερόεντας καὶ αἴγλαον εἶδος ἔχουσα,
 Ὑγρῶπις, μελιγῆυς, εὐχαρίς ἠδὲ βοῶπις.
 Θριξὶν ἐλαιομένησι χρυσοχρόοις κομώουσα,
 Εὐστόλος ἠδὲ τελείη, πάντα φέρουσα τέλειαι 120
 Τόσσον δ' αὖ προφέρεσκε γυναικῶν κάλλει πασῶν,
 Ἀστράσιν ἐννυχίοισιν ὅσον προφέρῃσι σελήνῃ.
 Ἥμος δ' αὖ χρόνον εἶχεν εἰκοστόν τε καὶ ἕκτον.

Τοῖα

116. λευκοδερμάσσα. Corrupta vox. Forte: "Ἄκρον ἐρυθρίουσα. Fere ut Musaeus, v. 58. "Ἄκρα δὲ χιονίων φανίσσεται κύκλα παρειῶν. et v. 61. Χροῖν γὰρ μελίων ἐρυθρίαντο. Color in niveo corpore purpureus, Tibull. III. Eleg. IV. 4. Manaffes l. l. τὸ πρόσωπον κατάλευκον, ἡ παρειὰ ῥοδόχρους, et paulo post ἔβαπτε τὴν λευκότητα ῥοδόχρῳ πυρίνῃ. Vide Interpp. Anacr. XXVIII. 23. et Dorv. ad Char. p. 161. — Mox ἀργανῆ edidit cl. Tychsen pro Ἀργανῆς, quod in Cod. Vindob. legitur. Mihi hoc quoque hemistichium in mendo cubare videtur. Pro χιόνεσσιν: sive μελίεσσιν legendum, sive, quod malim, ἀργῇ χιόνος ἴσον, ex Cedreno p. 124. λευκὴ ὡσεὶ χιών, et Io. Antiocheno p. 114.

ε 118. Ὑγρῶπις, oculis ebriis, ut Catullus vocat, XLV. 11. ubi vide Doering. — Seq. vers., χρυσοχρόοις emendan-

dum putavi. ed. Tychf. χρυσοχρόοις. οὐλόθριξ. ὑπόξανθος. Malala p. 114. et alii, qui Helenae formam descripserunt.

120. εὐστόλος ἠδὲ τελείη. Recte sic emendatum a cl. editore. Cod. offerebat: εὐτόστολος ἠδὲ πελειῇ. Malala Helenae descriptionem his verbis orditur: Ἡ γὰρ Ἑλένη ἦν τέλειαι, εὐστόλος . . .

121 sq. Splendebat Helena inter reliquas mulieres, velut inter ignes Luna minores. Horat. I. Carm. XII. 47. Theocritus XVIII. 26. Musaeus v. 57. οἳ τε λευκοπάρηες ἐπαντίλλουσα σελήνῃ.

123. χρόνον. Cod. male χρόνιος. Χρόνος h. l. annus, quo significatu recentiores hanc vocem usurpasse docet I. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 178. 407. De Helenae aetate multa subtiliter disputat Bayle dans le Dictionnaire H. et Cr. v. Helè-

Τοῖα μὲν ἦεν κάλλιπ' κούρη Τυνδαρεῶνῃ.
 Αὐτὸς δ' αὖτε Πάρις χαρίτων ἄπο κάλλεος ἔσχεν. 125
 Λευκὸς ἦεν, εὐήλιξ, εὐχαρίς, ἠϋγένειος,
 Θριξὶν ἐλιχρύσοισι καρηκομόων ὑπὲρ πάντας.
 Τοῖος ἔων ἐράσατο, πόθει δὲ καὶ αὐτός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σήμηναν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔρωτα,
 Αἴθρης ἐννεσίησι καὶ ἄλλων θηλυτεράων 130
 Νῆϊ ἐνὶ θέρμενοι ὁμοῦαὶ κόσμον τ' ἐράτεινον,
 Ἡδ'

Helène. Eandem ei ac
 Tzetzta aetatem tribuit Ma-
 lala p. 114.

124. ἦεν. Cod. εἶεν.

125. χαρίτων ἄπο κάλλεος ἔ-
 σχεν. Si vera est lectio, ver-
 ba sic jungenda sunt: ἄπει-
 χε τοῦ κάλλεος τῶν χαρίτων, ut
 ἀπείχων participem esse notet.

127. ὑπὲρ πάντας. Codicis
 lectionem, quamvis corru-
 ptam, in textu relinquare,
 quam incertam conjectu-
 ram recipere malui. Cl. edi-
 tor περὶ πάντων correxit. Mul-
 ta in similibus satis proba-
 biliter conjici possunt. Mi-
 hi in mentem venit ὑπὲρ ἄλ-
 λους, sive ἐπέρμετος. Paridis
 pulcritudinem descriptam
 vide ap. Malalam. p. 133.

128. Scabrosum versum
 sic refingebat cl. Heeren:
 Τοῖος ἔων ἐράσατο ποθοῦντα πό-
 θει δὲ καὶ αὐτή. Sed ne haec
 quidem doctissimi Viri e-

mendatio metrum salvum
 praestat. Mihi Tzetzta scrip-
 pisse videtur: Τοῖος ἔων ἐράσ-
 ατο ἀντεποθεῖτο καὶ αὐτός.
 Ταῦτα pulcritudine conspicu-
 us amabat Helenam et ab ea
 vicissim amabatur. Primam
 in ἐράσατο produxit propter
 ς, neque id sine exemplo.

130. Αἴθρης ἐννεσίησιν. Au-
 ctor Fragmenti Uffenb. p.
 661. ἀγγέλλουσιν ἀλλήλοις με-
 σσηνέουσιν τὸν ἔρωτα, καὶ ὁμο-
 φροσύνη ἐπὶ τὸ Ἴλιον ἀναπλέου-
 σι, θεραπευίδας ἄλλας τε καὶ
 αὐτὴν τὴν Αἴθρην καὶ κόσμον οὐκ
 ὀλίγον ἐν ταῖς ναυσὶν ἀπαγόμε-
 νοι. — Aethrae, quam Ho-
 merus (Il. Γ. 144.) Hele-
 nae famulam dixit, ferio-
 res poëtae, inter quos Au-
 ctorem Cypriorum carmi-
 num fuisse probabile est, in
 Helenae Paridisque amo-
 ribus praecipuam partem
 tribuerunt. cf. Hellanicum
 in Schol. Homer. Il. Γ. 144.
 Heyne ad Apollodor. Vol.

Ἦδ' αὐτὴν Λῆθρην δολοέσσαν πρὸς δὲ καὶ αὐτοὺς,
 Φεύγον ἐπ' ἀτρυγέτοιο θαλάσσης Τύριον οἶδμα,
 Δειδιότες περᾶν πλῶν ὃν Τροίηθεν ἔπεπλον.
 Αὐτίκα δ' ἐς Κρήτην Μενελάου οἴκιες ἦλθον, 135
 Ἀγγελὴν ἐρέοντες· ὁ δ' ἔπλεεν ὥκα μάλιστα
 Εὐρυπόρου Σεισίχθονος οἶδματα πάντα ματεύων.
 Πολλὰ δ' αἰπρὴν γέ μογέεσκε, μάτην ἀκικῆται διώκων.

Κεῖ-

II. p. 723. Muncker ad Hygin. Fab. LXXIX. ubi verba eamque in conjugio habens, inducenda suspicor.

132. Λῆθρην. Cod. V. Ἐθρην. Emendavit cl. Editor.

135. Τύριον οἶδμα. Mythus ex Homeri fontibus derivatus. I. Z. 290. sqq. ubi Schol. κλέψας γὰρ τὴν Ἑλένην ἀπὸ Λακεδαιμόμονος, οὐχ ἦν ἦλθον οἶδον, οὐδὲ τὸν κατ' εὐδοίαν πλεῖν ἐπορεύθη, ἵνα μὴ διαχθεὶς καταληφθῇ, ἀλλ' ἐπλευσε διὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης. Schol. in Lycophr. v. 110. p. 15. Constantin. Manasses. p. 24, C. — Paulo aliter haec narravit Auctor Cypriorum Carminum, quantum judicare licet ex Procli Excerptis in Biblioth. Litterat. et Artium. I. p. 24. χθμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἦρα. Καὶ προσεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος, αἰρεῖ τὴν πόλιν καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον κ. τ. λ. Haec tamen non habeo, quomodo conciliem verbis Herodoti, qui L. II,

117. ex Cypriorum Carminum fide diferte tradit, Alexandrum, secundis ventis ferentibus, tertio die postquam Sparta profectus esset, Ilium venisse; et inde argumentum capit contra eos, qui Homerum Cypriorum Carminum auctorem haberent. Ille enim Paridem post longos demum errores in patriam reduxit. Eadem ex Cypriis carminibus Eustathius tradit p. 663. A. quae tamen non ex his ipsis carminibus, quae nunquam oculis usurpavit, sed ex Herodoto sumfisse videri debet.

135. οἴκιες. Sic Dyctis L. I. 3. Malala p. 119. Paulo ποιητικώτερος fuit narratio Auctoris Cypriorum, quem Iridem Menelao nunciam misisse Procli Excerpta docent

137. ματεύων, cl. Tychsen debetur. Cod. ματεύων.

Κεῖνοι γάρ τε μέγα πέλαγος Τύρων περὶόντες
 Ἄστν Τρώϊον ἴδον, ὅλον λυκάβαντα μογεῦντες. 140
 Τρωϊάδες δ' Ἑλένην ἰδὲ Τρῶες πάντες ἰδόντες
 Θάμβεον, ὥς μάρμαρεν ἀρεπρεπέεσσιν ὁπώπαις.
 Τὴν δ' Ἑκάβη Φιλέεσκα καὶ ἐν μεγάροισιν ἐτίμα.
 Ὡς πολέες Φάακουσιν Ἀλέξανδρον βασιλῆα,
 Ἐλθεμεν εἰς Σπάρτην ἀπὸ γε Τροίηνδε κίοντα, 145
 Ὡς

140. ὅλον λυκάβαντα. Iisdem verbis Fragm. Uffenb. p. 662. οὔτοι γὰρ διὰ τοῦ Τυρίου πελάγους ὅλη μογεῦντες ἐν αὐτῇ καταπαύουσιν εἰς τὴν Ἴλιον. et Schol. ad Lycophr. v. 132. p. 18. Pro ἴδον nefcio an scribendum sit ἦλθον, ut est ap. Antiochenum. p. 120. Μετὰ χρόνον ἦλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὁ Πάρις.

141. ἰδὲ Τρῶες. Sic scribendum. Msc. ἡδέ. — Θάμβεον, ut Leander apud Musaeum v. 98. Θάμβει δ' εἶδος ἄριστον.

142. μάρμαρεν. Musaeus v. 56. Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀποστράπτουσα προσώπῃ. Charito II. 2. Ὁ χρὺς γὰρ λευκὸς ἵστικλιν ἐνθὺς μαρμαρυγῇ τινι ὁμοίον ἀπολάμπων. Ceterum hi quoque versus fere ad verbum expressi ex Fragm. Uffenb. p. 662.

143. Φιλέεσκα. Sive benigne exceperit, ut ap. Homer. Il. Z. 15. sive exosculata est, ut ap. Malalam p. 121. καὶ λειπὸν ἢ Ἑλένη περιλαβούσα αὐ-

τὴν κατεφίλει καὶ πλείω πάντων αὐτῆς ἀντείχετο.

144. Vulgari de Helena narratione exposita, reconditoris quoque illius mythi mentionem facit, quem Herodotus ab Aegyptis, ab Herodoto Euripides acceperat. Vide Herodot. II. 112. sqq. Eundem mythum etiam Stesichorum exornasse, tradit Tzetza ad Lycophr. v. 113. p. 16. vide Musgravii Not. in Euripidis Helenam. init. Hermanns Handbuch der Mythol. T. II. p. 139. — Mox nemo facile dubitabit, quin corrupta sit Codicis scriptura: Σπάρτην ἀπὸ γε Τροίηνδε κίοντα, quam equidem sic refingendam esse suspicor: Ἐλθεμεν εἰς Σπάρτην τοκέας Τροίηντε λιπόντα. Cum in voc. τοκέας novissima syllaba, lineae, ut fieri solet, superscripta, librarii aciem effugisset, τοκε facile in ἀπὸ γε deformari potuit. In reliquis autem tam lenis medicina, ut vix unam alteramve

Ὡς δ' Ἑλένην ἐκ Σπαρτης ἐς Τροίηνδε κομίσαμ.
 Ἄλλοι δ' ἄλλ' ἐρέουσιν, ὅσα φίλον ἐπλετο θυμῷ.
 Οὐδ' Ἑλένην φάσκουσι μετὰ Τρώεσσι παρεῖναι.
 Ἄλλ' ἄρα Πρώτης ποτὶ δῶμα στρεφάσθαι.
 Αὐτὰρ δὲ στρατὸν Ἀργείων Τρώεσσι μάχεσθαι. 150
 Ὡς ἄρα πολλοὶ πλάζονθ' ἱστορίην στρεβέοντες.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέεινα πανατρεκέως ἀγορεύων
 Ὡς ἕκαστα γέγοντο, τὰ δ' ἄλλ' ἀνεμῶλια πάντα.

Ἀργεῖήν δ' Ἑλένην παρέμεν Τρώεσσι μαθόντες
 Ἀτρεΐδην Μενέλαον, Ὀδυσσεά καὶ Παλαμῆδην, 155
 Θησεΐδην τ' Ἀκάμαντα καὶ Διομήδεα διόν
 Πρεσβεῖς Τρῳσὶν ἔπεμπον, ἀπῆτεον ἄρτι γυναῖκα.

Καὶ

ramve literam mutatam videas. Sensus hic est: Sic plurimi Alexandrum, relicta patria parentibusque, Spartam profectum esse et Helenam Ilium duxisse narrant.

149. ποτὶ δῶμα στρεφάσθαι. Ne versus claudicet, cl. editor φασὶ post δῶμα inferendum, vel δῶμασι scribendum censet. Mihi tamen hic versus, reliquis non multo asperior, ita, ut nunc legitur, a pessimo verificatore proculus esse videtur. — Nec magis v. 153. ἄρα post ὡς inferendum censeo, cum ex plurimis exemplis sciam, Grammaticum nostrum breves syllabas crebro producere. Nempe pronuntiabat ἔκαστη et

ὑπὸ et quae his similia sunt. — τὰ δ' ἄλλα, aliorum traditiones, a suis discrepantes, in censum venire negat.

154. Argivi legatos mittunt, qui Helenam a Trojanis repetant. Fundus fabulae ap. Homerum est Il. Γ. 205. ubi vide Schol. In legatorum numero et nominibus tradendis Mythographi fluctuant. Homerus duos agnoscit, Menelaum et Ulysssem. Il. Δ. 139. quibus Dictys I. 4. Palamedem adjungit; Noster Acamantem, quem alii Thefei nepotem, alii ejus filium fuisse tradunt. Vide Munck. ad Hygin. Fab. CVIII. p. 170. Inter hero-

Καὶ νῦ καὶ Ἀντιμάχοιο καθ' ὅφρωνος ἔκπαθεν ἔργοις.
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι πρεσβεῖς ἀλεγεινῆς,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένον εἴνεκα, τοῖου 160
 Ἀλλ' Ἀντήνωρ ξείνισεν ἐκ Δανῶντοιο σάωσας.
 Ὡς ποτε περδόμενης Τροίης ἀπέδωκαν ἀμοιβῆς
 Πάντα γάρ οἱ ἐσάωσαν, δῶκαν τ' ὀλβια δῶρα.

Τῇ

es, equo ligneo inclusos, Acamas fuit. cf. Heinf. ad Sabini Ep. II. 23.

158. ἔκπαθεν ἔργοις. Corruptam vocem ἔκπαθεν felicioribus ingeniiis emendandam relinquo. Sensum requiro fere hunc: Nunc autem parum abfuit, quin legati, Antimachi dolis circumventi, malum legationis suae fructum ferrent. Verbum desideratur, quod v. v. πρεσβεῖς ἀλεγεινῆς jungi possit, v. c. τυγχάνειν, ἱκανοῦν. Adscribam verba fr. Uffenbachiani p. 661, quae huc facere videntur, fortasse ut aliquid lucis ex iis affulgeat: ἀνύουσι δὲ οἱ πρεσβεῖς οὐδέν, ὅτι μὴ μᾶλλον καὶ παρὰ Ἀντιμάχου ἐπιβουλεύοντα.

160. εἴνεκα τοῖου. Antimachus ab Alexandro pecuniam acceperat, ut legatis infidias strueret. Plane sic Fragg. Uffenb. p. 661. αἰς τοῦτο ἐξωνηθέντος χρυσῷ παρ' Ἀλεξάνδρου. — Ceterum in hac carminis parte Homerum sibi praeiuntem habu-

it. Il. A. 123. Ἀντιμάχοιο — ὅς ἐκ μάλιστα οὐκ εἰσὶν ἔλκην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ, Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἔγλαυε δῶρα. et v. 138. Εἰ μὲν δὲ Ἀντιμάχοιο καθ' ὅφρωνος οἶεες ἐστὸν ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγῶρῃ Μενέλαον ἄνωγεν Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ Αὔρι καταπτεῖναι. Haec Dares exornavit c. 38. sq. et Dictys I. 11. Quae ubi ad Priamidam perlata sunt, confirmant inter se clam, uti per dolum legatos circumveniant. Igitur Antenor — legatis rem aperit.

161. Ἀντήνωρ. Antenor ap. Homer. Il. Γ. 206. τοὺς δ' ἐγὼ ξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλιστα. vide Notas ad Posthomericam v. 742.

163. Voculas γάρ οἱ inseruit cl. Heeren, qui in fine quoque versus δῶκαν δὲ οἱ edi curavit. Cod. Vind. δῶκαν τ' ὀλβια δ. exhibet. Priorem emendationem admisi; posteriorem contra ut rejicerem, metri postulat ratio. Fragg. Uffenb.

Τῆμος δ' Ἀκαμαίχαι ἀκάσθαι βρύα θυγόντες
 Ἀργείοισι ἔρεσαν ὅς' αὖν πᾶσαν ἄγχα Τροίην. 165
 Καὶ τότε δὴ σφραγὲς ἐξ ἡπείρων ἠδ' ἀπὸ νήσων
 Εἰς ἐν ἀλλάζοντο κατὰ Τρώων ἐρεδόντες.
 Οἷς δένα δὴ λυκαβάντες ἀγχιρομένοις παρέδραμον,
 Ἐξ οὗ ἔβη ποτὶ Τροίην κούρη Τυνδαρεῶν.
 Καὶ τότε ἐπεσσυμένως ἐκ νῆας ἔβαινον Ἀχαιοί. 170
 Δέδμηντο γάρ ἀπαντες Τυνδαρεΐοιο ἐν ὄρεοις,
 Αὐλίδα δ' εἰς ἔπλεον, κατὰ Τρωσὶ μητιῶντες.
 Οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' Ἀχιλλῆος κυδαλίοιο λάθοντο.

Ἄρτι

fenb. p. 661. τὰ τε γὰρ προσ-
 ὄντα αὐτῷ λαμβάνει καὶ δῶρα αὐτῷ
 προσεπιδαδέναι.

164. δ' post τῆμος cum cl.
 editore inserui, ne versus
 corrueret. — In proximo
 versu Cod. praebebat ὅσων
 et Τροίην. Utrumque a cl.
 editore emendatum. Equi-
 dem praeterea verbum ἄγχα
 in mendo cubare et ἄλγος
 legendum esse censeo.

166. Fragm. Uffenbach.
 p. 661. Καὶ τότε δὴ ὁ τῶν Ἑλ-
 λήνων ἄσπας στρατὸς ἐξ ἡπείρων τε
 καὶ νήσων εἰς ἐν ἀδρόζοντα κατὰ
 Τρώων, ἐν ὅλῃ δεκάδῃ Ἰνναυτῶν,
 ἐξ ὅτου παρ' ἡ Τύνδαρις Ἑλένη τῆς
 Τρωϊκῆς ἐπέβη χθονός. Καὶ μετὰ
 τοῦτο πάντες κατὰ τῆς Τροίας ἐκ-
 πλέουσι. καὶ γὰρ ὄρεοις εἰς τοῦτο
 προσεπιδήσαν. Quem locum
 ea de causa adscripsi, ut,
 quanta sit in utroque scri-
 ptore et serm et verba-

rum convenientia, magis
 appareret.

167. ἐρεδόντες. emendatio
 cl. Heeren. Cod. V. ἐρίπτες.
 — Decem annos in bello
 parando effluxisse, Scholia-
 stes Homeri affirmat ad Il.
 l. 664.

171. De iurejurando, quo
 Tyndareus procds adegere-
 rat, nemo antiquorum difer-
 tius tradidit Stefichoro ap.
 Schol. Homeri. Il. B. 339.
 cf. Sophocl. Aj. 1132. A-
 pollodor. III. 10. p. 240.
 Fragm. Uffenb. p. 661. sq.
 — Quae sequuntur, inde
 ab hoc versu alia manu in
 Codice Vind. scripta sunt.

173. De Achille, in Ly-
 comedis gynaecio latente,
 omnia nota. Vid. Hygi-
 num Fab. XCVI. Fandus
 fabulae ap. Homerum est
 Il. T. 326. sqq. ubi Achil-
 les Neoptolemi mentionem

Ἀρτίγαμόν ἐτ' ἔοντος ἔης ἀλᾶχου μεγάροισιν,
 Ἐς Σκύρον, Δολόπων νῆσον, Λυκομήδεα ἄστυ. 175
 Οὐνεκὰ μνθεύοντο πέπλους δηλυταράων.
 Ἄλλ' ἄρ' Ὀδυσσεύς, Νέστορα καὶ Παλαμήδεα δῖον.
 Ἐς Πηλῆα, Θέτιν τε καὶ ἐς Χείρωνος ἑπεμπεύον.
 Ὅς

injicit: ὁ Σκύρῳ μοι ἐντρέφε-
 ται φίλος υἱός. ad quem lo-
 cum Scholiastes hunc my-
 thum a cyclicis poetis cer-
 tatim exornatum esse do-
 cet. cf. et Schol. ad Ιλ. I.
 664. In Cypriis carmini-
 bus Achilles, quum Tro-
 jam navibus peteret, ad
 Scyrum insulam appulisse,
 ibique Deidamiam in matrimo-
 nium duxisse narraba-
 tur, docente Proclo I. I.
 p. 25. Diversa tradit Bion
 in praeclaro fragmento,
 quo Achillis et Deidamiae
 nuptiae celebrantur. Mul-
 ta enim in hac fabula Tra-
 gici ad suum quisque fi-
 nem flexisse probabile est.
 Vide Heyne ad Procli Ex-
 cerpta p. 30. — Mox ἐς
 Σκύρον legendum, cum in
 Cod. ἐς Κύρον exstet. — Δολό-
 πων νῆσον. Idem dicit poeta
 nescio quis in Schol. ad Ιλ.
 I. 664, ἐπλεον εἰς Σκύρον δολο-
 πῆδα. cf. Diodorum Sic. XI.
 60.

176. Post πέπλους cl. Tych-
 sen δῖαν addendum suspica-
 tur; quod salvo metro fie-
 ri posse dubito. Neque ad

sensus integritatem aliquid
 desiderari puto. Quare fa-
 bulam de habitu puellari ex-
 cogitarunt poetae. In μυ-
 θεύοντο Tzetza novissimam
 syllabam pro more produ-
 xit. — Ceterum Gramma-
 ticus noster, Cypriorum
 carminum secutus auctori-
 tatem, vulgari traditioni
 fidem denegandam judicat.
 Hoc sensu Tzetzae verba
 accipienda esse, apparet ex
 Schol. in Lycophr. v. 276.
 Τὸ δ' ἀληθές οὕτως ἔχει. Ἀρ-
 τιλαβὼν πρὸς γάμον ὁ Ἀχιλλεύς
 Δηιδάμειαν, τὴν θυγατέρα Λυκο-
 μέδους, συνιδέσθαι ἐν τοῖς θα-
 λάμοις καὶ παρθένοισι, πᾶσι τῆς
 νεογάμου. Ὅθεν ἐμνθεύσαν-
 το ὅτι γυναικεῖα ὑπείδου.

178. Ἄλλ' ἄρ' — De hac
 ad Peleum legatione ex
 cyclicis poetis Scholiastes
 tradit ad Ιλ. T. 338. χρησμοῦ
 δὲ δοθέντος μὴ ἀλῆστεσθαι τὴν Ἴ-
 λιον χωρίς Ἀχιλλεύς, παραφθέν-
 τας ὑφ' Ἑλλήνων, Ὀδυσσεύς,
 Φοῖβος, καὶ Νέστορ, Παλλῆος ἀρ-
 τουμέγνου τὸν παῖδα κατ' αὐτῶ
 τυγχάνειν κ. τ. λ. Exorna-
 verunt nempe et amplifica-
 runt seniores poetae ea,
 quae

Ὅς σοφῇ ἐκείνῳ καὶ ἐν μέρεσσι θεῶντα
 Ὅς Ἀχιλλῆος μέρος ἢ ἐπεφράσαστο θυγατρὶ. 180
 Ὅν τότε λισσόμενοι οὔτοι πρῆσβυας αἰγαιῶι
 Κῆρ' Ἀχιλλῆος ἄγον παρ' Ἀτρεΐδαις καὶ Ἀχαιῶις,
 Πεντήκοντα νέας σὺν Μυρμιδόνεσσι φορεῦντες,
 Πεντήκοντα δ' ἔβαινον ἐπ' ἄνδρες νηὶ ἐκείνῃ.
 Παῖρ δέ γε Πάτροκλος ἦεν Ἀμυντορίδης τε Φοῖνιξ. 185
 "Ἦτοι

quae Homerus habet I. A. 768. ubi tamen nihil de Palamede.

179. ἐν μερόεσσι θεῶντα. Recte sic Cod. Vindob. neque verbum θεῶντα, quod cadentis graecitatis est, suspectum esse debet. Hoc vult Grammaticus: Tanta Chironem sapientia fuisse, ut ab hominibus divino honore dignus haberetur.

180. Ὅς Ἀχιλλῆος μέρος ἢ ἐπεφράσαστο θυγατρὶ. Scabrum hunc versum doctissimus editor in hunc modum refingendum putabat: Ὅς Ἀχιλλῆος πότμον [sive μόρον, quod, nisi Tzetza priorem in μέρος produxerit, propter equidem praeferrem.] ἐπ' ἐφράσαστο θυγατρὶ. Quod verum puto. Tzetza enim penultimam aoristi primi medii producere solet. v. 128. τοῖος ἐὼν ἐφράσαστο. — θυγατρὶ. Thetidi, quae a multis pro Chironis filia habebatur. Noster in Chi-

liad.: Ὅν Ἀχιλλεὺς Θέτιδος καὶ τοῦ Πηλέως γόνος Οὐ τῆς θαλάττης Θέτιδος, ἀλλὰ τινὲς γυναικὸς "Ἦτοι ἦν καὶ θυγατρίων Χαίρωνος φιλοσόφου.

184. πενήκοντα νέας. Hom. I. B. 685. — Numerum nautarum et remigum, de quo nihil apud Homerum, Noster pro arbitrio posuisse videtur. Erant certe naves, quae quinquaginta remiges caperent. Vide I. B. 719. ἔρμαι δ' ἐν ἐκείνῃ πενήκοντα.

185. De Patroclo et Phoenice omnia nota ex I. Ψ. 84. et I. I. 438. 480. — Sequ. vers. cl. editor Ἀχιλλῆος μύδω ἀνάσσειν restituit, pro μύδων, quod in Cod. legitur. Quam jejune Grammaticus extulit. Homerum τ' οὐκ ἐπὶ με πρόηκε, διδασκόμεναι τὰς πάντας, μύδων τε ἐπὶ τῇ ἐμῇ πρακτικῇ τε ἔργῳ. I. E. 442. 3.

191. Grae-

Ἦτοι ὁ λαοῦ, ὃ δ' αὖτ' Ἀχιλλῆος μύθῳ ἀνέασσαν.
 Τοὺς δὲ ἰδόντες γήθεον Ἀργεῖοι Παναχαιοί,
 Τερπόμενοι λαοῖσι καὶ ἡγεμόσι πινύτοισι,
 Κάλλει καὶ ἔργοις τε ἀελλοδρόμῳ Ἀχιλλῆος.
 Ἔργοις γὰρ καὶ κάλλει ποσσὶ θ' ὑπαίρεχε πάντων. 190
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Παναχαιοὶ ἐς Αὐλίδα ἡγερέθοντο,
 Ναυσὶν ἐν ὀγδοήκοντα καὶ ἑξ χιλιάσι ἑκατόν τε,
 Χειμερίοις ἀνέμοισι παραυτόθι εἰρύνοντο.
 Καὶ τότε ἐς Ἄργος Ὀδυσσεὺς δῶρασι Κλυταιμνήστρας
 Ἐλ-

191. Graecorum copias ad oram Boeotiae convenisse, post Homerum omnes uno ore tradiderunt. Locus Homeri est Il. B. 303. ὅτ' ἐς Αὐλίδα ἦεν Ἀχαιῶν ἡγερέθοντο, καὶ Πριάμῳ καὶ Τροσὶ φέρονσιν. -- Mox ἑξ χιλιάσι separatim scripsi. Cod. V. ἑξ χιλιάσι. Numerus navium, quibus Graeci Trojam profecti sunt, apud Homerum quoque redditur MCLXXXVI. Schol. in Lycophr. p. 43. ἦσαν γὰρ πᾶσαι αἱ νῆες τῶν Ἑλλήνων ἄρπον. Unde χιλιάσι στρατός, ap. Eurip. Orest. vers. 352. et passim. cf. Muncker. ad Hygin. Fab. XCVII p. 157.
 193. Χειμερίοις ἀνέμοις, tempestate a Diana excitata. Mythus, qui sequitur de Iphigenia, ad Dianae aram mactata, a Tragicis, imprimis Euripide, egregie exornatus est. vide praeterea Hygin. Fab. XCVIII.

p. 157. ibique Munck. Noñri Comment. in Lycophr. 183. p. 27. In Cypriis carminibus hanc fabulam, sic, ut apud Euripidem narratur, proditam esse, nunc fati scimus ex Procli Excerptis p. 25.

194. δῶρασι. Corruptam vocem in textu reliqui, quum certam ejus emendationem non haberem. cl. editori δῶμασι scribendum videtur. Fortasse: Καὶ τότε ἐς Ἄργος Ὀδυσσεὺς δῶμά τε Κλυταιμνήστρας. Ulysses ad Iphigeniam arcessendam profectum esse, Dictys narrat L. I. 20. Profectus namque Mycenae, nullo consilii particeps, falsas litteras tanquam ab Agamemnone ad Clytemnestram perferit. Nec aliter Cedrenus p. 125. A. et Malalas p. 123. Hanc tamen fabulam diverso modo ab antiquis esse tractatam, verisimile est. Euripides cer-

Ἐλθὼν ἔξαπατήσῃ, καὶ ἡγάγῃ Ἰφίγείαν, 195
Ἀρτέμιδι θύσας, μαντεῖας Θεοτορίδαο.
Ὡς δὲ μιν ἰδε πατὴρ Ἀγαμέμνων δακρυά· χεῦε.
Καὶ τὸτ' ὑπ' ἐκ σπεδίτοιο ἐφημίζαντο ἄνακτα,
Οὐνεκα ταύτην εἰς θύγατρα ἔρεζον Ἀχαιοί.
Τὴν ἔλαφος ῥύσασκεν· ἔθνε τε χώρῃ ἐκείνῃ. 200
Ἀγρί

certe eam, in Iphigenia, paululum ad suum consilium inflexit. Adscribam doctum Tzetzae ad hunc locum Scholion: Ἀπλοῖως γὰρ κατασχούσης ἐν Αὐλίδι τοὺς Ἕλληνας, ὑποθήκας τοῦ μάντεος Ὀδυσσεὺς καὶ πλαστοῖς γράμμασιν, ὡς ἀπὸ Ἀγαμέμνωνος ἔλθων, ἠπάτησε Κλυταιμνήστραν, καὶ ἤγε τὴν Ἰφίγείαν, ὡς Ἀχιλλεὶ δῆθεν θυμφοιδομένην. Καὶ εἰ μὲν τῶν ἱστορικῶν Ἀγαμέμνωνος λέγουσι θύγατρα ταύτην τὴν Ἰφίγείαν ἐκ Κλυταιμνήστρας. ἕτεροι δὲ ὡν καὶ Δούρις ὁ Σάμιος θύγατρα Ἑλένης φασὶ τὴν Ἰφίγείαν, θυγατρὸς Πηλεΐδῃ δὲ ὑπὸ Κλυταιμνήστρας. Ἄλλοι δὲ, οὗτοι Κλυταιμνήστρας αὐτὴν λέγουσιν οὕτῃ Ἑλένης, Ἀγαμέμνονα δὲ ἐκ τῆς Χρύσου θυγατρὸς Χρύσην υἱὸν γεγεννημένῃ καὶ ταύτῃ τὴν Ἰφίγείαν. Μετὰ δὲ τὴν Τρωϊκὴν πολέωσιν, ἄλλων ἄλλη διασπαρμένων τῇ ναυαγίᾳ καὶ τῇ χειμῶνι, Χρύσης μὲν παρὰ Χρυσόπολιν, τῆς Προποντίδος τοῦ Εὐζείνου τελευτῆς, τὸν δὲ αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἰφίγείαν Ταυροσκύδῃ λεγόμενῃ τῆς Σαλήνης Ἀρτέμιδος πηλοῦσιν ἱεραι.

198. Καὶ τὸτ' ὑπ' ἐκ. Corruptissimus versus, quem tamen facillima medela adhibita emendari posse suspicor. Scribendum enim: Καὶ τότε ἐξεδίτοι νιν ἐφημίζαντο ἄνακτα. *Milites Agamemnonem, matrem filia, tot illis exercitus ducem renuntiavit.* Cedrenus p. 125. B. καὶ Ὀδυσσεὺς ἀποδεδῆναι αὐτῇ τὴν βασιλείαν τῷ Ἀγαμέμνονι παρεσκεύασε. Rem extra dubium ponit lo. Malalas p. 123. Καὶ ἰσχυρῶς αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων ἔλθουσαν ἔκλεψε πικρῶς. Φοβηθεὶς δὲ τὸν στρατὸν κ. τ. λ. Καὶ λοιπὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπὶ πάντων ὁ Ἀγαμέμνων, ἐκ τοῦ ἐξεδίτον. Verbum ἐξεδίτον et ἐξεδίτοι cadentis est graecitatis. vide Du Cange p. 407.

199. ἔρεζον. Sic emendavi. Cod. V. ἔρεζον.

200. χώρῃ ἐκείνῃ. Mythus parum tritus, quo Iphigenia Aulide relicta esse traditur. Equidem eum antiquorum scriptorum auctoritate plane destitutum arbitror. Graeculis vero idem in

Ἀρτέμιδος ἱερῶν, ταυροπόλοιο σελήνης.

Ταύροις γὰρ τε βόεσσι πολαίει γειαρότησι.

Τὸν σφῆρον αὐξάνουσα σελήνης ὑγρότησι.

Οὐνεκα καὶ κερόεσσα πέλει καὶ ἄμαξαν ἰδύνας.

Τῆς ἱερῶν ἔθεντο Πανέλληνες τὴν Κούρην.

205

Τῇ δ' ἔλαφον ῥέζουσιν παραιίσασαν ὁμίλῳ.

Καὶ τότε ἄρ' ὑγροπνόους ἀνέμους ἐφέηκε Σελήνη,

Ζη-

in deliciis fuit. vid. Cedrenum. p. 125. B. et Io. Malalam p. 123. Ipse Tzetza in Comment. ad Lycophr. 183. diversa tradit: Ἡ δὲ Ἰφίγενεια αὐδαῖσα φύγει περὶ Σκυθίαν καὶ νηπόλοιο Ἀρτέμιδος γένετα. — ἰδύνας. Agamemnonem puta.

201. Iphigeniam non Dianae in Tauris, sed Dianae ταυροπόλου sacerdotem factam, affirmat Grammaticus noster. Ἀρτεμιν ταυροπόλον Euripides dictam putabat Dianam propter cultum Tauricum in Iphigen. in Taur. 1456. Ἀρτεμιν δὲ νιν βροτοὶ Τολοικὸν ὑμνήσουσι ταυροπόλον θεῶν. Alii, quibus Tzetza accedit, quia tauris invehitur. Dionysius in Hymno in Apoll. Anal. V. P. T. II. p. 254. γλαυκὰ δὲ πᾶροιθε Σελάνη Χόρον Ὠρεῖον ἀγεμοινεῖς Λευκῶν ὑπὸ σέρμασι μύσχων. vide Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. 187.

203. Lunae prae ceteris sideribus humida natu-

ra tribuitur. — Hic versus post lacunam primus est in Codice Augustano.

206. ἔλαφον ῥέζουσιν. Ex Euripidis Iphigen. in Aul. 1586. Iphig. in Taur. vers. 783. Ad historiae fidem mythum de Iphigenia revocat Tzetza in Comment. ad Lycophr. 183. p. 26. — παραιίσασαν. ἔλαφος διέδραμε μέσον τὸν τῶν Ἑλλήνων στρατόν. Schol. ad Lycophr. l. l.

207. ὑγροπνόους ἀνέμους. Msc. ἀργυροπλόους, Schirach. ὑγροπλόους edidit; typothetarum errore, puta, cum ὑγροπλόους vellet. Equidem recepi emendationem Tryllitsch. quae verissima est. Homer. Od. B. 478. τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμους διακε μένος ὑγρὸν αἰάντων. — πύμπημα πνεύματα in hac Sophocles dixit in Electra v. 565. si verum est, quod emendavimus: Ἐροῦ δὲ τὴν πυργὸν Ἀρτεμιν τίνος Ποιῆς τὰ πύμπημα πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι. Vulgo τὰ πόλλα πνεύματ'. Eurip. Helena v. 1079.

Ζηνάει φρεσύνουσιν ἐν ἄερα τοῦ ἀστράειντος
Οὐρα φασκύντας, ἐπὶ Τρωίην ἀνάγοντάς τε

Ἀργείοι δ' ἀνάγοντα, καὶ ἐς Τροίην ἐπέκλυνται. 210
Ἐν πλάτρωσιν μαδόντες ἀπὸ δράκοντες ἄπαντα.
Τρωσὶ δ' ἄρ' ἱερὸν ἔφασκεν ἄρτος σήμα κακὸν
Οὐρανόθεν κενόεν φασκόμενον, πολύχρονον.
Σήμα γὰρ ἦγε τέτυκται χειματος ἢ ἄρτος.
Ἀστράων οὐρανόις ἐπιλαμπέσιν ἴσα καμήταις. 215

v. 1079. ἔφασκεν μὲν καὶ φασκύντας γινώσκοντες ἄρτος

208. ἐν οὐρανῷ. Malim
ἀπὸ οὐρανῷ. Tryllitschius
in fine esse putabat pro
ἐμφυσίοντας.

209. οὐρα. Schirach. in
Mic. Aug. οὐρα. vid. Eurip.
Helen. 413. 1079.

211. μαδόντες ἀπὸ δράκοντος
ἅπαντα. Schirachium sequor;
sic resingentem Codicis
lectionem: ἡ δὲ ἀπὸ δράκον-
τος πάντα. Tryllitschius
tentabat: ἡ δὲ αὖ ἀπὸ πάντων
δράκοντος, nimis de metro
sollicitus. Heyne: ἡ δὲ ἀπὸ
πάντων δράκοντες. Tzetza pri-
mam in δράκοντες produxit
ut in Ξάντα et δει. vide v.
45. 64. 153. Putabant
olim: μαδόντες ἀπὸ δράκοντος
ἅπαντα. Ipsum prodigium
cujus Tzetza hic mentio-
nem injicit, fusius ex-
ponit Homer. I. B. 303
sqq.

212. ἱερὸν. Ἀλλ' ἡγορίζεαι
Grammaticus postulat ut fo-
bet. Fundus Allegoriae
apud Homerum est I. B. 786
Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὶν
παλιν ἱερὸν. Fraga. Uffenb.
p. 673. Ἐννομεῖται ἱερὸς. (sic
legendum, non ἱερὸς.) ἐννο-
μεῖται τοῖς Τρωσὶν ἑορταστικὴ ση-
μασία πόλεμου μελίσσας. πυκι-
νός. crebro. Ne metrum cor-
rumpet; cl. Heyne πυκινός τε
φασκόμενον legendum puta-
bat.

214. σήμα γὰρ. τέρας apud
Homerum I. A. 27. ἱερὸν
— ὡς τε Κρονίων ἐν νύφει στήρι-
ξας. τέρας μερόσπρον ἀνδρώπων,
ubi vide Eustath.

215. ἴσα καμήταις. Οἱ Πυ-
θωγαρείας τοὺς καμήτας ἀστέρους
εἶναι φασί. ἀντιθέλουν δὲ κατὰ
περίεθρον αἰσῶν. Ἀστρονομίας δὲ
ἐν τοῖς Μιταγεωγραφικοῖς οὐκ ἀ-
στέρας εἶναι λέγει, ἀνίστασθαι
δὲ αὐτοὺς ἐν ξηρῶν ἀνατομίσιν.
Schoi. ad h. locum.

216. φν.

Τρῶες δ' ὅς ἐνόησαν Φύλακας ἦσαν ἐπὶ τῇ
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πέλεις Ἀργείοι ἰκὲς ἤσαν αἰώνη,
 Κοσμηθέντες ἄρα Τρῶες, περὶ σῆμα Μυρίνης,
 Τεύχεσθ' ἄρ' ἀπὸ μιν; πῶς αὖτε φησὶ καὶ ἐπὶ τῇ
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο, οἷος δ' ἀπὸ γυναικὸς αἰώνη. 220
 Διὸν δ' ὅς ἐμάχοντο ἐπὶ αἰώνη, οἷος δ' ἀπὸ γυναικὸς αἰώνη.
 Πρῶτος Πρωτοσίλαος ἀγῆτος ἀνδρῶν πλοῦτος.

216. Φύλακας ἦσαν. h. h. κα-
 θισαν. Male Msc. ἦσαν. Mo-
 rus εἶσαν in notis proponit.
 Malim utique ἦσαν τε e.
 ἡρῶσαν τε. Tunc vero etiam
 ἐνόησαν. Sic et
 primae in Φύλακας, quae brev-
 vis est, confuleretur. IAT
 B. 792. ὅς Τρῶες σκόπος ἦσαν
 B. Ω. 799. εἰμὲν δὲ σῆμα ἔχον-
 ται, πρὸ δὲ σκόποι εἰσα πύργῳ
 Verba sunt Heynii.
 218. σῆμα Μυρίνης. Notum
 ex Homeri Iliad. B. 8π. Ἐσθ-
 ῆ τις προέφηθα πόλεως ἀπὸ τοῦ
 πολέως, ἐν πόλει ἀπὸ νεοθητοῦ
 ὁρμος ἔνθα καὶ ἔνθα. Τὴν ἡμε-
 ῖς ἀνδρες Βατρίαν κελύσκουσιν, Ἀ-
 θανάτοι δ' ἐπὶ σῆμα πολυσκάρ-
 ῳ μοιο Μυρίνης. Noster, opti-
 mus suorum verborum in-
 terpres, ad Lycophr. p. 33.
 Μύρινα πολίχνη Τροίας ἐστίν,
 ἔκον ἀπὸ γυναικὸς οἱ Τρῶες, ἀν-
 τάντες τὴν πόλιν Ἑλλήνων πολίων τῇ
 ἔλυσιν παρὰ Πηλίου, τοῦ Πριά-
 μου υἱοῦ, ὅστις σκόπος τῶν Τρῶων
 ἐπὶ ἦρχε. Turnus Myrinnae
 Amazonae, (de qua multa
 habet Diodor. Sicul. III. p.
 222.) cum urbe insulae Le-
 mni confunditur. Stephan.
 Byz. V. Μύρινα. Alii My-
 rinna, Amazonam, alii
 Τροία, aliam ejusdem no-
 minis hic loci sepultam tra-
 dunt. Eustath. ad Iliad. B. p.
 35. Male Msc. ἦ-
 αν, quod jam in Heynii apo-
 grapho emendatum. — Seq-
 uent. ἐπὶ δὲ σκόπος de Oraeu-
 lo accipiendum esse, quod
 eum, qui primus litora
 Trojanbrum attigessit, pe-
 niturum esse responderat,
 Scholia ad h. l. declarant.
 cf. Tzetza ad Lycophr. v.
 53π. p. 64. Thygin. Fab.
 III.
 222. Fabulae de Protefi-
 lao, ex Homero derivatas,
 (Iliad. 695.) Cyclus exor-
 nante. Vide Lucian. De
 Mort. XIX. et ibi Hem-
 sterch. Eundem ad Dialog.
 XXIII. N. Heinf. ad O-
 vid. Ep. Her. XIII. 35. No-
 strum in Chil. II. 52. —
 Protefilai speciem h. s. dem
 fere verbis adumbrat Isaac
 Porphyr. ap. Ian. Rut-
 gerium

Τοῦ δὲ τοι εἶδος ἀγῆτον, ἐπ' εἶδει κάρτος ἔκειτο·
 Ξανθοκόμης ἦν. μακρὸς, ἐλίδριξ, ἥδ' γλαχόχρους,
 Τολμήεις, εὐσχήμων, εὐθετος, ἀρτιγένειος, 225
 Αἰζῶν δὲ νεώτατος ἦν ἄνευ Ἀντιλόχοιο.
 Τοῦδε γυνὴ θαλάμοισιν ἐλείπετο Λαοδάμεια,
 Νυμφιδίοις κόσμοισιν ἀγαλλομένη ἐπὶ βαιόν·
 Οὐ γὰρ δὴρὸν ἔχαιρεν, ἐπ' ἀγλαίῃ κομόωσα·
 Νυμφίον ὥς γὰρ ἄκουσε καλὸν πεσέειν παρὰ νηυσὶν, 230
 Χείρσιν ἀντιπάλοισιν ἐν αἵματι τοῖο θανόντα

Εὐφόρ-

gerfium V. L. p. 512. Ὁ
 Πρωτεσίλαος, ἀπλόδριξ, ὑπόξαν-
 dos, ἀρτιγένειος, μακρὸς, εὐ-
 θετος, τολμηρὸς, πολεμιστής.
 Ex quo loco Clodius ver-
 bum ἀπλόδριξ pro ἐλίδριξ
 Tzetzae restituendum su-
 spicabatur. V. μακρὸς in edit.
 Schirach. male omittitur.

227. Τοῦδε γυνή. Homer.
 l. l. 700. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς
 ἄλοχος φυλάκῃ ἐλείπετο καὶ
 δόμος ἡμιτελής. Quod Ho-
 merus *imperfectam* a Prote-
 filao *domum* relictam esse
 dixit, id fere omnes in
 hunc sensum acceperunt,
 ut Protefilaum paucis die-
 bus ante iter susceptum
 uxorem duxisse dicerent.
 Lucianus quidem D. M.
 XIX. — ἀπέθανον, ἡμιτελῆ
 μὲν τὸν δέμον καταλιπὼν, χήραν
 τε τὴν νεόγαμὸν γυναῖκα. Ca-
 tullus Carm. LXVIII. 80.
 Laodamia — Conjugis ante
 coacta novi dimittere collum,

Quam veniens una atque al-
 tera rursus hiems Noctibus
 in longis avidum saturasset
 amorem. ubi vide Notam
 doctissimi Doering, qui
 comparat Epigr. Diodori
 IX. in An. V. P. T. II. p.
 187.

228. βαιόν. Msc. βαι-
 τόν.

231, χείρσιν. Male ed.
 Schirach. χείρεσσιν. Heyne
 V. III. ad hunc locum sic
 scripsit: „Iunxit haud du-
 bie χείρσιν ἀντιπάλοισιν τοῖο
 Εὐφόρβου et ἐν αἵματι retulit
 ad θανόντα. Quae ingrata
 versus fulcra facile evitare
 potuisset, si vel Homericō
 more scripsisset: ἐν ἡματι τῇ-
 δε.“ Quamvis fere nihil est,
 quod Tzetza sibi non lice-
 re putaverit, haec tamen
 verborum compositio duri-
 or est, quam ut aliquis eam
 concoquere potuerit. Pu-
 tabam ἐπ' ἀγλαίῳ θανόντα.

Εὐφόρβου, Ἀχάτου, ἢ Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Νυμφιδίους κόσμοισι περιστέψασα ἑαυτήν,

Φαι

Fortasse tamēn aliud verbum latet.

232. Εὐφόρβου. Quis Trojanorum Protefilaum interfecerit, apud Veteres disputatur. Homerus Il. B. 700. rem incertam reliquit, dicens τὸνδ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ. Schol. ad h. l. Οἱ μὲν τὸν Αἰνεΐαν ἀπέδοσαν, ὅτι βασιλεὺς ἦν Δαρδανίων· οἱ δὲ τὸν Εὐφωρβον, ἔταροι τὸν Ἐκτορα, τινὲς δὲ Ἀχάτην λέγουσι, ἔταρον τοῦ Αἰνεΐου, φονέα Πρωτεσιλάου. Homeri verba Scephius mutare ausus est in ἔκτανε Φαίδιμος Ἐκτωρ, plane contra mentem Homeri, qui, cum Graecorum naves anchoras in litore jacerent, Hectorē a suis prohibitum esse ait, quominus illis obviam iret. Il. O. 719.

Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον
 ἤμαρ ἔδωκε

Νῆες ἔλειν, αἱ δὲ ῥο Ζεῶν
 αἰκητε μολεῦσαι

Ἡμῖν πῆματ' ὀκλὰ θάσαν,
 κακότητι γερόντων.

Οἱ μὲν ἐθέλοντα μάχεσθαι
 ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσιν

Αὐτὸν τ' ἰσχυράσκειν, ἐρη-
 τύνοντό τε λαόν.

233. περιστέψασα. Tryllischii emendationem rece-

pi. Msc. V. περιστέψασα, quod verbum neque Schirachio neque Moro suspectum fuisse videtur. — „στίφουσας et κακαστίφουσας simpliciter pro κοσμεῖσθαι dicitur. [vide Brunck. ad Soph. Oedip. T. 3. Markland. ad Eurip. Suppl. p. 130.] Philostratum respicit p. 826. οὐχ ὥσπερ ἡ τοῦ Πρωτεσιλάου, καταστεφθεῖσα, οἷς ἐβάκχευσεν. Msc. Uffenb. tamen p. 678. ἀποδυσαμένη τὸν νυμφικὸν στολισμόν. Heyne. In Fragmento Uffenbachiano legendum videtur: ἐνδυσαμένη τ. ν. σ. Tzetza fere iisdem verbis in Chiliad. II. 777.

Ἐγὼ δ' αὐτὴν ἐπίσταμαι τὸν
 μύρον πυθομένην

τὸν νυμφικὸν στολισμὸν εὐδὺς
 ἐνδυσαμένην

Φαίδρῳ προσώπῳ μάχαιραν πρὸς
 ἥπαρ ἐμβυλοῦσαν

συνταθνηκέναι τῷ καλῷ συζύγῳ
 καὶ νυμφίῳ.

Ut hic Laodamia, sic Alcestis quoque, cum se morti propinquam videret, Ἐλουσάτ', ἐπὶ δ' ἐλουσα κεθρίων δόμων Ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἡσκήκατο. Euripid. Alcest. v. 158. et Evadne in Supplicibus v. 1054. ubi vide Barnesium.

234. αὐρ

Φαιδροῖς ὀφθαλμοῖσιν ἄορ παρὰ ἥπαρ ἰεῖσα
 Eīs αἶδην κατέβαινεν ἀτερπέα νυμφευτῆρα,
 Καλὴ καλῶ ζήσας· ἥδ' εὐνοῦσα ἀκοίτη.
 Τὴν ἐγὼ αἰνέω καὶ ἔσοχον ἀμφαγαπάζω,
 Ὡς Εὐάδην, Ἀλκιστίν τε καὶ Ἀντιόπειαν,

235

Τὴν

234. ἄορ παρὰ ἥπαρ ἰεῖσα.
 De Laodamiae morte alii
 aliter. vide. Hygin. Fab.
 CIV. Catull. Carm. LXVIII.
 107. sqq. et Interpp.

235. ἀτερπέα νυμφευτῆρα.
 Sic multi de Orco. Sophocl.
 Antig. 825. Eurip. Medea.
 985. Anyte Epigr. XVII.

236. ζήσας. Male in Msc.
 V. ζήσασα. — Mox ἀκοίτη scrip-
 psi pro ἀκοίτη Moriſemen-
 dationem sequutus. Sic
 ipse Tzetzta in loco supra
 laudato: συντεθνηκέναι τῷ κα-
 λῷ συζύγῳ. Fragm. Uffenb.
 p. 677. κατὰ γεινὰ πρὸς Αἶδην αὐ-
 τὴν· ἐκεῖ νύμφη καλὴ τὸν καλὸν
 νυμφίον ζητοῦσα.

238. Ὡς Εὐάδην. In Philo-
 strati Heroicis II. 4. p. 675.
 Proteſilaus Laodamiam λέ-
 χει εὐδοκιμώτατα γυναικῶν πρῶ-
 τειν, ἀριθμουμένην ἐν αἷς Ἀλκη-
 στίς τε ἡ Ἀδμήτου καὶ Εὐάδην ἡ
 Καπανέως καὶ αἱ ταύταις ἴσαι,
 σώφρονές τε καὶ χρησταί. Tze-
 tza in Chiliad. l. c. Ὡς περ
 καὶ τὴν Εὐάδην δὲ πρῶτην τοῦ Κα-
 πανέως Αὐτὴν βαλοῦσαν εἰς πυ-
 ρὴν τῷ πότῳ τοῦ συζύγου. Hoc
 facinore nihil fere nobilius.
 Vide Euripidis Suppl. 990.

sqq. Hygin. Fab. CCXLIII.
 ibique Muncker. Noſter in
 Scholiis ad hunc verſum
 Sophoclem et Philoſtratum
 hujus fabulae auctores lau-
 dat. Philoſtrati locum ha-
 bemus in Imagin. L. II. p.
 855. Sophocles vero ubi
 Evadnae mentionem fece-
 rit, equidem ignoro. For-
 taſſe in Epigonis aliave de-
 perſita fabula. Fieri ta-
 men potuit, ut Tzetzta So-
 phoclem pro Euripide po-
 neret. — De Alceſtide
 omnia nota vel ex Euripi-
 de. cf. Apollodor. I. 9. 15.
 Ingenioſam hujus fabulae
 explicationem nuperrime
 dedit Vir cum doctrina
 ingenii aëumine exi-
 mius, Böttiger, imdeutſch.
 Merkur. 1792. — Antio-
 πα, Hippolytes filia, a The-
 ſeo raptā, unde Hippolytus.
 Servius ad Aeneid. XI. 661.
 Muncker ad Hygin. Fab.
 XXX. Noſter ad h. l. haec
 ſcripſit: Ἡρόδοτος ὁ Ποντικὸς
 καὶ Μενεκράτης ὁ περὶ Νικαίας
 ἱſτορήσας τῆς πόλεως, ἱſταρεῖ,
 ὡς Θησεὺς ἔχων τὴν Ἀντιόπην καὶ
 [dele καὶ] περὶ τοὺς ἐν Νικαίᾳ
 διέτριψε τόπους. Συνυπῆρχον δὲ

Τὴν Θεανώ τε καὶ Οἰνώνην καὶ Λουκρετίην τε,
 Ἴδὲ καὶ Ἀβραδάτου καλὴν ἄλοχον Πανδίην. 240
 Πρὸς δὲ γε Πορκίην ἐσθλὴν παρὰκοίτην Βρούτου,
 Αἱ πόσιες τίμησαν καὶ ἔλαβον κλέος ἐσθλὸν,
 Οὐδὲ λέχη ἤσχυναν, αἰτάσθαι ἔργα φρονούσαι.

Οἶα

τῷ Θεασί καὶ τρεῖς τινὲς ἀδελφοί,
 Θεας, Εὐνως καὶ Σολόεις· ὧν ὁ
 Σολόεις ἐρασθεὶς Ἀντιόπης μετὰ
 τινος τῶν φίλων μηνύει ταύτῃ τὸν
 ἔρωτα. Ἡ δὲ σώφρων οὕτως τῷ
 μὲν Θεασί οὐδὲν εἶπε, τὸν δὲ Σο-
 λόεντα σφοδρῶς ἀπεπέμψατο, ὅς
 ἀπογνοὺς ἅμα καὶ φοβηθεὶς ἀπέ-
 κνιξεν ἑαυτὸν ἐν τῷ ἀπ' αὐτοῦ κλη-
 θέντι Σολόεντι ποταμῷ. Haec
 Tzetza; quae, ne quis eum
 Menecratis opus ante ocu-
 los habuisse existimet, lex
 Plutarcho fumsit in Vit.
 Thesei, c. XXVI. p. 27.
 edit. Tubing.

239. Θεανώ. Antenor's
 uxor, Minervae sacerdos.
 vid. Il. Z. 298. Θεανώ καλλι-
 πύρην, Κισσηίς, ἄλοχος Ἀν-
 τήνορος, ἱπποδάμοιο. Τὴν γὰρ
 Τρώες ἔθνησαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Ejusdem Homerus mentio-
 nem facit Il. E. 70. A. 224.
 In his omnibus locis me-
 dia syllaba producit, quam
 Tzetza, rei metri-
 cae parum curiosus, corri-
 puit. — Oenonis Alexan-
 drique amoribus nihil in
 fabulis notius. Vide Apol-
 lodor. III. 12. 6. et Heynii
 notas Vol. II. pag. 764. sq.

Tzetza ad Lycophr. p. 11.
 et quae notavi ad Postho-
 merica v. 596.

240. Ἀβραδάτου. Msc. cum
 aspiratione Ἀβραδάτου. Ma-
 le. De Panthea egregius
 locus est ap. Xenoph. K. Π.
 L. VI. p. 147. ed. Leuncl. ubi
 tamen Πανδείη, non Πανδίη,
 ut apud nostrum, scribitur.
 — Πορκίην ἐσθλὴν. Πορκίη
 γυνὴ ἦν Βρούτου τοῦ Ῥωμαίου· οὗ
 Βρούτου περὶ Φιλίππου παρὰ τῶν
 παρὰ Καίσαρος ἀναιρεθέντος, ἡ
 Πορκία, παρὰ τῶν αὐτῆς συγγε-
 νῶν φυλαττομένη, μὴ διαχειρί-
 σαιτο ἑαυτήν, ἀνδρακας ἐμπύρους
 ἀρπάσασα, τῷ ἑαυτῆς στόματι
 ἐμβάλλει, καὶ συγκλείσασα τοὺς
 σιαγόνας, ἑαυτὴν ἀναιρεῖ· ὡς
 ἱστορεῖ Νικόλαος ὁ φιλόσοφος,
 καὶ Μάξιμος ὁ Αἰγινήτης, καὶ
 Πλούταρχος καὶ μύριοι ἕτεροι
 συγγραφεῖς. Tzetzae verba
 sunt. Locus Plutarchi,
 quem laudat, in Bruti Vita
 est p. 289. a. ubi Nicolaus
 et Maximus laudantur. Ad-
 de Martial. Epigr. L. I.
 XLIII. *Conjugis audisset fa-
 tum cum Porcia Bruti, Et
 subtrahit sibi quaereret arma
 dolor: Nondum scitis, ait,*
 mor-

Οἷα νῦν τελέθουσιν, ἀναιδέες, ἀγριόθυμοι,
Φιλονόμη, Φαίδρη, Σθενόβοιά τε ἀλγεόδωροι. 245

Τῆς τοι Λαοδαμείης ὥρᾱς παρακείτης
Πρῶτος Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἔκδορε πλοίου,
Πίπτε δ' ἐπεσσυμένους καὶ ἔλυσε φόβον χρησμοῖο,
Νίκην οἷς ἐτάροισιν ἐῷ θανάτῳ περιτεύζας.

Πάν-

mortem non posse negari? Credideram satis hoc vos docuisse patrem. Dixit et ardentes avido bibit ore favillas. Inunc et ferrum, turba ma-
lesta, nega.

244. Οἷα νῦν τελέθουσιν. Male Schirachius conjecit: Οἷά τοι τελέθουσιν. Verissima Codicis lectio, cujus sensum non satis perspexisse videtur cl. editor. Audiamus ipsum scriptorem, styli sui venustates et artificia enucleantem: Τοῦτο δεινότης ἐστὶ ῥητορικὴ, τὸ τὰς μοιχαλίδας Φιλονόμας καὶ Φαίδρας καὶ Σθενεβοίας λέγειν, ὥσπερ καὶ τοὺς τυράννους Φαλαρίδας ἢ Πεισιστράτους καὶ τὰ ὅμοια ὁμοίως. Ex quo scholio 'probabile fit, Tzetzam scripsisse: Φιλονόμας, Φαίδρας, Σθενέβοιά τ' ἀλγεόδωροι.

245. » De Philonomes incestis amoribus vide Schol. ad Il. A. 38. Comment. ad Lycophr. v. 232. Suidas V. Τενέδιος ἄνθρωπος. Conon Narr. 28. p. 268. ed. Gale. Eu-

stath. ad Homer. p. 33. et ad Dion. Perieg. p. 103. ed. Hudf. Pausan. X. 14. — De Phaedra vid. Hygin. Fab. XLVII. Pausan. I. 22. De Stheneboea Hygin. Fab. LVII. Schol. ad Lycophr. v. 17. Apollodor. II. 3. « Clodius.

247. Πρῶτος Πρωτεσίλαος. Schol. Ὁ Πρωτεσίλαος ἐν Χερσωνήσῳ ἀνακραθεὶς ἐτάφη. Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπίγραμμα τοῦδε.

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς
χάριν ἐξετέλεσσεν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλα
φθιμένῳ.

Templi Protefilao in Chersoneso Thracica exstructi mentionem injecit Herodot. VII. 33. p. 525. IX. 116. p. 743. ed. Weff. Epigramma, Protefilai tumulo inscriptum, quod an Tzetzam, ut plurima alia, finxerit, an aliunde acceperit, equidem ignoro; scribendum curavi secundum emendationes Heynii et Tryllitschii. Msc. dabat

Πᾶντες γὰρ τὸν ἄριστον ἰδόντες τόνδε πεσόντα 250
 Νηῶν ἐξεχέοντο καὶ ἀλλήλους ἐνᾶριζον·

Αὐταῖς δ' αὖ κατέδησαν πρυμναῖησι κάλωσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐρύθηνε πελώριον οἶδμα θαλάσσης·

Αἱματόεις χεῖμαρῶς ἀπ' ἀμφοτέρων κελαρύζων,

Νύκτας φυλαξάμενοι Τρῶες περὶ ἄστυ ἐχώρουν, 255

Ἀντιβίην τρεῖοντες ἐν Ἀργείοισι μάχεσθαι.

Κύννος δ' ἐκ Τενέδοιο μέσῳ ἐνὶ νυκτὸς ἀμολγῶ

Τρωσὶ χαριζόμενος ἤγειρε μάχην ἐπ' Ἀχαιοῖς.

Τὸν

dabat ἐξετίλειπεν et Πρωτεσι-
 λάφ.

250. τόνδε. Male in ed. Schirach. τὸν δέ, quod Morus correxit. Comparandum ad hunc locum Fragn. Uffenb. p. 677. Καὶ αὐτίκα ἐξεχύθησαν τῶν νηῶν καὶ συμβαλόντες τοῖς ἀντιμάχοις κατὰ κράτος τρέπουσι, καὶ αἱμάτων χύσις ὥσπερ χειμαρῶν ἐκ τῶν σωμάτων ἀναστομοῦσιν αὐτῶν. Νυκτὸς δὲ ὁ τῶν Ἰλίων στρατὸς τὴν πόλιν Τροίαν εἰσέδραμε καὶ τὰς πύλας συνέκλεισαν.

252. πρυμναῖησι, κάλωσιν. Vix vera lectio. Adjectiva forma πρυμναίοισι esse deberet; et sic emendandum putabat cl. Morus. Fortasse scribendum: Αὐταῖς δ' αὖ κατέδησαν ἐπὶ πρύμνῃσι κάλωσιν. *Navēs rudentibus alligabant, puppim litori obvertentes.* Malala p. 124. καὶ ἔδησαν τὰ πλοῖα σχοινοῖς.

253. ἐρύθηνε. Heynii emendatio. Msc. et Schirach. edit. ἐρύθυνε.

257. Κύννος. Dictys II. 12. *Cygnus, cuius haud procul a Troja regnum erat, cognito adventu nostro, clam atque insidiis Graecos invadit, eosque ancipiti malo territos, sine ullo ordine ac disciplina militari, fugere coegit.* Cygni cum Achille pugnam Cypria carmina commemorasse, constat ex Procli Excerptis p. 26. Plures fuerunt hujus nominis, de quibus accurate disputavit cl. Heyne in Notis ad Apollodor. Tom. I. p. 415. Cygnus ille, cuius nomen Trojano bello inclaruit, Neptuni filius erat. vid. Ovid. Metamorph. XII. 72. qui, Cypriorum carminum auctoritatem sequutus, Cygnum cum Trojanis et Hectorē Graecos a litore prohibuisse

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἀνέρας οἱ οἱ ἔποντο.

Ἐκτοτε Ἀργείοισιν εἰσατο κέρδιον εἶναι. 260

Τρώων κώμας πέρθεμεν ἡδὲ τε ἄσπεα πάντα.

Τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκταῖς, σταβάrais ἀραρυίας.

Καί ῥ' οἱ μὲν παρέμινον, ἐνὶ κλισίῃσι μένοντες,

Ἄλλοι δ' ἄσπε' ἔπερδον, Ἀχιλλεὺς δ' αὐτε μάλιστα,

Δίω.

hibuisse tradit. Achillem eum interfecisse, uno ore omnes. Pindar. Ol. II. 145. Isthm. V. 49. Fragm. Uffenbach. p. 677. Malala p. 124. In Scholiis ad h. v. Tzetza Epigramma in Cygnum affert: Θυμὸν δὴ Κύννου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας Αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὄδε.

259. οἱ οἱ ἔποντο. Ex mente cl. Mori Msc. οἱοι ἔποντο.

261. Achivos novem prope annos in vastandis urbibus atque vicis, qui Trojanæ ditionis erant, consumsisse, nota res ex Homero et aliis. Conferendus ad h. l. Auctor Fr. Uffenb. p. 679. et Malala p. 124. — Pro πέρθεμεν, quod Cod. exhibet, Heyne πέρθεμεν scripsit, quod recepi.

262. σταβάrais. Eustath. ad Il. H. 441. Ὡς δὲ τοὺς τοιούτους σταυροὺς οἱ ἀπερίσκηπτα κατὰ παραφθοράν λαλοῦντες, στάβαραι καλοῦσι, δῆλόν ἐστι. Hunc et alios Eustathii locos collegit du Cange in Glossario p. 1424. Verbum inde du-

ctum σταβαροῦν. — Ceterum recte emendavi σταβάrais pro στάβαrais, quod Cod. habet, Clodium sequutus et Heynium Excurs. XVII. ad L. I. Aeneid. Tom. II. pag. 160. Tzetza in Schol. ad h. v. ἐστεγοποίησαν — αὐλαῖς σταβάrais ταῦτα ὀχυρωσάμενοι. Ubi tamen eodem, sed manifestiori, vitio στάβαrais legitur. Schol. ad Lycophr. 190. p. 38. ἡ ἐν σταυροῖς ἢ σταβάροις τοῖς πεπηγμένοις ἐκείθεν τῆς τάφρου πτέρυξ. De tuguriis Graecorum locus classicus Il. Ω. 449. sqq. Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκοντο Ἵφηλὴν τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτὶ Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἄταρ καδύπερδεν ἔρεβαν Λαχύνεντ' ὄροφον, λειμυνόμεν ἀμήσαντες· Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἀνακτὶ Σταυροῖσιν πυκνοῖσι. cf. Heyne ad Virgil. I. c. qui Achivorum κλισίας stipitibus lignisque constructas fuisse docet, vimine intertexto, humoque aggesta.

264. ἄσπε' ἔπερδον. Recte sic apogr. Heyn. In edit. Schir.

Δίῳ σὺν Παλαμῆδαι, ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ, 265
 Ὃς σοφίῃ ἐκέκαστο, γράμματα δ' εὖρε βροταῖσιν,
 Περσὸν, ἀριθμούς τε, ζυγαστᾶσιν τε καὶ ἄλλα.
 Σὺν τῷ πρῶτον Ἀχιλλεὺς καὶ ἄλλοις παναχαιῶν
 Ἐς Μῦσους ἐνέβαλλεν, ἐπ' ἄστεα Ἡρακλείδου

Τηλέ-

Schir. ἄστεα ἔκαρδον et ἔκαρ-
 δον Ἀχιλλεύς. Metri vitia sus-
 tulit Morus in Emendatt.

265. De Palamede haec eadem tradit Fr. Uffenbach. p. 667. Οὗτος γὰρ σοφώτατος πικρὴ μηχανικώτατος. — οὗτος τοῖς Ἕλλησιν ἐξῆρξεν ἐν Τροίᾳ τὰ γράμματα, δι' οἷς τοῖς οἰκείοις παρεμυθεύοντο τὴν πολέχρονον ἐκδημίαν αὐτῶν κ. τ. λ. De inventis atque morte hujus Herois, cujus vitam resque gestas Sophistae certatim exornarunt, vide Hygin. Fab. XCV. CV. CCLXXVII. Schol. in Euripid. Orest. 432. Valken. ad Eurip. Phoeniss. 544. p. 203. Fabricii Bibliothecam Gr. T. I. p. 198. sqq. edit. Harl. Docte et suo more de Palamede disputavit cl. Heyne in Excurs. IV. ad Virgil. Aen. II. p. 293. sqq. Tzetza vanissimum rerum a Palamede gestarum auctorem Philostratum in plurimis sequitur.

266. Ὃς σοφίῃ ἐκέκαστο. Ap. Diogen. Laert. II. 44. Palamedes ab Euripide πάρο-
 φος ἀνδρῶν μῦθος vocatur.

Apollonius vero Tyanensis ap. Philostr. IV. 4. eundem ἡγετὸν ἑνδρα vocat, δι' ὃν πᾶσα σοφία.

267. De Palamedis inventis v. Philostrat. Heroic. p. 708. sqq.

269. Μῦσους. „Conjicit in haec tempora et ponit inter expeditiones Achillis, castris jam ad Trojam positis, Tzetza, quae alii plerique appulsa nondum classe Graecorum gesta memorant. Ipse Philostratus p. 677. quem tamen hic sequitur, Myisiae populationem, vivente adhuc Protefilao, adeoque ante escensionem Achivorum factam narrat. Alii classem, cum Trojam tenderet, ad Myisiae oram inscientialitorum appulisse tradiderunt. Sic Dictys II. I. Seneca Troad. 215. sqq. ipse Tzetza ad Lycophr. v. 206 et 209, Sed hanc tanquam recentiorum narrationem reprehendit Eustath. ad Il. A. 59. et jam Philostr. pag. 687. ubi v. Olear. „Heyne. — De Telepho omnia nota. v. Hygin.

Τηλέφου, εὐρυμέδοντος, εὐγενέος βασιλῆος. 270
 Ἐνθα μάχῃ δριμύειά, πολὺς τε φόνος παναχαιῶν,
 Αὐτῶν τε Μυσῶν, πολλοὶ δὲ τροπῶντο Ἀχαιοί.
 Τήλεφος αὐτὸς γὰρ καὶ Αἴμος, ἀναξ' Ἀρεΐδης
 Πρὸς δὲ τ' Ἑλωρός τ' Ἀκταῖος τ' Ἰστριοιο γενέθλη.
 Ἐν δὲ χυγαῖνες Μυσῶν ἄρμασιν οἷσι μάχοντο. 275
 Καί

gin. Fab. CI. et ibi Interpp. Pindar. Olymp. IX. 107—119. Hic tamen silentio non praetermittenda est memorabilis in hac fabula Cypriorum carminum diversitas, ubi, si Proclo fidem habere licet, Graeci, exercitu convocato, Aulidem convenisse et inde cursum ad Mysiae oram direxisse tradebantur. Quam regionem, foedere cum Trojanis junctam, cum Graeci devastassent et Telephus ab Achille vulneratus esset, anchoras solvunt et inceptum iter proseguuntur. Tum vero, gravissima tempestate ingruente, classis disjicitur. Plurima pars exercitus in patriam redit. Achilles vero, ad insulam Scyrum appulsus, Deïdāmiam in matrimonium ducit. Idem, aliquo tempore interjecto, Telephi, oraculo monente Argos venientis, vulnus curat, eumque permovet, ut Graecorum classi iter ad Trojam monstret. Graeci

iterum Aulidem conveniunt, et post Iphigeniam Dianae immolatam, ad Trojae litora perducuntur.

272. τροπῶντο. „Sic Msc. vitiose. Si cum elegantiore poeta nobis res esset, scripsisse putarem, πολὺς τε φόνος παναχαιῶν Αὐτῶν τε Μυσῶν πολὺς, οἱ δὲ τροπῶντο Ἀχαιοί. Verisimilius tamen est, a Tzetzā scriptum fuisse πολλοὶ δὲ τρώοντο Ἀχαιοί. Nam Philostratus, unde omnia sua hoc loco hausit, πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐτρώθησαν.“ Heyne.

273. Ἀρεΐδης. Vitiose edit. Schirach. Ἀτρεΐδης. Est nomen patronymicum ab Ἄρης ductum. Αἴμος τοῦ Ἄρης. Philostr. p. 688. — Seq. vers. recepi emendationem cl. Mori πρὸς δὲ τ' Ἑλωρός, pro eo quod Msc. praebebat: πρὸς δ' αὖτ' Ἑλ. Elorus et Aëtaeus Istri, fluminis, filii. Philostr. l. c. ἐνομαστότατοι δὲ ἦσαν Ἑλωρός τε καὶ Ἀκταῖος, καὶ δειὲς ποταμοῦ τοῦ κατὰ Σκυθίαν Ἰστρου.

Καί νύ κεν ἐς κλισίας τε καὶ ἐς νέας ἦλθον Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τηλέφον αὐτὸν μηρῷ πλῆξεν Ἀχιλλεύς,
 Εἴ κε Νίρεὺς μὴ ἐπεφνεν αἰμαϊμάκετον βασιλείαν
 Ἄρματι μαρναμένην, Ἰέρην, δόρᾳτι περονήσας.
 Ἡ γάρ τε προθέεσκε καὶ Ἀργεΐους ἐνάριζε, 280
 Μαινομένη ἐπ' ἀκοίτῃ, τὸν περίτρωσεν Ἀχιλλεύς.
 Τὴν Μυσοί τε καὶ Ἀργεῖοι στενάχοντο πεσοῦσαν.
 Τόσσος δὲ θρήνος περὶ κάλλει ὤρετο ταύτης.

Τη-

276. Ἀχαιοί. Morus" et ante eum Tryllitschius Ἀχαιῶν fuspicati sunt. Speciose quidem; sed nihil mutandum. Sensus est: *Et certe nunc jam Achivi, pugna relicta, ad naves et castra fugissent, nisi etc.* Homer. IΛ. M. 125. Ἐφ' αὐτοὺς γὰρ οὐκ ἔτι Ἀχαιοὺς Σχῆσσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.

278. Εἴ κε Νίρεὺς. Cum non Homerus solum priorem syllabam in Νίρεὺς producat, sed Tzetza quoque eundem syllabae modulum observet in Epigrammate, quod in scholiis ad hunc versum profert, mendum hic latere suspicor atque emendandum: Καὶ Νίρεὺς μὴ ἔ. — Epigramma, in scholiis laudatum hoc est: Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίαν ἔχε γαῖα, Νίρεα τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης. (Idem in peple exstat. v. Anal. V. P. Tom. I. p. 181.) — Ἐπὶ Ἰερᾷ δὲ ἐπίγραμμα οὗ φέρεται, ὅτι

δὲ τὸ ἡμέτερον Μῦσιον ἀρπεδίον, καλῆς ἐφύπερθε κολῶνης, Δουρικλυτῆς Ἰερᾶς τάνδε τάφον ὁράει. — Mox cl. Morus αἰμαϊμακίτην corrigit. Sic Χίμαρον αἰμαϊμακίτην dixit Homerus IΛ. Z. 179.

279. Μαρναμένη. Male editio Schir. μαρναμένη. De Heroica, summae virtutis muliere, insignis est locus Philostrati Heroic. p. 691. qui huc pertinet: Φησὶ δὲ ὅτι καὶ Μυσαὶ γυναῖκες ἀφ' Ἰππων ζυγεμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν, καὶ ἦρχε τῆς Ἰππου ταύτης Ἰερὰ, γυνὴ Τηλέφου· ταύτην μὲν λέγεται ὁ Νίρεὺς ἀποκτείνειν. — Dubitatur, utrum Ἰέρη scribendum sit, an Ἰερὰ. Illam scripturam Philostratum, hanc Tzetza in Chiliad. XII. 952. et Fragm. Uffenb. p. 679. servare, monuit Heyne.

281. περίτρωσεν. Msc. περίτρωσεν.

283. ὤρετο. Usitatius ὤρετο. Vide Etymol. M. h. v. Etiam

Par-

Τηλέφω ὡς σπείσασθαι Ἀχιλλῆα πολίπορτον.
Ἦ γὰρ καὶ Ἑλένην ἐπεκαίνυτο καλλεῖ πολλόν. 285

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντο καὶ ἐς κλισίας κατέβησαν,
Πάντες ἄρ' Ἀργεῖοι φίλεον Παλαμῆδεά διον,
Οὔνεκ' ἀνὴρ πολυίδρις ἦν καὶ ἥπιος ἥδει·
Τοὺς δὲ τε ἀσχαλόωντας, ἔρωτι πάτρης ἐρατεινῆς,
Εὐρὼν πεσσόν, ἔτερπε, καὶ ἐξελαάσκεν ἀνίην, 290
Ἦδ' ἐτε νόσους προὔλεγε καὶ νόσων ἀπερῶν,
Ἀλθυστήρια φάρμακα, βρώσεις τ' ἐξερεεῖνών·
Οὔνεκα σήματα ἠδὲ τεράατα προὔλεγε πάντα,
Οὔνεκά τε ζυμῖπασι φίλος μερόπτεσσι τέτυκτο,
Οὐδ' ἀγέρωχος ἦν ἢ ἀτάσθαλα ἔργα ἔρεξε, 295
Τοῦνεκα τὸν Φιλέεσκον Ἀχαιῶν ἔθνεα πάντων.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς, ἡρώων φθόρος, ἔχθος ἀρίστων,
(Ὅς ῥα Φιλοκτήτην Δήμῳ λίπε, νῆας ἐλάσας,
Ὅς

Parthenius: Ἀλλ' ὅτ' ἂν ἐσπε-
ρίης Ἑρκυνίδος ὤρετο γαίης. ap.
Etymolog. in Ἑρκύνιος δρυμός.
Trylitsch. — Pulcherri-
mam fuisse Hieram et ipsa
Helena longe praestantio-
rem, auctor est Philostratus
p. 691. τοσοῦτον αὐτὴν φησι
πλεονεκτεῖν τῆς Ἑλένης, ὅσον κα-
κίην τῶν Τρωάδων. et Auctor
τῶν Τρωϊκῶν p. 679. ἦτις τῷ
καλλεῖ τόσῳ τὴν Ἑλένην ὑπερη-
κόντιζεν, ὅσῳ περ αὐτὴ τὰς ἄλ-
λας γυναικάς.

285. ἐπεκαίνυτο. Fort. ἀπο-
καίνυτο, nisi Tzetza novum
verbum fingere voluit.

288. οὔνεκ' ἀνὴρ πολυίδρις ἦν.
Msc. οὔνεκα ἂ. π. ἦεν, et sic

Schirach. — Εὐρὼν πεσσόν.
Talorum lusum in Aulide
a Palamede inventum dicit
Philostratus p. 708. Tzetza
his potuisset adjudicare ridi-
culorum inventionem, quam
Palamedi tribuit Anaxan-
drides ap. Athen. XIV. p.
614. C.

293. τεράατα. Sic Tryl-
litsch. Msc. τέρατα contra
metrum.

296. Ἀχαιῶν ἔθνεα πάντων.
Recte sic. Voluit enim Παν-
αχαιοὺς significare. Schi-
rach. πάντα legendum suspi-
cabatur.

297. Ἠρώων φθόρος, ἔχθος
ἀρίστων. Male haec distinxit
Schirach. — Totum hunc
locum,

Ὅς τ' Αἴαντα πελώριον ὕστερον ἔκτα χολώσας,
 Λοκρὸν ὃς ἔρσε θαλάσση· Φεῦγε γὰρ εἵνεκα τοῖο 300
 Μοῦνος ἀπάντων Ἀργείων·) στρυγέσκει τὸν ἄνδρα,
 Οὐνεκὲν οἱ ἀρετῇ ἐριδαίνων οὐδὲν ἰσοῦτο.
 Τῷ καὶ Ὀλεθρον ἔτευξε δολοφροσύνησι νέοιο.

Ἀε-

locum, quo in Ulysses in-
 vehitur, Auctori τῶν Τρωϊκῶν
 debet Tzetza: Ὀλεθρος δὲ
 γίγνετο μεγίστων ἡρώων καὶ θαυ-
 μασιῶν, Παλαμῆδους, Ἀκάντος,
 Φιλοκτήτου. Ἐν Λήμνῳ γὰρ αὐ-
 τὸν ἔλιπε ταῖς νῆας ἐπιταχύνως.
 Καὶ τὸν Λοκρὸν ἀπώλεσεν Αἴαντα
 φυγόντα δι' αὐτὴν ἐπὶ θαλάσσαν.
 — νῆας ἱλάσας. ἐπιταχύνως.
 Nota fabula vel ex Sopho-
 clis Philoctete. vid. Hygin.
 Fab. CII.

299. Αἴαντα πελώριον. Te-
 lamonium. Ajax enim, furia
 accepta, per insaniam pecora
 sua et seipsum vulneratum
 occidit. Verba sunt Hygini
 Fab. CVIII. ubi verba
 furia accepta sic vulgo ex-
 plicantur, ut Ajacem,
 dolore et insania cor-
 ruptum significant. Sed
 quis hoc ferat? Emendan-
 dum putp: Ajax, injuria
 accepta, per — Vide, quae de
 hoc mytho afferentur ad
 Posthom. v. 481 et 489.

300. ἔρσε. ἀπέκρινε. Schol.
 ad h. l. et Schol. ad Homeri
 Il. Z. 348. De Ajace Lo-
 crensi ejusque fato vid. Phi-
 lostr. p. 706. Pausan. X. p.

862 et 874. ubi ex Polygno-
 ti tabula picta Ajacem Oē-
 lei exhibet. Hygin. Fab.
 CXVI. Clodius. Recentio-
 res in hoc mytho enarran-
 do longe discedunt ab Ho-
 mero; quem vide Odyss. Γ.
 135. Δ. 499. — Adscribam
 particulam scholii haud in-
 eruditi ad hunc locum:
 Αἴας δ' ὑπὸ τῷ κλύδωνος ἐξαχθεῖς,
 ἐτάφη περὶ Δῆλον, καὶ ἐπιγέ-
 γραπται αὐτῷ. Ἐνθάδε τὸν Λο-
 κρῶν ἡγήτορα γαῖαν κάτεσχεν
 Αἴαντ' Οἰκίανδον ἐν πελάγει φθί-
 μων. (Analekta V. P. T. I.
 p. 178.) Λοκροὶ δὲ ἐτησίως ἐπὶ-
 δουν τὸν ἄνδρα πεπόντως. Ὀλ-
 κίδα γὰρ τριήρη πλήρουσσι παν-
 τοίαν θυμικῶν, καὶ μέλαν ἰστίαν
 πετάσαντες, καὶ πῦρ ἐμβαλόντες,
 πρὸς ἄνεμον πρὸς τὸ πέλαγος ἐφ-
 δουν αὐτὴν, καὶ κεῖ κατεφλέγετο,
 τῷ τάφῳ δῆδε τοῦ ἥρωος, χωρὶς
 αὐχένων ὑπάρχουσα. De festo
 in Ajacis honorem instituti
 vide Schol. Pindar. Olymp.
 Θ. fin.

302. οὐδὲν ἰσοῦτο.. Heyne
 V. Cl. conjecit: οὐδ' ἰσοῦτο,
 quod syllabarum modus
 exigit. — Ceterum omnia,
 quae h. l. de Ulyssis et Pa-
 lame-

Ἀργείοις δ' ἐχόλωσεν Ἀχιλλῆα πολίπερθον,
 Λοιμὸν δὲ στονόεντα κατὰ στρατὸν ὥρσε φέρεσθαι. 305
 Ἀρχὴν δ' αὐτῶν ἔχθεος εἶπω, τίς τοι ἐτύχθη.
 Οὐ μὲν Ὀδυσσεὺς εἰκῇ μνήσομαι αὐτὸς ἀρότρου,
 Οὐτ' ἄρα Τηλεμάχοιο· ψεύδεα πάντα τέτυκται.
 Αὐτὸς γὰρ συνάγειρεν Ἀχαιῶν πάντας ἀρίστους.
 Ταῦτα δὲ τοι ἐρέω νημερτέα, ὥσπερ ἐτύχθη. 310

Ἀργείοις περὶ ὧσιν ἀπ' Ἀργεὸς οἶδμα θαλάσσης,
 Ἐς Τροίην ὅτ' ἔπλων, φαίνεται σήματα πολλὰ,
 Σκηπτοὶ ἐριφλεγέες, μεγαλοσμάραγοι βρονταὶ τε,
 Ἴριδες, ἡδὲ κομήται, λείψις τ' ἡελίοιο.

Καὶ

Iamedis simultatibus nar-
 rantur, ducta sunt ex Phi-
 lostrati Heroicis. c. 10. sqq.

304. cf. Homeric v. 3.
 sqq. — λοιμὸς, pestem signi-
 ficat, de qua Homerus
 Il. A. 53. sqq.

307. αὐτὸς ἀρότρου. pro otio-
 sa voce αὐτὸς reponeres αὐτῷς,
 forte, si in diligentiore
 poëta versaremur. Heyne.
 Equidem verbum desidero,
 doli notionem continens,
 τέχνην, δόλον, vel simile quid.
 — Seq. versu legam: τὰ
 ψεύδεα πάντα τέτυκται. Hoc
 quoque ex Philostrato du-
 ctum, qui p. 708. haec scri-
 bit: τὸν δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς
 τῶν ποιητῶν εἴρηται, ὡς στρα-
 τευοὶ ἡμῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ἡ Ἑλ-
 λάς, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν Ἰθάκῃ μα-
 νίαν πλάττειτο καὶ πρὸς ἀρότρου
 εἰη βεῖν ἥππῃ ξυμβαλὼν, Πα-

λαμῆς δὲ αὐτὸν ἐλέγξει τῷ Τη-
 λεμάχῳ, οὗ φησιν ὑγιᾶ εἶναι.
 De simulato Ulyssis furore
 vide scholia in Lycophr.
 p. 46. et p. 89. Fuit Sopho-
 clis Tragoedia huic fundo
 superstructa, cujus titulus
 erat Ὀδυσσεὺς μαϊνόμενος. vi-
 de Brunck. ad Fragm. Sopho-
 clis. Vol. IV. p. 640.

309. Αὐτὸς Ulysses, Ho-
 mero teste, Graecos ad bel-
 lum contra Trojanos susci-
 piendum excitaverat. Ne-
 stor quidem, Il. A. 766.
 Ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς, inquit,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούο-
 μεν, ὡς ἐπέελλα. Πηλῆος δ'
 ἰκόμεσθαι δόμους εὐ ναιετάωντας,
 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῶν
 πολυβοτείρην. vide schol. ad
 Lycophr. p. 37.

314. λείψις conj. Trylli-
 tschius ex Fragm. Uffenb.
 p. 681. Philostratus tamen

p.

Καὶ τὰ γὰρ θυμῷ τρεῖσιν πάντες Παναχαιοί· 315
 Αὐτὸς δ' αὖ Παλαμῆδης ἐν δέος εἴλετο πάντων,
 Φήσας οὐκ Ἀργείοις Τρωσὶ δὲ σῆμα κακοῖο·
 Πάντα γὰρ αὐτολήθην ἐφαίνετο σήματα ταῦτα·
 Πρὸς δὲ τε μάντις ἔειπεν, ἀληθέα πάντα πιφαύσκων.
 Πεσσὸν δ' αὖ καὶ γράμματα δεύτερον εὗρεν Ἀχαιοῖς· 320
 Καὶ τότε τὸν κυδαίνεσκον δίοι Παναχαιοί.
 Καὶ τὰ γὰρ θυμὸν ἔκναιεν ἀριστοφόνου Ὀδυσῆος.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀπὸ Μυσῶν ἐς κλισίας κατέβησαν,
 Τηλέφῳ ἡδὲ καὶ ἄλλοις σπείσάμενοι βασιλεῦσιν,
 Ἐξ ὀρέων λύκοι ἐς κλισίας κατέβαινον Ἀχαιῶν, 325
 Δμῶας ἀναρπάζοντες ἰδ' οὐρέας· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 Ωἷ θυμῷ ποθέων Παλαμῆδεϊ ἀντιφέριζεν,
 Μακρὰ βοῶν ἀνέβαινε παρ' οὔρεα, θῆρας ἐρύζων,
 Τοξοφόρους πολέας κούρους Φορέων Παναχαιῶν,
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε τὸ σῆμα πέλων λοιμοῖο· 330
 Τοὺς δὲ ἰδὼν Παλαμῆδης μειδιόων προσέειπεν·

Ω

p. 709. Ἡ κλειψὶς ἡλίου ἐν Τροίᾳ ἐγένετο. Solis defectum, qui Graecos metu perculerat, non ipsis sed hostibus eadem portendere, Palamedes pronuntiabat — ταῦτα δὴ ποὺ οἱ Τρῶες πείσονται. Philostr. l. l. Eadem fere habet Fragm. Uffenbach. p. 681. Οὗτος ἄρτι τοὺς ὁμοφύλους ἐξ Εὐβοίας ἐπὶ Τροίαν ἐκπλέοντας καὶ ἀδυμοῦντας ἐπὶ ταῖς φανείσαις τηνικαῦτα σημεῖοις — παρεμυθίσαστο καὶ τῆς πτοίας ἀπήλλαξε διαγνοὺς κατὰ τῶν Τρώων εἶναί τι τέρατα· πρὸς

ἐφ' ἃν γὰρ φησὶν ἐκφαίνεσθαι ταῦτα, καὶ ἢ τὸ φύλλον τὸ τρωϊκόν.

322. θυμὸν ἔκναιεν. Proprium in hac re vocabulum. Sed locus Fragm. Uffenb. p. 683. potest inducere, ut fuisse putes ἔκναιεν, lapsu sole mni. Heyne.

325. Lupi ex montibus in planitiem descendentes, in castra Graecorum irrum-punt, calones mulosque rapiunt. Vide Philostrat. Heroic. p. 710. Fragm. Uffenbach. p. 681. — δμῶας. τὰ

Ἦθ' Ὀδυσσεῦ πολὺ βούλε, σὺν ἀνδράσι τοῖσ' ὀφείλοισι
 Τίπτε λύκοισι μάχην παναφράδεα τήνδε φορεῖτε;
 Οὐ νύ λύκοι, σχέτλιοι, παρὰ οὖρεσι καὶ πάρος ἦσαν,
 Ἀλλὰ τίς αὐτῶν Ἀργεῖους δηλήτατο πρόσθε; 335
 Λοιμοῦ σῆμα τόδ' ἐστίν· ἔατε δὲ τόξα καὶ ἰούς·
 Ἐν λαχάνων βελέεσσιν ἐρύκατε λοιμοῦ ἐρωήν,
 Μηδὲ κρεῶν γεύεσθε, καὶ εἰς ἄλλα βαίνετε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ τε πάντες ἐποίηον, ὥς ἐκέλευεν.

Μοῦ-

τὰ σκευοφόρα παιδία καὶ τῶν ὑπο-
 ζυγίων τὰ περὶ τὰς σκηναίς. Philo-
 strati sunt verba.

333. *παναφράδεια*. Contra
 mensurae rationem, media
 producta. Tryllitschius re-
 ponit *παρὰφράδμονα*. Possis
 etiam *παναφράδμονα*. Verum
 nulla est librarii culpa. In-
 fra Homer. v. 137. *κακοφρα-
 δεις* eodem vitio versum
 frangit. Heyne.

335. *Ἀργεῖους*. Recte sic
 edit. Schirachiana, nescio
 utrum ex codice an ex con-
 jectura. In apogr. Tryllitsch.
 certe *Ἀργεῖους* legitur.

337. *ἐν λαχάνων βελέεσσιν*. In
 abundat. — Lucem haec
 accipiunt ex Fragn. Uffen-
 bach. p. 683. καὶ οὐ τόξα πρὸς
 ἀποτροπὴν ταύτης, ἀλλὰ φάρμακα
 ἐντρέπιζε προφυλακτικά. Magis
 etiam ex loco Philostrati p.
 711. quem Tzetza procul
 dubio ante oculos habuit,
 sed suo more, hoc est in-

epte, exornavit. Εἰπὼν ταῦ-
 τα τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέ-
 σχε — τραγῆμασι δὲ καὶ λαχά-
 νοις ἀγρίοις διήγε τὸν στρατόν.
 Noster, ut vides, olera et
 herbas, quibus Palamedes
 Achaeos vesci jubebat, tela
 vocat, ad pestem depellen-
 dam apta.

339. Οἱ δὲ τε πάντες. De
 hujus lectionis veritate ut
 dubitem, primum facit ver-
 sus 342. ubi diserte, non
 omnes Palamedi dicto au-
 dientes fuisse, dicitur; de-
 inde vero suspicionem ma-
 gnopere auget locus τῶν
 Τρωϊκῶν p. 683. quem adscri-
 bam, ut, quid reponen-
 dum sit, appareat. Pala-
 medes καὶ ἐμπλεῖν θάλασσης
 τοὺς ὁμογενεῖς παρεσκευάζε
 καὶ ναυσὶν ἐμφέρεσθαι τε καὶ ἐνο-
 κεῖν. Tu itaque ex hujus
 loci auctoritate ocysus re-
 pone: οἱ δὲ τ' Ἀβαντες. Aban-
 tes enim, Euboeae incolae,
 Palamedis ὁμογενεῖς esse, ne-
 μο

Μοῦνος δ' αὖ Ὀδυσσεὺς ἐν ἐπεσβολήσιν ἀτιζεν. 340
 Λοιμοῦ δ' αὐτικ' ἐπείσφρησάντος ἐπ' ἄστεα Τρώων,
 Αὐτοὶ ἀσινέες ἐκ κακοῦ ἐκφυγόν οἳσι ἀπ' ἄλλων.
 Καὶ τότε δὴ Παλαμῆδην ὡς θεὸν ἦσαν ἄγοντες.

Αὐταῖς ὁ ἐχθρὸς ἀνὴρ οἱ ἐμήδετο κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ πτάνεν, οὐδ' ἀφάμαρτε δολοφροσύνησι νόσο. 345
 Ἦτοι γὰρ Παλαμῆδης πόρθεεν ἄστεα Τρώων
 Σὺν Ἀχιλλῇ, ἔλον δὲ εἴκοσι τρεῖς τε πόλῃας,
 Ἐκ τῶν κειμήλια πολλὰ φέρον Παναχαιοῖς,

Ἦδε

mo est, qui dubitet. Home-
 rus Ι. Β. 536. Stephan.
 Byz. V. p. 3.

340. ἐν ἐπεσβολήσιν ἀτιζεν.
 Fortasse: Ὀδυσσεὺς ἐ ἐπεσβο-
 λήσιν ἀτιζει. Desideratur
 enim pronomen; quam-
 quam ἐν otiosum offendere
 non debet. ἐπεσβολία pro λοι-
 πορία, βλασφημία, Homeri-
 cum. Od. Δ. 159. Heyne.

342. ἐκφυγον. Msti. vitium
 ἐφυγον, quod edit. Schir.
 exhibet, Tryllitsch. emen-
 davit, ut et οἳ. Schirach.
 οἳ. male.

343. ἦσαν ἄγοντες. Since-
 ram puto hanc Msti. lectio-
 nem. Reverend. Morus τί-
 σαν suspicabatur. Fragm.
 Uffenb. p. 683. καὶ τῷ Πα-
 λαμῆδῃ προσεῖχον ὅσα γε καὶ θεῶ
 καὶ προφητευμένῃ καὶ σώζοντι.

344. ἀνὴρ οἱ. Msc. ἀνὴρ οἱ.
 et versu sequ. ἀφ' ἑμαρτε.

347. εἴκοσι τρεῖς. Nume-
 rus urbium, ab Achille di-
 reptarum, ex Homero peti-
 tus est. Ι. Ι. 328.

Δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις
 ἀλάπαξ' ἀνθρώπων
 Πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ
 Τροίην ἐρίβωλον.

ad quem locum Eustathius
 Strabonem laudat. Idem
 ad B. 690. undecim urbes
 commemorat, quas pede-
 stribus copiis cepisse dici-
 tur Achilles. Λυρησσοῖς, Πή-
 दाσος, Θήβη, Ζίλεια, Ἀδράστεια,
 Πιτυα, Παρκάτη, Ἀρίσβη, Ἀβυ-
 δος καὶ ubi duas defi-
 cientes urbes suppleant Vi-
 ri docti Χρύση καὶ Κίλλα.
 Praeterea Ι. Ι. 664. Scyrus
 et apud Dictyn II. 16. Hie-
 rapolis ab Achille expugna-
 ta dicuntur. Heyne.

348. ἐκ τῶν. Homer. Ι. Ι.
 330. post versum supra lau-
 dados: Τῶν ἐκ πασῶν κειμή-
 λια πολλὰ καὶ ἐσθλά ἐξελόμεν.

349. Ἀστει-

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἀνέρας οἳ οἱ ἔποντο.

Ἐκτοτε Ἀργεῖοισιν εἰσατο κέρδιον εἶναι. 260

Τρώων κόμας πέριθευεν ἡδέ τε ἄσπεα πάντα.

Τεϋζαν δὲ κλισίας πλεκταῖς, σταβάραις ἀραρυίας.

Καί ῥ' οἱ μὲν παρήμενον, ἐνὶ κλισίῃσι μένοντες,

ἄλλοι δ' ἄστε' ἔπερθον, Ἀχιλλεύς δ' αὐτὲ μάλιστα,

Δίω

hibuisse tradit. Achillem
eum interfecisse, uno ore
omnes. Pindar. Ol. II. 145.
Isthm. V. 49. Fragm. Uffen-
bach. p. 677. Malala p. 124.
In Scholiis ad h. v. Tzetza
Epigramma in Cygnum af-
fert: *Θυμὸν δὴ Κύνον καὶ ὑπερ-
φάλους ἐπινοίας Αἰθὴρ λαμπρὸς
ἔχει, σῶμα δὲ σύμβος ὅδε.*

259. οἱ οἱ ἔποντο. Ex men-
te cl. Mori Msc. οἱοι ἔποντο.

261. *Achivos novem prope annos in vastandis urbibus atque vicis, qui Trojanae ditionis erant, consumpsisse, nota res ex Homero et aliis. Conferendus ad h. l. Auctor Fr. Uffenb. p. 679. et Malala p. 124. — Pro *πέρθεν*, quod Codd. exhibet, Heyne *πέρθεν* scripsit, quod recepi.*

262. σταβάρας. Eustath.
ad Il. H. 441. Ὡς δὲ τοὺς το-
ούτους σταυροὺς οἱ ἀπερίσπεκτα
κατὰ παραφθορὰν λαλοῦντες, στά-
βαρα καλοῦσι, ὅληόν ἐστι. Hunc
et alios Eustathii locos col-
legit du Cange in Glossario
p. 1424. Verbum inde du-

tum σταβαρῶν. — Ceterum recte emendavi σταβά-
 ραις pro στάβαραις, quod Cod.
 habet, Clodium sequutus et
 Heynium Excurs. XVII. ad
 L. I. Aeneid. Tom. II. pag.
 160. Tzetzta in Schol. ad
 h. v. ἐστεγοποίησαν — αὐλάς
 σταβάραις ταῦτα ὀχυρώσασθαι.
 Ubi tamen eodem, sed ma-
 nifestiori, vitio στάβαραις le-
 gitur. Schol. ad Lycophr.
 190. p. 38. ἡ ἐν σταυροῖς ἡ στα-
 βάροις τοῖς πεπηγμένοις ἐκείθεν
 τῆς τάφρου πτέρυξ. De tugu-
 riis Graecorum locus clas-
 sicus D. Ω. 449. sqq. Ἄλλ'
 ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφείκον-
 το Ἵψηλὴν τὴν Μυρμιδόνες ποίη-
 σαν ἀνακτὶ Δουρ' ἑλάτης κέρσαν-
 τες· ἄταρ καθύπερθεν ἔρεσαν
 Λαχύνεντ' ὄροφον, λαιμονόθεν
 ἀρῆσαντες· Ἀμφὶ δὲ εἰ μεγάλην
 αὐλὴν ποίησαν ἀνακτὶ Σταυροῖσιν
 πεπυκνωτοῖσι. cf. Heyne ad Vir-
 gil. l. c. qui Achivorum κλι-
 σίας stipitibus lignisque
 constructas fuisse docet, vi-
 mine intertexto, humoque
 aggesta.

264. *ἄντ' ἑκέρδον*. Recte sic apogr. Heyn. In edit. C 4 Schir.

Καλλίμαστος, ἰδ' εὖστολος, εὖρις, καλλιπάρης,
 Φαίδρον μειδιώσα, σύνοφρυς δ' εἶδετο ἔμπης.
 Ἐν δὲ Μένητος ξην γυνή, ὃς βασίλευε Λελέγγων.
 Εἰκοσέτου προάτου δὲ χρόνου τότε τήνδε εὐούσαν 360
 Αἰακίδης ἀπάτερθεν Ἀχαιῶν κάσχεθεν οἶκος.
 Οἱ δὲ βαρυφρονέοντες Ἀχιλλεῖ ἀγριάσσκον.

Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς Ἀτρεΐδην προσέειπεν ἀνακτα·
 Ἀγνώσσεις, τάδε δὴ Παλαμήδεος ἔμμεναι ἔργα.
 Ὅς σὰ σκῆπτρα παρτίρεται ἢδ' Ἀχιλλῆϊ διδίσκει, 365
 Ἄλλ'

357. εὖρις. Msc. εὔρις.

359. Ἐν δέ. Heyne Vir Sum. legendum putabat: Ἡ δὲ Μένητος γυνή. Idem Clodio placebat, qui praeterea Μύνητος corrigit. Sic enim in optimis Homeri libris legitur IΛ. B. 692. Nihil tamen propterea in Tzetza mutandum, qui Malalam, Cedrenum, aliosque horum fimiles nugatores sequitur. — Λελέγγων. Leleges Lynnessum incoluisse, auctor est Strabo XIII. p. 584.

360. Εἰκοσέτου. Msci lectionem εἰκοσάτου emendavit Tryllitschius. — Forma προάτου qua auctoritate nitatur, equidem ignoro. Ne tamen vitium subesse putes, vetat v. 765. Posthomer. ubi similis forma est ὀγδοῦτων δεκάτων τε. — χρόνος pro anno apud recentiores

Graeculos passim occurrit. Vide T. Hemsterh. ad Aristoph. Phut. p. 176 et 407.

363. Haec iterum ex Philostrato ducta, pag. 712. Ὡς ἐρώη μὲν Ἀχιλλεύς τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς, μαστροπῶ δὲ τῷ Παλαμῆδει χρῶτο. — Ceterum Agamemnonem cum Ulyssae in Palamedis mortem conspirasse, alii quoque dixerunt. Vide Olearium ad Philostrat. l. l. ad de Constantin. Manass. p. 27.

365. Ὅς σὰ σκῆπτρα παρτίρεται ἢδ' Ἀχιλλῆϊ διδίσκει. Sic Msc. Edit. Schir. Ἀχιλλῆϊ ἰδίσκει. nescio qua auctoritate. Equidem in verbo παρτίρεται haereo, quod si ab εἰρομαι derivatum est, nullum facile significatum admittit, nisi applicandi, sive adhaerendi, qui quo modo huic loco conveniat, equidem non

Ἄλλ' ἄγε σὺ βασιλεύε, ἀτὰρ Παλαμῆδεα πέτρων.

Ὡς φάτο οὐλιος ἀνὴρ, τῷδ' ἐφείνδανε βουλή.
Καὶ δὴ Τρῶα κατέσχεθον, ὥπερ ἔειπον γράψαι,
Ὅσσα κεν ἂν Πριάμος Παλαμῆδεϊ γράψῃ φιλοῦντι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ γράψαν, Παλαμῆδεος εὐνῇ ἔθεντο, 370
Δμῶα δολῶσαντες δώροισι Παλαμῆδεος ἐσθλοῦ
Καὶ τότε τόνδε ἄγουσι παρὰ κλισίας, ἀπὸ Λέσβου,
Μῆχαρ ἐλεπτολέων δῆθεν καλέοντες ῥέξαι,

Χωρί-

non perspicio. διδίδκει, si vera est lectio, pro διδίδκει positum est, eo sensu, quo Apollonius hoc verbum usurpat, L. 558. Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα φίλῃ διδίδκετο πατρί. ut Palamedes (Ἀχιλλῆος μα-στροπὴς) Achilli sceptrum Agamemnonis quasi porrigere dicatur. Adscribam locum Fragm. Uffenb. p. 681. qui huc pertinet, et aliis forsitan ad hunc ver- sum emendandum proderit: λέγων ὑπὸ τούτου (Παλαμῆδου) τὸν Ἀχιλλέα πρὸς Δράσος ἐνά- γεσθαι καὶ βασιλείαν.

ὡς παρὰ Πριάμου πρὸς Παλαμῆ-δην. In tota hac fabula enar- randa Tzetza ne latum qui- dem unguem discedit ab Auctore τῶν τρωϊκῶν, p. 683. sqq.

370. εὐνῇ. In tentorio Pa- lamedis collocaverunt. — ἀπὸ Λέσβου. ap. Philostrat. p. 713. ἀπὸ Λυγνησσοῦ. In reliquis Philostratus cum nostro conspirat. Τὸν Παλαμῆδην, Ulysses inquit, ὡς τειχομα- χήσαντα τῇ Ἰλίῃ καὶ μηχανὰς εὐρήσονται μεταπέμψου ἐνταῦθα.

368. καὶ δὴ Τρῶα κατέσχε-θον, ὥπερ ἔειπον γρ. Sic Msc. recte. Schirach. ex ingenio, ni fallor, emendavit: καὶ δὴ ταῦτα κατέσχεθον, ὥπερ ἔειπον γρ. Illustrat hunc lo- cum Schol. Euripid. Orest. v. 432. λαβόντες γὰρ Φρύγα αἰ- χμάλωτον, χρυσίον κομίζοντα Σαρπηδόνι, ἠνάγκασαν γράψαι Φρυγίαις γράμμασι περὶ προδοσίας,

373. Μῆχαρ ἐλεπτολέων. In- suaviter hoc dictum, si non corruptum est, pro μῆχαρ ἐλέπτολι; aut enim expo- nendum est: machina ex ea- rum genere, quae urbibus expugnandis inferviunt; aut sic accipiendum: Ma- china, qualis est eorum, qui urbes expugnant. Sed ne- scio, an homo ἐλέπτολις dici possit. Heyne. Equidem hunc versum, quem corruptum esse

Χωρίζουσι δ' ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου.
Οὗτος δ' αὖ προσέειπε παρ' Ἀτρεΐδαισι μολήσας· 375

Εἰ μὲν μῆχαρ ἐλέπτολι διζησθ', Ἀτρεΐωνε,
Εἰσί τοι Αἶαντες δοιοί, πολέων ὀλετῆρες·
Εἰ δ' ἀπ' ἐμοῖο χερῶν ἄλλο ποδείσσετε μῆχαρ,
Αὐτίκα Τροίη ἔτοιμος ἐμῷ ἐνὶ μήχει κείσθαι·

Ὡς φάτο, οὐδ' ἐγίνωσκετὰ δὴ προέτευξαν ἐκεῖνοι. 380
Αὐτίκα γάρ δὴ ψεύδεα γράμματα ἐξαγαγόντες
Ἰλλάσιν αὐτὸν ἔδησαν, Ἑλλάδος ὥς προδοτῆρα,
Καὶ δὲ Μυκηναῖοι κτείνουσι Κεφαλλῆνες τε,

Βάλ-

esse judico, integritati re-
stituere tentavi, scribendo:
Μῆχαρ ἐλέπτολι ὡς δῆθεν κα-
λέοντες ῥέζαι, h. e. καλέοντες ὡς
ῥέζαι μῆχαρ ἰλ. In versus
exitu poeta numerorum
paulo studiosior procul du-
bio scripsisset: ῥέζαι καλέοντες.

378. χερῶν ἄλλο ποδείσσετε.
Msc. χερῶν ἄ. ποδίσσετε.

379. Τροίη ἔτοιμος κείσθαι.
*Existimate, Trejam jam in eo
esse, ut cadat. Sic Philostrat.*
P. 714. Ὡ βασιλεῦ καλέεις με
τειχομαχεῖν τῇ Τροίῃ; ἐγὼ δὲ
μηχανήματα μὲν γενναῖα ἡγοῦμαι
τοὺς Διαικίδας, καὶ τὸν Καπανεὺς
τε καὶ Τυδείω, καὶ τοὺς Λοκρούς,
Πάτροκλόν τε δῆπον καὶ Αἰάντα.
Εἰ δὲ καὶ ἀψύχων μηχαν-
ημάτων δεῖσθαι, ἥδη ἡγε-
σθαι κείσθαι τὴν Τροίην,
τόγ' ἐπ' ἐμοί.

382. Ἰλλασιν. Homer. Il.
N. 572. Ἰλλασιν οὐκ ἐβόλοντα

βίη δῆσαντες ἄγουσιν. Eustath.
pag. 923. 26. — pro ἔδησαν
Tryllitschius ἰδῆσανθ' emen-
dandum suspicatur, ne me-
trum corruat.

383. Μυκηναῖοι Κεφαλλῆνες
τε. Philostrat. p. 715. πε-
ριαχθεῖς δὲ τῷ χεῖρι, κατελιώ-
θη, βαλλούντων αὐτὸν Πάλλο-
πονησιῶν καὶ Ἰωνησιῶν. Fragm.
Uffenbach. l. 1. καὶ Μυκηναῖοι
καὶ Ζακύνθιοι λίθοις τοῦτον πυ-
κνοῖς καὶ νιφάσι βάλλοντες, quo-
rum illi Agamemnoni, hi
Ulyssi parebant. — Cete-
rum in mortis genere, quo
Palamedes affectus sit, tra-
dendo scriptores discre-
pant. Eum ab Ulyffe et
Diomede aqua mersum esse,
Cypriorum carminum au-
ctor tradiderat, docente
Pausania l. 31. Idem dicit
Dictys l. 15. Noster Phi-
lostra-

Βάλλοντες λιθάδεσσιν· ὁ δ' ἔστανε ταῦτα πιφαύσκων·
Χαῖρε, Ἀλήθεια κυδρή· πρόθανες γὰρ ἐμοῖο. 385.

Ὡς ὁ μὲν ἔθανεν, ἄλλοι δ' αὖ μύροντο Ἀχαιοὶ
Σιγῇ, πάντες δειδιότες χόλον Ἀτρεΐδαο,
Οὐ γὰρ θάπτειν εἶα εἶ, οὐτ' ἄρα δάκρυα λείβειν,
Φαῖς θανέειν τὸν θάψαντα καὶ ἀκλαύστον ἔπρασθαι.

Αἴας δ' ὡς ἐνήσεν ἐταῖρον τόνδε πεσόντα· 390
Ἐγγύθι γὰρ Σαλαμῖς τε καὶ Εὐβοία, τῶν πάτρων·
Οἰμῶξας μέγα καὶ ἄορ ἐλκύσας παρὰ μηροῦ,
Βαῖνε μέσον Παναχαιῶν, ἐν δὲ κέδασσε βολῆας,

Αὐτός

Iostratum auctorem sequitur, quocum consentit Schol. Eurip. in Oreste v. 432. Hygin. Fab. CV. Euripidis fuit Tragoedia, Ulyssis infidias et Palamedis mortem exponens, de qua erudite et subtiliter disputantem vide Valkenar. in Diatribe in Euripid. C. XVIII. p. 190.

385. Χαῖρε, Ἀλήθεια. Philostrat. p. 715. Οὐ γὰρ δὴ ἰκέτευσα ὁ Παλαμῆδης, οὐδὲ οἰκτρὸν τι εἰπεῖν, οὐδὲ ὀδύρασθαι, ἀλλ' εἰπὼν, ἔλαῶ σε, Ἀλήθεια, σὺ γὰρ ἐμοῦ προκατέλωλας. et fere iisdem verbis Constantinus Man. p. 27. In his verbis, ni multum fallor, Philostratus nobis Euripideae fabulae senarium servavit, fere sic restituendum: ἔλαῶ σ', Ἀλήθεια, σὺ γὰρ προκατέλωλας ἐμοῦ. Corrigendum Fragm. Uffenb. p.

682. Χαῖρε, Ἀλήθεια, πρὸ ἐμοῦ γὰρ τέθνηκας, ubi perperam περὶ ἐμοῦ exhibetur.

388. Οὐ γὰρ θάπτειν. Hoc quoque Tragicorum commentum est ad miserationem augendam. Noster ex Philostrato duxit. — οὐτ' ἄρα δάκρυα λείβειν, ex Homeri Il. H. 430. Οὐδ' εἶα κλαίειν Πρίαμος μέγας. quod de luctu solemni accipiendum esse, probare tentavi in Bibliotheca Lit. et Art. Fasc. VIII. p. 38.

390. Hic explicit Fragm. Uffenb. in ipso fine cum Tzetzta faciens: Ἀλλ' ὁ μέγας Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἐκμαθῆναι τὴν ἐπὶ τῷ.....

393. Ἐν δὲ κέδασσε. ἐκ legendum puto, βολῆας a βολέως ductum, ignoto alias verbo. *Eos, qui Palamedem lapidibus obruerant, dispersit.* Philostr. l. l. ἀναθήμενος δὲ

Αὐτὰς δὲ κλαίεσκεν ἀδινὰ, πεσὼν παρὰ νεκρῶν,
 Ἐν δὲ κόμην προθέλυμνον τίλλεν, ἀπὸ κρατὸς ἔλκων, 395
 Θάψε δὲ τὸν φιλέων, κλαύσας ἀέκητι ἀνάκτων.

Ἄλλ' ἦτοι μορφήν τοῦδ' ἄνδρος ἐξερεείνω.
 Μακρὸς, λευκὸς ἦν, ξανθόθριξ, πιναροχαίτης,
 Μακρόψις, ῥαδινός, σοφίης ἰδ' ἄρηος ὑποδμῶς.
 Ξανθοκόμης δ' αἶψ' ἐὼν καταείδετο πιναροχαίτης, 400
 Οὐνεκεν οὐκ αἰλέγιζεν κομαίων οὐδὲ βλακείης,
 Ἄλλ' αἶψ' ἐνὶ κονίησιν ἀρήϊον ὕπνον ἵαυεν,
 Μελδόμενος πολέμοιο, λόχων τε φασαλόγων τε,
 Λαῶν δ', οἳ οἱ ἔποντο, ὅπως σῴοιτο ἕκαστος.
 Ταῦτα γὰρ οἱ ψυχῆς δάκεε κρείσσω κομαίων τε. 405
 Τάνδ' Ὀδυσσεὺς ἔκτεινε δόλοισι, κτερεῖζε δ' αἶψ' Αἴας.

δὲ αὐτὸν ἐξέπεσε τοῦ ὀμίλου, γυμνῷ τῷ ἔϊφει καὶ ἑτοίμῳ. —
 Verf. fq. Msc. κλαίεσκεν. Corrigendum videtur: κλαίεσκ' ἀδινὰ, πεσὼν παρὰ ν.

397. Ἄλλ' ἦτοι — καὶ μ. τ' ἀνδρος. Msc. τοῦδ' ἄνδρος. ed. Schirach. ἄλλ' ἦτοι μορφήν τοῦδ' ἀν. Palamedis imaginem adumbrant Philostr. p. 715. Dares c. 13. Isaac, Porphyrog. ap. Rutgerf. pag. 512.

401. βλακείης. notamignaviae et socordiae recte exposuit Clodius. Videtur Tzetza ἀγροικίαν exprimere voluisse, cujus notam incurrebat homo πιναροχαίτης et

κόμην ἀνχημρός. Palamedis consuetudinem hac in re sequi se profitetur Tzetza in Chiliad. III. 179. Heyne,

405. ψυχῆς. Fortasse μορφῆς.

406. κτερεῖζε. Schol. ad h. 1. Οὕτω μὲν ὁ Παλαμῆδης ἀναιρεθεῖς ἐτάφη ἐν Λακετύμνῳ, ὅρει Μηθύμνης. Ἐπίγραμμα δὲ οὐ φέρεται ἐκ' αὐτῶν. ἔστω δὲ τοῦτο τὸ παρ' ἡμῶν γεγονός.

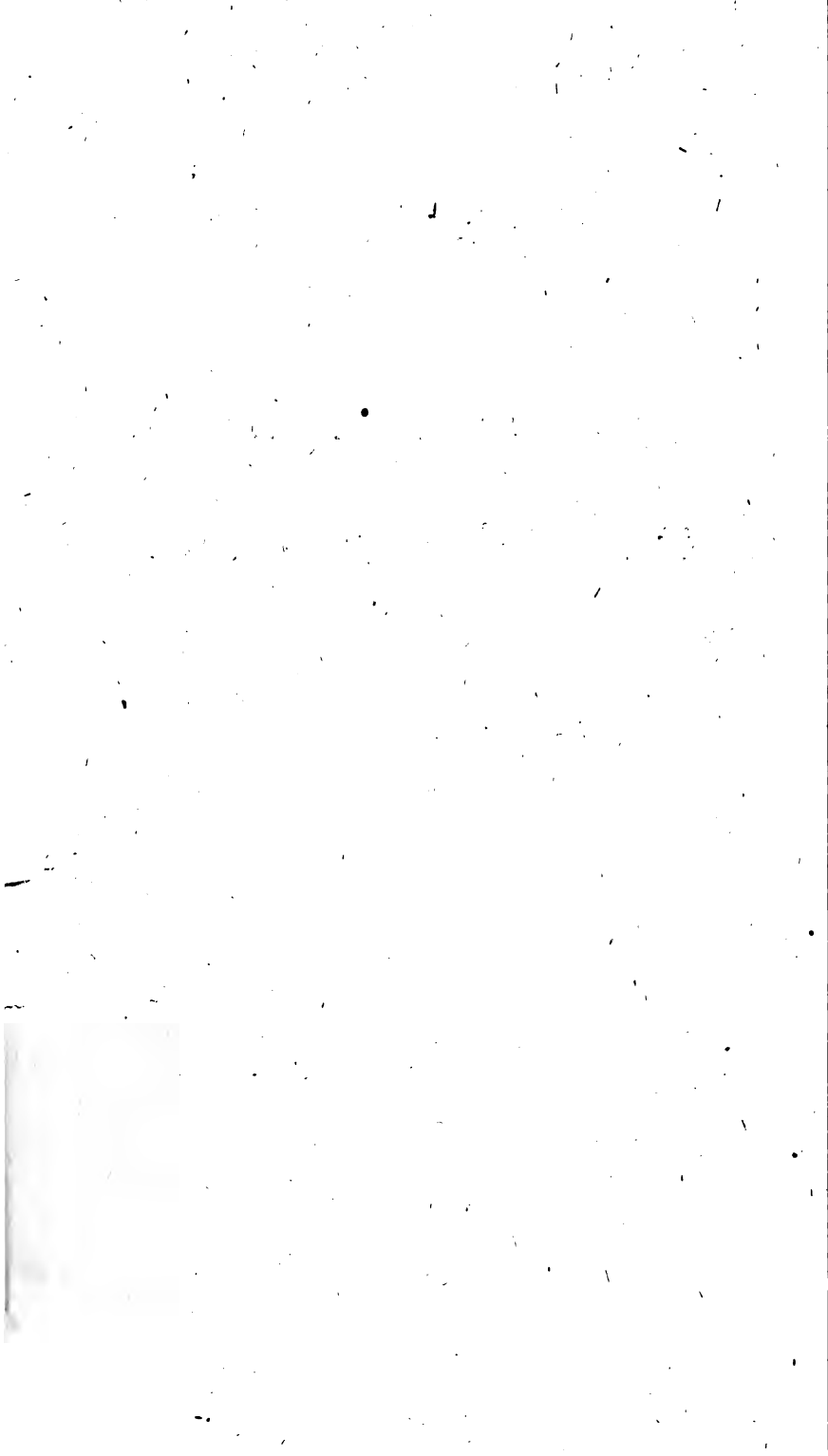
Κεῖμαι δὲ Παλαμῆδης Ναυπλιῆδος Μηθύμνη,
 Ἄν' εὐεργεσίας λαϊνῇ τιφάδι.

Vide Schol. ad Lycophr. v. 1098.

Τέλος τῶν πρὸ Ὀμήρου τοῦ Τζέτζου.

IOANNIS TZETZAE

H O M E R I C A.



IOANNIS TZETZAE
H O M E R I C A.

ΤΑ ὍΜΗΡΟΥ.

Ἀρχὴ τῶν Ὅμηρου παρὰ τοῦ Ἰωάννου ἐν συντόμῳ
ἐκδοθέντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν Ἀχιλλεὺς ὀβριμόθυμος,
Ὡς Βρισηίδος εἵνεκα τοιαῦδε ἔργα γέγοντο,
Δαίρυε μὲν Παλαμήδεα, τὴν δ' ἐφέηκεν Ἀχαιοῖς,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἀπέπαυσε μάχης πολέμοιό τε πάμπαν.

Πρὸς

Ἰσακίου. Leftio Cod. Aug.
quam mutare non dubita-
vi. Ioannem enim, non
Isaacum Tzetza hujus
Carminis auctorem, esse, ex
eo loco patet, ubi in Isaa-
cum ejusque uxorem inve-
hitur, v. 143. sqq.

1. Achillis iram et ab ex-
ercitu secessionem, quae
apud Homerum ab Agame-
mnonis minis et injuria
Achilli illata proficiscitur,
Tzetza, nescio quem aucto-
rem sequutus, a Palamedis
caede repetit, Homerum
accusans, quod, ne laudes
Graecorum deterreret, nulla

omnino Palamedis mentio-
ne facta, Iliadis initium
ab aliena causa duxerit.
Ipse in scholiis haec scri-
bit: Τούτου εἵνεκα γέγονεν ἡ μῦ-
θὸς τοῦ Ἀχιλλεύου. Ὁμηρὸς κα-
κοηδεύας χρησάμενος ῥητορικῆς
(Msc. ῥήτορος) ἐτέραν λέγει αἰτίαν
τῆς τούτου ὀργῆς. Εἰ γὰρ τὴν ἀπάν-
δρωπον εἰρήκει τοῦ Παλαμήδους
ὑφ' Ἑλλήνων ἀναιρέσειν αὐτὸς ἀνέ-
πρεπε δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτοῦ πρὸς
τοὺς Ἕλληνας γεγονότα ἐγκώμια.
In Tzetziano commento
quam male omnia cohae-
reant, non opus est multis
docere, cum res ipsa lo-
quatur.

2. Ms. τοιαῦδ' et sic Schir.

D 5

5. Apol-

Πρὸς δέ γε λοιμὸν Ἀπόλλων, ἥλιος μέγας, ἦεν. 5
Θνήσκον δ' Ἀργεῖοι, Παλαμῆδεος οὐκ ἔτ' ἔοντος,
Ὅς λοιμούς [τε] πρόφασκε καὶ ἀλθροσθήρια τούτων.

Τρῶες δ' ὡς ἔμαθον λοιμὸν τε χόλον τ' Ἀχιλλῆος,
Οὐκ ἔτι πύργων ἔνδοθι, οὐδὲ πόλης ἔμμνον,
Ἄλλ' ἄρα προφρονέως, πυλέων πετάσαντες ὀχῆας, 10
Ἄχρῃ νεῶν κατέβαινον, ἰδ' Ἀργεῖους ἐδάϊζον.
Οἱ δ' ἄρα δαμνάμενοι λοιμῷ καὶ χεῖρεσι Τρῶων,
Ἐξαπάταισιν ὀνείρου πανσυδίῃ ἐχέοντο,
Τρῶσιν ἐναντίβιον πολεμίζειν ἰμείροντες.

Σπείσασμένοισι δ' ἔδοξε δύο προμάχους θαυράπαντων, 15
Ὅς δ' ἂν νικήσῃ, Ἑλένην φορέειν σὺν ἐταίροις.

Ἐκ

5. Apollo, Chrysaë, sacerdotis precibus exoratus, pestilentiam Graecis immittit. I. A. 43. sqq. quod Homeri interpretes, pravo allegorias sectandi studio abrepti, ad aestum solis retulisse, constat ex scholiis ad I. A. 50.

8. Haec quoque diversa ab Homericis narrantur. Graecorum acie instructa, Trojani copias educunt. I. B. 786. sqq.

10. προφρονέως. Sic emendatum in apogr. Heyn. Ms. προφρονέων. Schir. προφρονέες.

13. Ἐξαπάταισιν. Agitur de fraudulento somnio, Agamemnoni a Iove misso. I. B. init. Hoc somnium, quod in Iliade haud leve mo-

mentum habet, hoc loco longe vanissimum est.

15 — 18. His versibus Argumentum I. Γ. continetur. — σπείσασμένοισι δ', correctio apogr. Heyn. Ms. σπείσασμένοι δ'. Schirach. σπείσασμένοι. Omnes Schirachianae editionis varietates enotare supervacaneum esset, cum illa in hac parte ineptis typographorum vitiis scateat. Sufficiat eas memorare, in quibus aliud quod editoris acumen appareat. — Foedus Argivorum Trojanorumque vide ap. Homer. Γ. 264. sqq.

16. σὺν ἐταίροις. Ne haec verba de ancillis Helenae ac reliquo ejus comitatu accipias, vetat scholion ad

Ἐκ δ' ἔθερ' ἐκ Τρώων Πάρις, Ἀργείων Μενέλαος.
 Ὡς Πάρις ἠττήθη δὲ Τρῶες ἔρκεα χεῦον.
 Αὐτίκα γάρ Μενέλαον Πάνδαρος ἐμβαλεν ἑῶ,
 Οὐδ' ἔλαβε κῦδος, δόξης δ' ἀπόερξεν ἑαυτὸν. 20
 Τὸν μὲν γὰρ Μαχάων ἴησατο, Φάρμακα πάσσω,
 Τρωσὶ δὲ καὶ Τραίῃ καὶ Πανδάρῳ ἔπλετο πῆμα.
 Τόξα γάρ οἱ ἐρύοντι κακὰ γυγελος ἤλυθεν αἶσα,
 Ἀστὴρ παμφανόων, σῆμα πολέμοιο, κομήτης,
 Ἀθηναίῃ Ὀμήρου, τὴν βᾶ Ζεὺς προΐαλλεν. 25
 Ἐν

ad h. l. σύν τοῖς ἑαυτοῦ
 ἑταίροις φέρειν τὴν Ἑλένην καὶ
 τοὺς αὐτῆς ἑταίρους. — Homer.
 v. 72. 282. Ἑλένην ἐχέτω καὶ
 κτήματα πάντα.

17. Πάρις. De forte Pari-
 dis accipiendum forsitan.
 Il. Γ. 325. Πάριος δὲ θῶς ἐκ
 κλῆρος ὄρουσεν. — Paris victus.
 v. 369 fqq.

18 — 43. Argumentum
 Il. Δ. — ὄρκια χεῦον, pro συν-
 ἔχουσιν, ut Δ. 296. ἐπαὶ σύν γ'
 ὄρκοι ἔχουσιν Τρῶες. Virgil.
 Aen. V. 495. jam a Clodio
 adscripto loco: Pandare,
 qui quondam jussus confunde-
 re foedus In medios telum tor-
 sisti primus Achivos. Home-
 rus fere ὑπὲρ ὄρκια δηλώσαντο
 expreffit, h. e. παρεσπόνδισαν.
 Heyne. Palladis consilio
 Pandarus Menelaum vulne-
 rat. Il. Δ. 85. fqq.

19. Msc. Μενέλαος Πάνδα-
 ρον. Veram lect. restituit H.
 et edit. Schir.

21. Il. Δ. 210. — In Μα-
 χάων Tzetzā primam pro-
 duxit, quae ap. Homerum
 corripitur.

23. αἶσα. It. οἰανός. triste
 augurium. — Quomodo
 haec accipienda sint, scho-
 lion docet ad h. l. οὐχ ἅμα
 ἐκλύοντι τῷ Πανδάρῳ τὰ τόξα
 ἐφάνη ὁ κομήτης. οὐ γὰρ νυκτὸς
 ἐτόξευσεν, ἀλλὰ περὶ ἑσπέραν
 προέφθη φανείς ὁ κομήτης.

24. Ἀστὴρ παμφ. Il. Δ. 75.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο κρηνην
 αἰζῆσα. Οἷον δ' ἀστὴρ ἦκε Κρό-
 νου παῖς ἐγκυλομήτης, Ἡ ναύ-
 τησι τέρας ἢ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν.
 — Pro πολέμοιο Tryll. me-
 tro consulens πολέμοιο e-
 mendari voluit. Sed nihil
 opus. Tzetzā ultimam, in
 σῆμα, quae in caesura est,
 produxit.

Ἐν δὲ Θεοὶ ἀλλήλους ὤρων ἡματι κείνῳ,
 Ὀκρυόεις Κρόνος ἡδὲ τε Ἄρης ἐβριμόθυμος,
 Οἳ ῥά τε δόξης αἰζηοὺς πολέμου ἀποερξάν,
 Αὐτοὺς δ' αὖ κατέπεφνον, σφῶν δὲ πόλῃος πέρσαν,
 Εἶκεν ἐπ' ἡματι τοίῳ ἀριστεύειν ποθέουσιν 30
 Ὅτε Χρονοκράτορα θάτερος θάτερον ποιήσει,
 Ἦν ἀρχὴν ὀπάσας, ἣ οἴκοις ἀντιάσειεν
 Ἡ θάτερος θατέρου ἢ Κρόνος Ἡελίοιο,
 Ὡς τότε εἰσορόωντες Τροίῃ κήδεα τεύχον.

Αὐτίκα γὰρ ὤρουσιν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε 35
 Ἀλλήλοισι μάχεσθαι, πυκνά δὲ πίπτε κάρηνα.
 Ἀντίλοχος γὰρ ἔπεφνε Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
 Ἀγήνωρ δ' Ἐλεφήνορα Τρώϊος ἔκτανεν ἀνής.

Αἶας

27. Ὀκρυόεις. Πρὸς τὸν ψελ-
 λὸν ἀποτεινόμενος ταῦτα φημί.
 Ἐκεῖνος γὰρ τὴν Δ ῥαψῳδίαν ἐξη-
 γούμενος, θεοὺς ἐν ταῦθα τὰ Χε-
 ρουβίμ καὶ Σαραφίμ εἶναι λέγει.
 Scholion. Pselli explicatio
 fortasse legitur in allegoriis
 Homericis, quas una cum
 Heracliti Pontici allegoriis
 Gesnerus edidit Basileae.
 1544. 8. Hujus libri men-
 tionem factam esse in Fabri-
 cii Bibl. Gr. Tom. I. p. 295.
 (p. 406. ed. Harl.) Hey-
 nius me docuit; ipsum li-
 brum nunquam videre con-
 titigit.

29. σφῶν δὲ π. Ita ex scho-
 liis restituit Heynius. In
 Ms. erat τῶν δέ.

31. Χρονοκράτορα. Quo sen-
 su hoc vocabulum ab Astro-
 logis usurpetur, cum aliis
 nugis astrologicis, Tzetza
 docet in longo scholio,
 quod adscribere piget.

35. Ιλ. Δ. 221. Ad ὤρουσιν
 Heyne haec notavit: Nisi
 nove formavit, debebat ὤ-
 ρουσιν, prima propter aspi-
 rationem producta, vel ὀρέ-
 ουσιν. scribere. Homer. Δ.
 471. — οἳ δὲ λύκοι ὡς Ἀλλή-
 λοις ἐπύρουσαν.

37. Ιλ. Δ. 456—462.

38. Ιλ. Δ. 473—470. In
 scholiis Epigramma lauda-
 tur in Elephenora ex Pe-
 plo. vide Anal. V. P. T. I.
 p. 178.

39. Ιλ.

Αἶας δ' αὖ Σιμοεισίον Ἀνθεμίδην ἐνάριξε·
 Λεῦκον δὲ Πριάμοιο παῖς νόθος Ἀντιφός εἰλε. 40
 Δημηκόωντα δ' ἐνήρατ' Ὀδυσσεὺς Δαρδανίωνα·
 Ἐκ δὲ βίου Δαναὸν ἀπόεργε Διώρεα Πείρω.
 Ταῦ δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐν ἄσπιδι θυμὸν ἀπήνερα.

Ὡς τῶν μαρναμένων Διαμῆδης ἐνθόρε μέσσον
 Τεύχεσι λάμπόμενος πυρὶ τεχνήεντι ἀφλέκτω· 45
 Οὐχ

39. Ιλ. Δ. 473 — 488. quo loco Homerus Simoisiū, qui Ἀνθεμίδης filius erat, nomine patronymico, haud secus ac noster, Ἀνθεμίδην vocat, ne quis de lectionis sinceritate dubitet.

40. „Ibid. 489 — 493. Ceterum prae festinatione impexit h. l. Tzetza, dum Antiphum Priami nothum appellat. Quid errori locum dederit, discere potes ex Ιλ. Δ. 101. 2. Hic non Antiphum, sed Democoontem, qui statim memoratur, Homerus νόθον appellat. v. Ιλ. Δ. 499. Res tamen Tzetzae oculis obversata esse videtur, nam scholion ad Democoontem, non ad Antiphum, retulit“. Heyne.

41. ibid. 499 sqq.

42. ibid. 517 — 526. Laudatur in scholiis Epigramma ex Peplo in Amphimachum et Dioreum. vide Anal. V. P. F. I. p. 180. et aliud in Thoantem ibid.

Praeterea Tzetza Epigr. habet in Pironum et Acanthentem, quod in Analectis non legitur.

Πελοπόρου Θρήνης Ἀκίμης
 καὶ Πείρου ἥρω
 Ἐδραν ναίοντες τήνδ' ἔλα-
 χον φθίμενοι.

43. ἐν ἄσπιδι. Msc. et ed. Schirach. ἐν αἵματι. Emendavit Heynius. Homerus in eo loco, quem Tzetza expressit: ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ. Τῷ ὄγῳ γαστέρα τύψε μέσην.

44 — 108. Sequitur Argumentum Ιλ. Ε. — Adscribam praeclarum Homeri locum, quem Noster futili interpretatione oneravit. Δαῖς οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκίματος πῦρ, Ἀστὴρ ὁπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅσπερ μάλιστα Λαμπρόν παμφαίνῃσι, λελευμένους Ὀκεανῷ. Τεῖον οἱ πῦρ δαῖται ἀπὸ κρητὸς τε καὶ ἥρων. Ad armorum fulgorem haec spectare suspicatur Heynius, qui laudat Hesiod. Ἀσπίδα. 60. Τεύχεσι λαμπρόμενος, σέλας ὡς πυρὶς

Οὐχ οἷον φλογέεσκε Συρηκόσιοιο κατόπτρου,
 Τῷ ῥ' Ἀρχιμήδης φλόγα εἴλκυσεν ἡελίοιο,
 Πρῆσε δὲ Μάρκου Μαρκέλλου νέας Αἰνεάδαο.
 Οὐ τοῖον Διομήδης ἐφλεγε πῦρ ἀπὸ ὀπλων,
 Ἀφλεγέως ἀμάρυσσεν ἀπαστρέπτον σελαέσσιν· 50
 Οἷά τε Σείριος ἀστήρ σκύλακος Ὀαρίωνος,
 Τοῖον τεύχεσι λαμπόμενος μέσον ἐνδορε χάριμης.

Φηγέα δ' αὖτε πρῶτον ἐνήρατο, υἷα Δάρετος,
 Ὃς ῥα τέχνης πυριεργέος ἦδε δαίδαλα ἔργα.
 Τοὺς ἱερῆας Ὅμηρος Ἡφαίστοιο κικλήσκει 55
 Οὗτος μέντοι ἐνήρατο· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀχαιοί,
 Ἀτρεΐδης Ὀδίων πέφνεν, Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον,
 Παῖρ

πυρὸς αἰδομήσιοι. Vide sum-
 mum Virum ad Virg. Aen.
 VII. 785.

46. Συρηκόσιοιο. in Msc. et
 edit. Schir. Συράκουσιοιο.

50. ἀπαστρέπτον. Msc. cum
 ed. Schir. ἀπαστρέπτων. —
 Multa in scholiis ad h. l.
 de Archimede et Marcello
 compilavit Tzetza. Epi-
 granima in Marcellum,
 quod laudat, legitur in
 Anal. V. P. T. III. p. 279.

51. Σείριος ἀστήρ. Πολλοί
 καὶ πολλὰ κύνες ὑπάρχον τῷ
 Ὀρίωνι, τῷ Βοιωτῷ, τῷ Τριέμει
 καὶ Εὐρυάλει υἱῷ, ὧν μία ἢ καὶ
 ἡ Μοῖρα (sic legendum esse,
 non Μῆρα, jam Trill. vidit.
 cf. Munck. ad Hygin. pag.
 234.) ἦτις πατηματίσθαι εὐρ

αὐτῷ ἀνηρημένῃ ὑπὸ σκορπίου.
 Παρὰ δὲ τὸ γένειον τῆς Μαίρας
 κεῖται ὁ σείριος ἀστήρ. Schol.
 — Ceterum Tzetza hanc
 comparisonem fere ad ver-
 bum ex Homero sumfit Il.
 X. 26. sqq.

52. ἐνδορε. Edit. Schir.
 cum Mf. perperam ἐνδορε.
 Emendavit Heynius.

53. Il. E. 10. Δάρις — ἱεὺς
 Ἡφαίστοιο. Qui Homero Vul-
 cani sacerdos est, eum Tze-
 tza pro fabro habet. — Verf.
 seq. ed. Schirach. περιεργέος.
 vitiose.

57. Ὀδίων. Msc. Ὀδίων. —
 vid. Homer. E. 39. ubi Ὀδίας
 scribitur. — Ἰδομενεὺς. Il. E.
 43.

58. Il.

Βάλλοντες λιθάδεσσιν· ὁ δ' ἔστανε ταῦτα πιφαύσκων·
Χαῖρε, Ἀλήθεια κυδρή· πρόθανες γὰρ ἐμοῖο. 385

Ὡς ὁ μὲν ἔκθανεν, ἄλλοι δ' αὖτ' ἔμυροντο Ἀχαιοὶ
Σιγῇ, πάντες δειδιότες χόλον Ἀτρεΐδαο,
Οὐ γὰρ θάπτειν εἶα ἔ, οὐτ' ἄρα δάκρυα λείβειν,
Φῶς θανέειν τὸν θάψαντα καὶ ἀκλαύστον ἔπασθαι.

Αἴας δ' ὡς ἐνήσεν ἐταῖρον τόνδε πεσόντα· 390
Ἐγγύθι γὰρ Σαλαμῖς τε καὶ Εὐβοία, τῶν πάντῃ
Οἰμῶξας μέγα καὶ ἄορ ἐλκύσας παρὰ μηροῦ,
Βαῖνε μέσον Παναχαιῶν, ἐν δὲ κέδασσε βολῆας,

Αὐτός

Iostratum auctorem sequitur, quocum consentit Schol. Eurip. in Oreste v. 432. Hygin. Fab. CV. Euripidis fuit Tragoedia, Ulyssis infidias et Palamedis mortem exponens, de qua erudite et subtiliter disputantem vide Valkenar. in Diatribe in Euripid. C. XVIII. p. 190.

385. Χαῖρε, Ἀλήθεια. Philostrat. p. 715. Οὐ γὰρ δὴ ἐκτευσσα ὁ Παλαμῆδης, οὐδὲ οὐκ πρόν τι εἰπεῖν, οὐδὲ οὐδύρυσθαι, ἀλλ' εἰπὼν, ἔλεῷ σε, Ἀλήθεια, σὺ γὰρ ἐμοῦ προκατέλωλας. et fere iisdem verbis Constantinus Man. p. 27. In his verbis, ni multum fallor, Philostratus nobis Euripideae fabulae senarium servavit, fere sic restituendum: ἔλεῷ σ', Ἀλήθεια, σὺ γὰρ προκατέθανες Ἐμοῦ. Corrigendum Fragm. Uffenb. p.

682. Χαῖρε, Ἀλήθεια, πρὸ ἐμοῦ γὰρ τέθνηκας, ubi perperam περὶ ἐμοῦ exhibetur.

388. Οὐ γὰρ θάπτειν. Hoc quoque Tragicorum commentum est ad miserationem augendam. Noster ex Philostrato duxit. — οὐτ' ἄρα δάκρυα λείβειν, ex Homeri IL. H. 430. Οὐδ' εἶα κλαίειν Πριάμος μέγας. quod de luctu solemni accipiendum esse, probare tentavi in Bibliotheca Lit. et Art. Fasc. VIII. p. 38.

390. Hic explicit Fragm. Uffenb. in ipso fine cum Tzetzia faciens: Ἀλλ' ὁ μέγας Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἐκμαθῶν τὴν ἐπὶ τῷ.....

393. Ἐν δὲ κέδασσε. ἐκ legendum puto, βολῆας a βολῆς ductum, ignoto alias verbo. Eos, qui Palamedem lapidibus obruerant, dispersit. Philostr. l. l. ἀναθήμενος δὲ

Παρ δ' αὖρ Ἐχέμονα καὶ Χρόμον, Πριάμου πέφνεν υἱάς,
 Σὺν ἄρα Πάινδαρον ὀγκοσφάλτ ν, ἠπεροπῆα,
 Πρὸς δ' ἔτι κείνον, τὸν τέκε Βουκολέων Ἀγχιΐτης, 70
 Λίνειαν, ἀπάραιξε βαλὼν λίθῳ ὀκρίοντι.
 Τὸν δὲ Φυγῆς ἐπιθυμίῃ ἐξεσάωσε Φυγόντα
 Νηῶ ἐν ἠγαθέῳ πανδερεκές ἡελίοιο.
 Ἐνθα εἰ Τυδείδης κατοπάζων ἐκβοάσκειν.
 Εἶκε γυναιμαίνες, οὐκ ἔτι ἀντιάσειας χάρις 75
 Οὐτάσται οὐ ἔνεκα φήμιζαν χεῖρ Ἀφροδίτης,
 Ὅττι μὲν ἐσσύμενον πολέμου ἀπέπαυσεν ἔρωϊς.

Καί

68. E. 159. pro Ἐχέμονα.
 in Msc. erat Ἐχάιμονα, quod
 ed. Schir. exhibet. Ap. Ho-
 merum Ἐχέμονα vulgatae
 editiones legunt, cum ta-
 men optimae notae codi-
 ces Ἐχέμωνα, Msc. Mori ve-
 ro et Florent. haud secus
 ac Noster Ἐχέμονα exhibeant.
 Eandem scripturam hoc
 quoque loco servandam ef-
 fe, docet scholion.

69. E. 166—294. In Msc.
 ὀγκοσφάλτην. ap. Schir. ὀρμί-
 σφάλτην. Epigrammate in
 Pandarum, quod T. in
 scholiis laudat, augenda
 Anthologia:

Τηλεβόλου ὀντήρα, Λυκάονος
 ἀγλαῶν υἱόν,

Ἐκ Ζελεῦς κατέχει Πάινδα-
 ρον ἥδε κόνις.

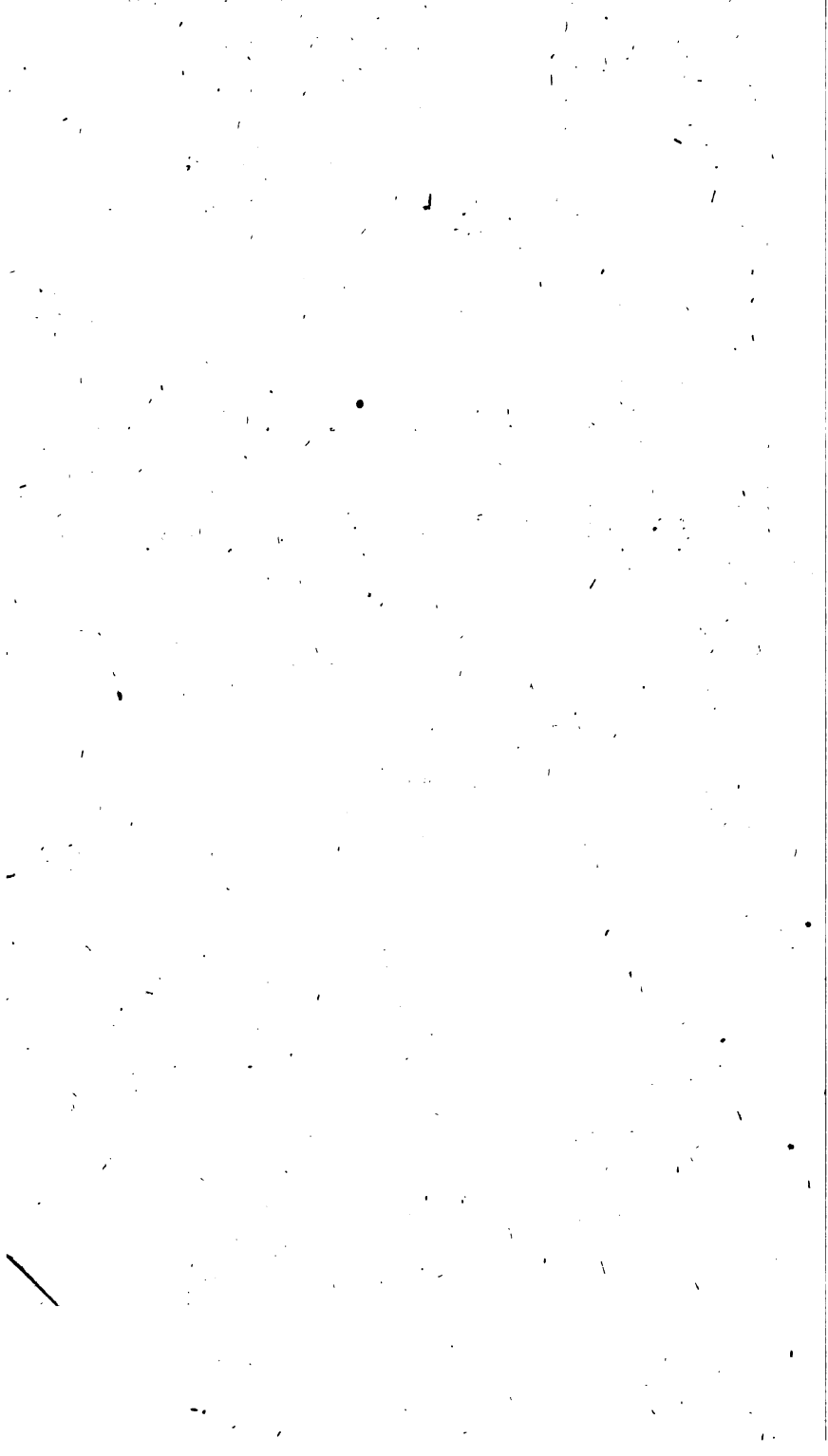
70. E. 297. fqq. — Mox
 Msc. ἀπάραιξε, — v. 72. ἐπιθυ-
 μίῃ φυγῆς, est fugae cupiditas,

qua T. Aenean correptum
 dicit. Quae Dea Nostro Ἐπι-
 θυμίῃ, eadem Homero Ἀφρο-
 δίτη est; quae cum Anchisae
 filium comprehendere fin-
 gatur, hoc de fugae cupi-
 ditate accipiendum esse, T.
 dicit, quae Aeneae animum
 occupaverit. Hoc Veteres
 exornasse, cum dicerent,
 Venerem ipsam vulnera-
 tam filium pugnae eripere
 non potuisse. Apollinem
 itaque, in cuius templum
 confugerit, eum servasse.
 In hunc sensum, ni fallor,
 hic locus accipi debet. —
 Aliam hujus mythi inter-
 pretationem vide, si tanti
 est, apud Heraclidem in
 Alleg. Homer. p. 101. cap.
 30. ed. Schow.

77. ἐσσύμενον, ed. Schir. ex
 Msc. ἐπισσύμενον. — Vers.
 seq. idem μάχισθαι exhibet,
 quod

IOANNIS TZETZAE

H O M E R I C A.



IOANNIS TZETZAE
H O M E R I C A.

ΤΑ ὍΜΗΡΟΥ.

Ἀρχὴ τῶν Ὅμηρου παρὰ τοῦ Ἰωάννου ἐν συντόμῳ
ἐκδοθέντων.

Ἀὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν Ἀχιλλεὺς ὀβριμόθυμος,
ὥς Βρισηίδος εἵνεκα τοιαῦδε ἔργα γέγοντο,
Δάκρυε μὲν Παλαμήδεα, τὴν δ' ἐφέηκεν Ἀχαιοῖς,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἀπέπαύσε μάχης πολέμοιό τε πάμπαν.

Πρὸς

Ἰσακίου. Lectio Cod. Aug.
quam mutare non dubita-
vi. Ioannem enim, non
Isaacum Tetzam huius
Carminis auctorem, esse, ex
eo loco patet, ubi in Isaa-
cum ejusque uxorem inve-
hitur, v. 143. sqq.

1. Achillis iram et ab ex-
ercitu secessionem, quae
apud Homerum ab Agame-
mnonis minis et injuria
Achilli illata proficiscitur,
Tzetza, nescio quem aucto-
rem sequutus, a Palamedis
caede repetit, Homerum
accusans, quod, ne laudes
Graecorum deterreret, nulla

omnino Palamedis mentio-
ne facta, Iliadis initium
ab aliena causa duxerit.
Ipse in scholiis haec scri-
bit: Τούτου εἵνεκα γέγονεν ἡ μῆ-
νις τοῦ Ἀχιλλεύς. "Ὁμηρος κα-
κοηδέϊς χρησάμενος ῥητορικῆς
(Msc. ῥήτορος) ἐτέραν λέγει αἰτίαν
τῆς τούτου ὀργῆς. Εἰ γὰρ τὴν ἀπάν-
δρωπον εἰρήκει τοῦ Παλαμήδους
ὕφ' Ἑλλήνων ἀναίρεσιν αὐτὸς ἀνέ-
πρεπε δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτοῦ πρὸς
τοὺς Ἕλληνας γεγονότα ἐγκώμια.
In Tetziano commentum
quam male omnia cohae-
reant, non opus est multis
docere, cum res ipsa lo-
quatur.

2. Mf. ταῖά' et sic Schir.

D 5

5. Apol-

Ἦδ' ὄνπερ Μενέλαος ἔλε ζῶντα Ἀδρηστον. 120

Ἐκτωρ δ' αὖθ' Ἐλένοιο φραδαῖς πότε Ἴλιον ἦλθε,
 Πόρτιας ἔξερέων δύο καὶ δέκα ῥέξαι Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐσπείσατο Γλαύκῳ Ἴππολόχοιο,
 Χάλκεα δ' ὅπλα ἄμενψε καὶ εἴλετο χρύσεα τοῖο.
 Ζεὺς γάρ τε φρένας ὀλβιοδώρου κύδανε Γλαύκου, 125
 Ὡς κεν αἰεὶ κλέος ἄφθιτον ἔσται ξεινοσυνάων.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐπέτειλε Τρῳάσι ῥέξαι Ἀθήνη,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ὄτρυνέων καὶ Ἀλέξανδρον πολεμίζειν.
 Αὐτὸς δ' Ἀνδρομάχην τε καὶ υἷα Ἀστυάνακτα
 Ἀρτιφρόνων πραπίδων ἀγανκῆς βουλευμάσι θέλξας 130
 ῥώετ' ἀπὸ πτόλιος σὺν Ἀλεξάνδρῳ ποτὶ χάρμην.

Ἐνθ' ἄρ' Ἀλέξανδρος μὲν ἔπεφνε Μενέσθιον ἔγχει,
 Ἐκτωρ δ' Ἡιονῆα, Ἰφίνοον δὲ Γλαῦκος·

Λίαις

120. Ιλ. Ζ. 37. sqq.

121. Ibid. 77. sqq. Ms. αὖτ' Ἐλένοιο. Ne hoc quidem Schir. correxit.

123. Ibid. 119—236.

125. κύδανε. Eustath. p. 497. 20. ad versum Ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς. Ὁ ἔστιν ἰξαιρίτους ἐποίησεν, ὡς τῇ Πορφυρίῳ δεκατ. διὰ τὸ τοιαύτην φιλοτιμίαν ἐνδείξασθαι καὶ μὴ γλισχρεῖσθαι περὶ τὴν τοῦ ξένου ἀξίωσιν. Hanc Porphyrii explicationem, quam tamen falsam esse plures docuerunt, T. amplectitur. Eandem defendit

Riccus Diff. Homer. II. p. 190.

126. ξεινοσυνάων. Msc. ξεινοσυνάων et vers. seq. Τρῳάσι.

127—131. Ιλ. Ζ. 237. ad fin.

130. ἀγανκῆς. Certissimam emendationem in textum recipere non dubitavi. Msc. ἀγανκῆς, quod Tryll. in ἀγανκῆς mutandum putabat.

132—172. Argumentum Ιλ. Η.

133. Ιλ. Η. 11. sqq. In Ἡιονῆα ultimam produxit. Fieri tamen potuit, ut verbum excideret.

134.

Αἴας δ' ἐκ προκλήσιος Ἑκτόρι δῆριν ὀρίνας
 Νικήσας νίκης ἐριγῆθεος εἴλετο δῶρα, 135
 Νῶτα βόος μεγάλοιο, τά οἱ τότε δῶκεν Ἀτρεΐδης.

ὦ σχέτλιοι μέρορες, κακοφραδέες ἀγριόθυμοι,
 Οἱ νεῖκος μὲν τίετε εἰδῶλ' Ἐμπεδοκλείου,
 Χωλούς τε ρυσσοὺς τε παραβλῶπας τ' ὀφθαλμῶ
 Ἀνέρας ἡμιθέους δὲ τοίοις τίετε δάροισ, 140
 Ἡ βόος ἢ οἶος ἢ ὄρνιθος μελέεσσιν,
 Οἷσι καὶ αἰὶν καὶ ἀκῶν δειδίσκετο οὐλῖος ἀνὴρ,
 ὦ πρὶν ἐγὼ θήτευσαι κατηφῶν Ἰσαάκιος,
 Ἡδ' ἄλοχος κείνου περὶ κεσδῆς, ἀγκυλόβουλος

Δειδιό-

134. Ibid. 17 — 322.

136. Νῶτα βόος. Homer. 321. Νῶτοισιν δ' Αἴαντα διηγε-
 κέεσσι γέλασεν Ἥρωις Ἀτρεΐδης. Sequitur apud Nostrium lo-
 cus longe ineptissimus [us-
 que ad vers. 160.] et obscu-
 ritate laborans, quo in fra-
 trem, fratris conjugem, et
 in omnes, quicunque aut
 avaritia, aut aliquo corpo-
 ris vitio laborant, graviter
 invehitur.

138. Νεῖκος εἰδῶλα. Homi-
 nes neque mente neque corpore
 integros. Hos enim
 ex sexto, quod Empedocles
 statuebat, elemento pro-
 genitos dicit Noster. Adscri-
 bam ex scholiis, quae ad-
 sensum huius loci aperien-
 dum faciunt: Φησὶν Ἐμπε-
 docles, ὅτι, εἰ μετὰ τῶν στοι-

χείων ἢ φιλία ἐπέλθοι, γίνεται
 εὐμέλεια, καὶ εὐνομοστικὰ τῶν σω-
 μάτων, εἰ δὲ τὸ νεῖκος συνέλθοι
 τοῖς στοιχείοις, γέννωνται παρὰ-
 γνιοὶ καὶ ἀσυντελεῖς, βουγενῆ καὶ
 ἀνδράπορα. Novissimam vo-
 cem, quae corrupta est,
 Heynius in ἀνάνηρα mutan-
 dam conjicit. βουγενῆ vero
 Tryll. pro monstris habet,
 uno membro praeter natu-
 ram abundantibus.

139. ὀφθαλμῶ. Tzetzam
 scripsisse in hunc modum.
 non dubito. In Msc. (et ed,
 Schir.) ὀφθαλμῶν. Ductus
 hic versus ex Il. I. 499.
 Χωλὰ τε ρυσσὰ τε παραβλῶπες
 τ' ὀφθαλμῶ. Proximo vers.
 inferi debebat ἡμιθέους δὲ γε π.
 Heyne.

142. Corruptum hunc ver-
 sum sic resingam: Οἷσι καὶ αἰ-
 νῶν

Δειδιότες αἰκὴν ἀγέρωχον, καλλιέπειαν 145
 Τίμων δ' ἀφρονέοντες, ὅσοι τοῖς αἰσχεα ἦσαν,
 Λεπροὶ, ψεδνοκάρητες, αἰδρίες, ἄχθεα γαίης,
 Οὔνεκα τῇ πείθοντο παρὰ κρυφίοις λεχέεσσιν,
 Οὐδ' ὡς ἄλλοι ἀνῆνανθ' οἱ περιώσιον ἄσθεν, 150
 Καὶ ἐσθλοὶ περ ἔοντες, σωφροσύνη δ' οὐ χραῖσμεν.
 Ἀλλά νυ τοῖσι Δίκη καὶ ὑστάτιόν περ ἀρῆζει,
 Αὐταῖς δ' αὖ ὀλέσει, πολυεύνους, κλεψυγαμούσας,
 Χρυσόκερως τε πόσεις, οἱ λώϊα οὐχ ὀρόωντες,
 Πειθόμενοι δολίῃσιν ἑαῖς ἐχιδναῖς ὁμολέκτροις,
 Τούτων μὲν κυδαίνουσι κρυφίους ὀαριστάς, 155
 Καὶ λεπρούς περ ἔοντας, αἰδρίας, ἄχθεα γαίης.
 Ἀνέρας ἡμιθέους δέ, ἀριπρεπέας περὶ πάντας
 Καὶ

αἰκὴν δειδίσκετο. Isaacus fratrem invito animo, uxoris voluntate adductus, futilibus donis exceperat. Hunc verum esse hujus loci sensum, apparet ex Posthomerics v. 284 sqq.

145. Mendum, quod in αἰκὴν latet, sic eximendum putabat Heynius: Δειδιότες τ' ἀπάχητ' ἀγέρωχον καλλιέπειαν, h. vexabantur animo, dolebant, metuentes elatam nimiam et ferocientem eloquentiam. Equidem priorem epitheti alicujus syllabam omissam, eamque sic forte refingendam esse suspicabar: Δειδιότες μαλακὴν, ἀγέρωχον κ. suavem et gravem eloquentiam. μαλακὴν ἐπέεσσιν

περιποῦς Homerus dixit Il. Z. 337.

149. περιώσιον ἄσθεν. Heyne ex Homericis ratione scribendum vidit: οἱ περιώσι αἰσθεν, h. αἰσθησκον, maximis malis affecti sunt. Tzetza, se ipsum a libidinosa fratris uxore allectum, et, cum illius libidini inservire nollet, ipsius odium expertum, significare videtur.

153. πόσεις. Msc. et edit. Schir. πόσεις.

156. ἄχθεα γαίης fidenter in textum recepi pro ἔχθεα, quod Msc. habet. Illud legendum esse, jam Tryll. monuerat.

157. ἡμιθέους δέ. Sic scriptum pro ἡ τε, Heynio obsecutus.

Καὶ γενέη καὶ εἶδει ἥδ' ἐ λόχοισι καὶ ἔργοισι,
 Οὐνεκεν οὐ κακοὶ εἰσιν ἀτίους' ἀφρονέοντες.
 Ὡς τότε Ἀτρεΐδης, οὐδὲ νόσω βραστιῶν ἄλλους, 160.
 Αἶαντα ταύροιο βοὸς νώταισιν ἐτίμα,
 Ἐκτορα, μέρμερον ἐχθρὸν, νικήσαντ' ἐνὶ χάρμῃ.

Ἀντήνωρ δ' Ἑλένην φάτο δοῦναι Τρῶας Ἀχαιοῖς
 Μὴ δ' εἰκαῖα μάχεσθαι, ὅρκῳ δηλήσαντες,
 Δῶρα δ' Ἀλέξανδρος φάτο, οὐχ' Ἑλένην ἀποδοῦναι. 165
 Ἰδαῖον δὲ Τρῶες ἐπ' Ἀργείους ἐφέηκαν,
 Εἰπόμεναι τάδε, ὥς τε νεκροὺς εἰάσειαν θάψαι.
 Οἱ δὲ τὰδ' οὐκ ἔθελον, ἄμφω δὲ νεκροὺς κτερεῖζαν.

Καὶ νηῶν ἔρυμα, πυργούς, ποίησαν Ἀχαιοί,
 Νέστορος ἐν βούλαισιν· ὃ γὰρ περὶ οἶδε νοῆσαι. 170
 Ζεὺς δὲ τότε, οὐρανὸς, ἀργυφέας νεφέλας στυφελίζων,
 Βρόντ' αὖτε χυόμενος, κακὰ δ' Ἀργείοισιν ἐδείκνυ.

[Κυ-

160. οὐδὲ νόσω βραστιῶν ἄλλους.
 (ed. Sch. ἄλλοις). Haec est
 corruptissima Codicis le-
 ctio. Cum Heynius huic
 versui adscripserit Homeri-
 cum (Il. Θ. 178.) ἄβληχρ'
 οὐδενόσωρα, eum de voce οὐδε-
 νόσωρος cogitasse suspicor.
 Forte οὐδενόσωρος τῶν ἄλλους,
 quae est sane facillima mu-
 tatio et Tzetza, ni fallor,
 dignissima. Agamemnon, qui
 alios nullius pretii homines
 colebat, Ajacem tam vili mu-
 nifculo mactabat.

163. Il. H. 345. sqq.

167. εἰάσειαν. Msc. εἰάσειαν.
 — τὰδ' οὐκ ἔθελον, opes si-
 mul cum Helena raptas sine
 Helena accipere volebant.
 Homer. H. 400. Μῆτ' ἄρα τίς
 νῦν πτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέ-
 σθω.

169. ἔρυμα. τὸ τεῖχος. Il. H.
 356. sqq. 435. sqq.

171. Ζεὺς — οὐρανός. Inter-
 pretatio Tzetiziana. Ver-
 sum 478. Il. H. παραφράζει.
 — νεφέλας στυφελίζων est ex
 Il. A. 305. — ἐπότε Ζήφυρος νέ-
 φας στυφελίζῃ Ἀργίστατο νότοιο
 βαθεῖν λαίλαπτι τύπων. Heyne.

E. 4.

173.

Κυδίων δ' ἀγόρευε θεοῖς κρατερώτατος εἶναι,
Οὐνεκεν οὐρανοῦ ἐν κινήσει πάντα φορεῖται.

Ἀργεῖοι δὲ Τρωσὶν ὑπέτρεσαν ἡττηθέντες. 175
Νέστορα δ' Ἐκτορος ἐξεσάωσεν ἀναξ' Διομήδης,
Κτεῖνε γὰρ Ἐκτορος ἡνίοχον ταχύν, Ἠνιοπῆα.
Αὖθις δ' αὐτ' Ἀγέλαον ἔπεφνε τάφροιο ὀρούσας,
Αἰετὸν ὡς ἐνόησε νεβρὸν ῥίψαντα ἔραζε.
Πέφνον δ' ἄλλοι ἄλλους Ἀργείων βασιλῆες. 180
Τεῦκρος δ' αὖτε δέκα κτείνας τόξοιο βαλὼν....
Ῥστατίον βλήθη λίθῳ Ἐκτορος, ἥχθη δ' ἐς νέας.
Τρῶες δ' Ἀργείους ἔλασαν παρὰ τάφρον Ἀχαιῶν,
Ἄλλ' ὅτε τοὺς ἀπέπαυσε νύξ ἀνδροκτασιάν,
Καίοντες πυρὰ φεύγειν ἀπόεργον Ἀχαιοὺς. 185
Χίλια ἦν πυρὰ, πεντήκοντα δὲ ἄνδρες ἐκάστη.

Ὡς ἐφύλασσον Τρῶες Ἀχαιοὶ δ' αὖτε δαμέντες
Πρέσβεσι Πηλεΐδην λιτάνευον· ὁ δ' αὐτ' ἀπέειπεν.

Τυδεΐ-

173 — 186. Argumentum Ιλ. Θ.

174. Ιλ. Θ. 5 — 27. Plurimas splendidiſſimi loci interpretationes vide ap. Eustath. p. 373. ſqq. et Heraclid. Pontic. c. 36. p. 118.

175. Ιλ. Θ. 68.

176. Ibid. 80.

177. Ibid. 119.

178. Ibid. 253.

179. Ibid. 247.

180. Ibid. 266. τόξοιο βαλὼν. Ita in Mſc. erat; Tryll. emendabat βίλεσσαν vel βολαῖσιν.

Poſſis etiam βελέμοις et multa alia ſupplere. Heyne.

183. Ibid. 335.

184. Ibid. 485.

185. Ibid. 509. — Laban-tem verſum optime emendavit Heynſius ſic: καίοντες πυρὰ φευγέμεναι ἀπόεργον Ἀχαιοὺς.

186. Ιλ. Θ. 558. — ἐκάστη ſic Codex; quod Heynſius in ἐκάστη, Tryll. in ἐκάστη h. ἐκαſταχῇ mutandum cenſebant. Mihi Heynii ratio placet.

187. 188. Argumentum Ιλ. Ι.

189.

Τυδείδης δ' Ὀδυσσεύς τε κατὰ σκοποὶ ἦκον Τρώων,
Κτείναντες δὲ Δόλωνα, δώδεκα Θρῆκας, Ῥῆσον, 190
Αὐτὶς ὑπέστρεφον, ἵππους Ῥήσου τοῖο λαβόντες.

Λυτὰρ ἐπεὶ αἶγνόν ἐξεφάνη Φῶς Ἡργενηςίας,
Πολλοὺς κρείων Ἀτρεΐδης καταέκτανε Τρώων.
Καὶ τότε τὸν ἀπέπαυσε Κόων, δορὶ χεῖρα τορῆσας,
Σῶκος δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, τὸν Αἴας ἐξεσάωσεν. 195
Λυτὰρ Ἀλέξανδρος κεραελλὰς τόξον ἐρύων
Τυδείδην βάλεν ἠδὲ Μαχάονα Εὐρύπυλόν τε.
Νέστωρ δ' ὥς Φορέεσκε Μαχάονα ἱητῆρα,
Πάτροκλον ἦκεν Ἀχιλλεὺς ἐξερέοντα, τίς εἴη.
Ὅς δὴ Νέστωρ ἐκ κλισίης παλινὸρτος ὀρούων, 200
Εὐρυπύλου βεβωλημένου ἄγριον ἔλκος ἀκείτο.

Τεῖχος δὲ Τρῶες Δαναῶν ἔλον, οἱ δὲ φέβοντο.

Τοὺς

189 — 191. Argumentum
Il. K. unde ducta fabula
Rhesi, quam Euripidi per-
peram tribuunt.

190. Tzetza in scholiis
ad h. v. duo Epigrammata
laudat, quae alibi non le-
guntur. Alterum in Dolo-
nem:

Πατρίς μὲν κρύπτει με Δό-
λων, Εὐμήδεος υἱὸν

Πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παρ-
ιοῦσι μνηστῆρ.

ubi fort. τοῖς π. τάφον scri-
bendum est. Alterum in
Rhesum:

Ἦνῃ καὶ καμῶν δειμημέ-
νον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδης
αἰγιαλῷ.

192 — 201. Argumentum
Il. A.

193. Il. A. 93.

194. Ibid. 248 — 283.

195. Ibid. 428.

196. Ibid. 369. — κεραελ-
πὶς. Msc. κεραελλία.

197. Ibid. 506. 580.

198. Ibid. 596.

201. Ibid. 805.

202. Hoc versu Argu-
mentum Il. M. continetur.

E 5

203.

Ταὺς δ' Ἐγροσίχθων Ἀργείους ἐσάωσε Ποσειδῶν,
Πολλὰ δ' ἀπ' ἀμφοτέρωθε καρρήατα πίπτειν ἔραζε.
Καὶ τότε Ἀτρεΐδης καὶ Νέστωρ σὺν τραυματίαισιν 205
Ἐς πόλεμον κατέβαινον· ἐρίβρομος ἦν γὰρ ἰωή.

Ἥρη, λεπταλέος δ' αἴηρ πυρόεις, ἀνορούσας,
Κράσιος, Ἀφροδίτης, παντερπέα κέστον ἐλοῦσα,
Ὀμβροφόρων νεφελῶν ἀνεμώδεας ἤλασεν ὄρμας,
Εἶδαρ δ' ἀνδρήμεον ποιητρόφον ἐξεφαάνθη, 210
Πάμπαν δ' οὐ κατάεσχε, μετάτροπος ἦθελε δ' εἶναρ,
Τοῦνεκα λάθριον Ἥρη κοίτην φημίζαντο,
Ὑπνον δὲ Ζηνός. Νίκων δὲ Τρῶας Ἀχαιοί,
Αἴας δ' Ἐκτορά· χάρις παῦσε λίθου ὑπ' ἐρωῆς.
Κραιπνοσύνη δὲ ποδῶν Λοκρὸς ἔκτανε νήριθμον ὄχλον. 215

Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς ἐγρόμενος κακὰ τεῦξεν Ἀχαιοῖς.
Ἐκτορά γάρ τ' ἀνέγειρε βεβλημένον, αἰμ' ἐμέοντα,
Ὅς

203. 204. Argumentum
I. N.

205 — 215. Argumentum
I. Z.

206. ἦν γὰρ ἰωή. ed. Schir.
γὰρ ἦν ἰωή. Proximis versibus
suavissimus de Iunone, Ve-
neris cesto ornata, mythus
Tzetiziana methodo expli-
catur. Fundum hujus in-
terpretationis versum esse
Homericum Z. 347. Τοῖσι
ὑπὸ χθονὶ δῖα φύεν νεοθηλέα ποιήν,
Heynius monuit.

207. λεπταλέος δ' αἴηρ. in
Msc. δὲ αἴηρ.

210. εἶδαρ. Huic vocabulo
non satis convenire viden-
tur epitheta ἀνδρήμεον, ποιη-
τρόφον, ut in ejus locum εἶδαρ
vel restituendum aliquis
putare possit. Heyne.

212. Msc. post κοίτην in-
fertum habet, εἶναρ; otiosam
vocem, quam nemo fuit,
quin ejiciendam videret.

214. I. Z. 209. — Seq. vers.
Msc. ἔκτανε. edit. Schir. hunc
versum sic exhibet: Κραι-
πνοσύνη δὲ ποδῶν Λοκρὸς ἔκτανε νη-
ριθμούς.

216 — 218. Argumentum
I. O.

217. I. O. 239. sqq.

218.

Ὅς πολέας ὀλέσας νέα πρῆσε Πρωτῆσιλάου.

Καὶ τότε Ἀχιλλεὺς Πάτροκλον ἦκεν ἀμύναι Ἀχαιοῖς

Ὅς πολέας ὀλέσας, Σαρπηδόνα τε Διὸς υἱόν 220

Ἵστατον αὐτὸς ὑφ' Ἑκτορος ἔκτανεν ἀνδροφόνιοιο.

Αὐτὰρ δὴ Μενέλαος χρυσοκόμην κατέπεφνεν

Βουκολίδην Εὐφορβον, Ἀβαρβαρέην Φίλον υἱόν.

Ἀργαλέου πολέμου γεγαῶτος δ' ἀμφὶ Πατρόκλῳ,

Ἀντίλοχον πέμπουσιν Ἀχιλλῇ ἔρέοντα. 225

Ὅς δέ γε λυγρὴν ἀγγελίην τοίην ἐπακούσας,

Ἦεν ἐς πόλεμον καὶ ἦγαγε νεκρὸν ἑταῖρον.

Ταῦτ' ἄρα μῆνις ἔτευξε βαρύνφονος Αἰακίδαο,

Ἦν Παλαμίδεος εἵνεκα μῆνιεν Ἀργείοισιν.

Τήν-

218. Ibid. 704. et Ιλ. Π. 122.

219 — 221. Argumentum Ιλ. Π. Pro ἦκεν in Msc, erat ἀφῆκεν.

220. Ex tribus Epigrammatis, quae T. in scholiis profert, duo in Anthologiis adhuc desiderantur. Vnum in Sarpedonem:

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα διόν

Ξανθοῦ ἐπὶ προχοαῖς ἀνείνου ἔδεσαν.

Alterum in Glaucum:

Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος,

Ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

Epigramma in Patroclum legitur in Anal. V. P. T. I. p. 181.

222. sq. Argumentum Ιλ. P.

225. Hic terminatur Codex Augustanus et edit. Schirach. ex hujus Codicis apographo facta. Reliqua usque ad finem Homier. ex Codd. Londinensibus duobus exscribenda curavi.

225 — 227. Argumentum Ιλ. Σ.

226. λυγρὴν. ex Cod. ib. Mf. Harl. λυγρῶν.

228. Vide ad vers. primum Antehomericum, et cf. Philostrati Heroic. II. 20. p. 695. et XIX. 7. p. 734.

230.

Τήνπερ Ὅμηρος ἔφησεν οὐ εἵνεκα εἶπε γενέσθαι, 230
 Οὐκ ἐθέλων Δαναοῖς κακὸν αἰσχρὸς τοῖον ἰάψαι,
 Οὐ χάριν οὐδ' ἐπέεσσιν εἰς ὕμνησεν τὸν ἄνδρα.
 Ταῦτ' ἄρα μῆνις ἔτευξε μέχρι καὶ Πάτροκλον εἶλεν.

Ἀγὰρ ἐπεὶ βαρὺ μῆνιν ἔπαυσε χόλον Πηλεΐδης,
 Ἀτρεΐδης ἐσπείσατο· σὺν δ' ὅπλα χρῦσα τεύξας, 235
 Ἦεν εἰς πόλεμον, πολέας δὲ Τρώων πέφνεν.
 Αἰνεῖα δὲ καὶ Ἑκτορι φύζαν ἀναλκίδα ἦκε.
 Τοὺς δ' ἄλλους ἐδάϊζε παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα,
 Ποιήν δ' ἄρ' Πατρόκλου ζώντας δυοκαίδεκα εἶλεν.

Ὡς ὅγε τοὺς ἐδάϊζε παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα. 240
 Οἱ

230. Corruptissimum ver-
 sum ita exhibeo, ut in
 Codd. legitur. Scribendum
 autem, ni me omnia fallunt:
 τήν περ Ὅμηρος κούρης εἵνεκα εἶπε
 γένεσθαι. Eo mihi magis
 in hac emendatione placeo,
 quo accuratius Tzetzianos
 numeros refert. Ilias T. 58.
 Θυμοβόρην ἔριδι μενεήναμεν, εἵνε-
 κα κούρης.

233. ταῦτ' ἄρα. Sic Cod.
 reg. Cod. Harl. ταῦτα ἄρ. —
 Si hujus versus scriptura
 sincera est, sensus esse de-
 bet hic: Haec igitur Achil-
 lis ira effecit, neque prius
 deferbuit, quam Patroclus
 interfectus esset. Haec ira
 itaque ipsum Patroclum in-
 terfecisse videri potest.

233 — 235. Argumentum
 Iliad. T.

235. σὺν δ' ὅπλα χρῦσα τεύ-
 ξας. Novissimum verbum
 corruptum videtur; certam
 tamen ejus medicinam
 nunc non invenio.

236 — 238. Argumentum
 Ili. T.

237. Nebulam Achilli a
 Neptuno objectam, ne Ae-
 nean videret, Tzetza de
 Aeneae fuga interpretatur.
 vid. Ili. T. 320. sqq. — καὶ
 Ἑκτορι. Ibid. 364. fqq. —
 Pro ἦκε Codd. ἦκε habent.

239. 240. Argumentum
 Ili. Φ. — Exhibeo lectio-
 nem Cod. Harl. ζώντας δυο-
 καίδεκα εἶλεν, cum alter Cod.
 habeat: II. δυοκαίδεκα ζώντας.

Οἱ δ' ἄλλοι ἐδύνοντο ποτὶ πτόλιν ἐνδοθι τείχους,
 Ἐκτορα δ' οἷον μοῖρα πυλάων ἐκτὸς ἔερχε.
 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἄρματι εἵλετο δῆσας.
 Ἀνδριχα δ' ἐξερέουσιν ὅπως θάανεν ἄρει Ἐκτωρ.
 Οἱ μὲν γὰρ προπαίροιντε πυλάων φασὶν ὀλέσθαι, 245
 Ἀντίᾳ Πηλεΐδαο δαΐφρονος ὀρμήσαντα,
 Πληγὴν ὀβριμόεσσαν ἐπ' ἀσφαράγιοιο λαβόντα.
 Τῶν δ' ἄρα θυμὸς ἀγῆνωρ οὐκ ἐπέεσσιν ὑπείκει,
 Ὡς αὐτοσταδίῃ Πηλεΐδης Ἐκτορα πέφνε.
 Ἀλλ' ἄρα καρτερόθυμον ἀμαζόνα Πενθεσίλεια 250
 Ἐρχομένην φάσκουσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι.
 Νυκτὸς ἀνὰ κνέφας ἐξελθὼν Ἐκτωρ [οἱ] ὑπῆντα.
 Ἀνδράσιν σὺν ὀλίγοις δὲ πόρον περὶ ὄντα Σκαμαῖνδρου
 Ἐκτα-

241—243. Argumentum
 IL. X. — Pro τείχους Cod.
 reg. τοίχους.

242. οἷον. Uterque Codex
 οἷον legit; et in fine versus
 ἔρξε pro ἔρξει, quod in textu
 mutare non dubitavi.

243. καὶ ἄρματι εἵλετο δῆ-
 σαι. Exhibeo lectionem
 Cod. Harl. tanquam to-
 lerabiliorem. Cod. reg.
 sic habet: καὶ ἔλκε δ' ἀμιάξῃ
 δῆσας. Utrumque vitiosum.
 Emendandum videtur καὶ
 ἄρματι εἵλετο ποδίσας. eumque
 pedibus ligatis traxit. Ho-
 mer. IL. X. 396. Ἀμφοτέρων
 μετόπισθε ποδῶν τίτρηγε τίνον-
 τε — βοίους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησεν.

246. ὀρμήσαντα. Cod. Harl.
 ὀρμήσαντες, vitiose Cod. reg.

Idem seq. vers. λαβόντες. —
 ἐπ' ἀσφαράγιοιο. IL. X. 327.
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος
 ἦλυθ' ἀκωκή. Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφά-
 ραγον μολίη τάμε.

248. Τῶν δ' referendum
 ad Οἱ μὲν vers. 245. Alii ve-
 ro huic Homeri narrationi fi-
 dem denegant. Quae sequun-
 tur de infidiis, Malala iis-
 dem fere verbis tradidit, p.
 156.

252. In Codd. hic et seqq.
 versus distinctione labo-
 rant, quam correxi. An-
 te ὑπῆντα inferui οἱ h. αὐ-
 τῇ, τῇ Πενθεσίλειᾳ. Sic Mala-
 la: οἱ μαθὼν Ἐκτορα νυκτὸς
 βουλόμανον ἀπαντήσας τῇ βασι-
 λίδι Πενθεσίλειᾳ.

253. Récepi lectio-
 nem Cod. regii. Mf. Harl.
 sic

Ἐκτανε Πηλείδης, ὀπιπτεύσας ἐν ξυλόχοισιν,
 Ἦους δ' αὖτε πρὸ ἄστεος ἐκ δίφρου ἔλκε ποδοῖιν, 255
 Πηῶν ἠδὲ Φίλων προπαύροιθε κεδνῶν τε τοκῆων,
 Τρώων Τρωϊάδων τε ἰδὲ κλειτῶν ἐπικούρων,
 Οἱ μέγα δὴ γοάασκον ἀπὸ πύργων ὀρόωντες.
 Τόσσον δ' αὖτε πολύθροος ἄρετο τοῖσιν ἰωή,
 Ὡς οἰωνοὺς ἤερι ἐν ταναῇ δονέεσθαι 260
 Φρικαλέην δεισάντας ἐρίβρομον ἄγχιον οἶμην.
 Ῥίγια δὲ κλάγγαζον ἐν ηἱερίοις στομάτεσσιν,
 Ῥιπῇ ἐνὶ πτερύγων Φρικώδεα δοῦπον ἰέντες.
 Γηθόσυνοι δ' ἐτέρωθεν Ἀχαιῶι ἀντεπήχον.
 Καὶ τότε Τρῶες κλήϊσαν Ἴλιον ἡνεμέσσαν. 265
 Ἄλλ' ἄρα καὶ μορφήν κλυτοῦ Ἑκτορος ἐξερεεῖναι
 Ψελλός

fic legit et distinguit: κλ-
 δράσιν σὺν ὀλίγοις· πόρον π. σ.
 — Seq. vers. Ἐκτανε scri-
 bendum putavi, sensu fic
 flagitante, pro κῆκτανε, quod
 in Codd. est.

255. αὖτε. Codd. αἶτε.
 Idem vitium est v. 259.

259. Τόσσον. in Codd. τόσ-
 σων. Iunge τόσσον πολύθροος,
 pro οὕτω. Proximus versus
 pessime corruptus est in
 Codd. ὥς οἰωνοὺς ἤερι ἐν ταναῇ-
 δο [Cod. reg. ταναῆδον] νέ-
 εσθαι. Emendationem,
 quam in textu dedi cer-
 tissimam, suppeditavit Io.
 Malala, qui loco laudato
 sic habet: καὶ τοσαύτη βοή
 ἐγένετο ἐκ τοῦ πλήθους τῶν Τρῶ-
 ων, ὥστε καὶ ἐκ πετεινῶν τοῦ οὐ-
 ρανοῦ ταραχθῆναι.

261. Φρικαλέην ex Cod.
 reg. Φρικαλέων cod. Harl.
 Idem tamen bene δεισάντας,
 cum alter δεισάντες habeat.
 — οἶμην pro οἰμωγῇ positum
 videtur. οἶμη Φωνή. Hefych.

262. ἐν ηἱερίοις στ. Cod. Harl.
 ἐν ἡερίοις. Cod. reg. ἐν ἱερίοις
 στ. — Seq. vers. certissi-
 mam emendationem in tex-
 tum recepi, pro ea lectio-
 ne, quam in apographo
 meo inveni: πτερύγων Φρικώ-
 δεαδο ὑπὲρ ἰέντες.

264. γηθόσυνοι. Malala:
 Καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ χαίροντες, ἀν-
 εβόησαν ὁμοίως, καὶ κλείοντα
 αἶ· πύλας τοῦ Ἴλιου.

266. κλυτοῦ Ἑκτορος. Ms.
 Harl. κλυτοῦ Ἑρωτος. Reg.
 κλειτοῦ Ἑκτορος. — Hectoris
 imaginem adumbrant Isaa-
 cus

Ψελλὸς ἔην, ἥς τε, μέγας, μέλας, ὀμβριμόφῳνος,
 Εὖριν, ἥγένοιος, ὀλόθριξ, κυανέθιρος.
 Ταῖος ἐὼν πέσεν, ἥκαχε δ' αὖτε Τρῶας ἄπαντας.

Πηλεΐδης δὲ Πάτροκλον ἐὼν κτερεῖζεν ἐταῖρον 270
 Ἄθλους αὖτε ἔθηκεν, ἀεθλοῦσι καὶ αἰθλα,
 Ἐξοχα Πριαμίδαο κεχαρμένος Ἐκτορος οἴῳ.
 Ὅν ἔχε παρ' κλισίῃσι δυωδεκάτην ἐπὶ ἡῶ,
 Νεκρὸν αἰεκίζων ὥς γὰρ Διὸς ἠθέλεν αἶσα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τρεῖς καὶ δεκάτη θέλεν ἔλθεμεν ἡῶς, 275
 Αὐτίκ' ἄρα μέγαν οὐρανὸν ὤρσε Φερέσβιος Ἥρη,
 Ἐκμονος ἀκαμάτοιο ἐὼν γόνον ἐμπεδόμοχθον,

Υψοῦ

cus Porphyrog. et Malala
 p. 132.

270—274. Argumentum
 Ιλ. Ψ. — Πηλεΐδης. Cod. Harl.
 Πηλεΐδης.

271. ἀεθλοῦσι. *pugnanti-*
bis vero certaminis praeemia
proposuit. Cod. reg. ἀεθλοῦσι.

273. Codd. legunt: Ὅν
 ἔσχεν παρὰ κλισίῃσιν, quod
 emendavi.

275 — ad finem. Argu-
 mentum Ιλ. Ω. — Sequitur
 locus si quis alius in hoc
 carmine ineptus et impe-
 ditus, quo *dies exortus*
multis verborum ambagi-
bis dicitur.

276. Cām Φερέσβιος apud
 poetas terrae fit epitheton
 [in Hymn. in Apoll. 341. in

Terram. q.], putabam, pro
 Ἥρῃ legendum esse αἶσα. Ni-
 hil tamen mutandum. Ἥρην
 Tzetza pro γῇ posuit, qua
 de significatione me dubi-
 tare non finit fragm. Em-
 pedoclis in Stobaei Eclog.
 Phys. L. I. c. XI. p. 286. ed.
 Heer. ubi ipsam habemus
 Ἥρην Φερέσβιον, cum explica-
 tione: Δία μὲν λέγει τὴν ζῆσιν
 καὶ τὸν αἰθέρα, Ἥρην δὲ Φερέ-
 σβιον τὴν γῆν. — Pro ἄρα vero
 non dubito, quin ἀνά legen-
 dum sit. Tum junge: Ἥρῃ
 ὤρσε ἐὼν γόνον Φερεΐσθαι ἀν
 οὐρανόν.

277. De Sole hoc versu
 agi, nemo dubitabit. At hae-
 reo in corrupta voce ἔκ-
 μονος, in qua quid lateat,
 nondum expedire potui.
 Suspi.

Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἐξ ὠκεανοῖο φορεῖσθαι.
 Νύξ δ' ἀέκουσα θεὰ κρονίης ἀπέβαινε κελεύθου,
 Ὀψομένη Τιτῆνας αἰμειδέας ἡρώοντας. 280
 Ἡὼς δ' αὖτ' ἀνέβαινεν ἀπὸ Κρόνου εἰς Διὸς οὔδας.
 Ἐχθραὶ γάρ ἀλλήλοισιν ἀνάρσιος ἐπλετο τῇσιν,
 Οὐδέ ποτ' εἰσορόωσιν, ἀποστροφέουσι δ' ὀπωπᾶς,
 Οὐδέ ποθ' ἐν μέγαρον κατέρυξεν εἰς ἐν ἰούσας.

Οὔνε-

Suspiciatus sum aetheris, ad
 sensum fortasse haud male,
 sed ductuum similitudinem
 desidero. Αἰθήρ bene dici
 poterat αἰθέματος, quem Py-
 thagoras αἰκίνητον εἶναι dice-
 bat. Hujus aetheris filius
 vocatur Φαίης, qui idem est
 ac Φοῖβος; et modo Apollin-
 em, modo Bacchum, mo-
 do Cupidinem significat.
 Proclus in Timae. 2. p. 132.
 8. Διὸ καὶ παρ' Ὀρφεῖ - ὁ
 Φαίης περικάλλος αἰθέρος υἱὸς
 ἀνομάζεται. Quod poeticis
 coloribus exornavit Or-
 pheus ap. Macrobiū, Sa-
 turn. 1. 8. in fragm. Orphei
 p. 370. ed. Gesf. Τῶν αἰθέ-
 ρα διόν, αἰκίνητον πρὶν ἔντα, Ἐξαν-
 ἔφηνε θεοῖς ὕραν κάλλιστον ἰδέ-
 σθαι, Ὅν δὴ νῦν καλέουσι Φά-
 νητά τε καὶ Διόνυσον. — Ad epi-
 theton ἐμπεδόμεοχος, quod
 de Sole aptissimum est, il-
 lustrandum, facit Mimner-
 mus ap. Athen. XI. p. 470.
 Ἡέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν κόνον ἡ-
 ματα πάντα. Οὐδέ ποτ' ἄμπαυ-
 σις γίνεται οὐδεμία Ἰπκοισίν πο-
 καὶ αὐτῷ.

279. ἀπέβαινε dedi pro
 ἐπέβαινε. — Κρονίη est lectio
 Cod. Harl. In altero Κρονίης
 legitur. Neutram scriptu-
 ram intelligo. Latet epi-
 theton v. κελεύθου.

280. ὀψομένη. Sole orien-
 te nox ad inferos abit;
 quare ap. Orpheum Hymn.
 II. χθονία et ἡμιτελής voca-
 tur. vide Herrmann Hand-
 buch der Mythol. T. II. p.
 2. not. 5.

281. οὔδας. Codd. οἶδας. —
 Quae Tzetza de inimici-
 tiis inter Auroram Noctem-
 que satis inepte dicit, ex
 Orpheo sumfit Hymn.
 LXXVII.

282. ἀλλήλοισιν ἀνάρσιος.
 Exhibeo scripturam Cod.
 Harl. Alter Codicum, me-
 tro reclamante, ἀνάρσιος ἀλ-
 λήλοισιν. Deinde ἐπέπλετο,
 quae Codd. lectio est, emen-
 davi.

Οὐνεκα Νύξ κροκόπεπλον ἐγείνατο Ἡριγένειαν, 285
 Ἡ δὲ χάλιφρονέουσα αἰεῖσται εἶδει καλῶ,
 Οὐδ' ἄρα θρέπτρα δίδωσιν ἀμείλιχα ὥσπερ ἑώκει·
 Ὀργὴ δ' ἀμφοτέρῃσι πανάγριος ἔμπεσε τοῖα.
 Τοῦνεκα Νύξ κατέβαινε ποτὶ Κρόνον ἡρόεντα,
 Κούρη δ' Ἡριγένειά Διὸς ἐπέβαινε μελάθροισι. 290
 Σὺν δ' ἄρα Ἡελίοιο αἰλιτρεφέος σθένος ἦν
 Ἥλυθε κυδίων πᾶσι μακάρεσσι Φαειῶν.
 Δαίννυτο γὰρ κατὰ δῶμα Ποσειδάωνος ἀνακτος.
 Γήθησαν δὲ θεοὶ καὶ ἰάνθεν τόνδε ἰδόντες.
 Καὶ τότε μὲν Πρίαμος, θνητῶν πανάποτμος ἀπάντων, 295
 Ἐκ κόνις ἀνεγείρεθ', ὅπη κατὰ ὕπνος ἐπέσχεν,
 Ἐκτορα μυρόμενος ἦν γόνον Ἀστυάνακτα.
 Ἦιτε δ' ἐλθέμενα μετὰ υἱέος ἀνδροφόνιοι·
 Ὡδε γάρ οἱ θυμὸς περὶ οἷς μελέεσσιν ἐτόλμα,

Ἡδ

285. Nox Aurorae mater;
 apud Hesiodum Theog.
 124. eodem sensu Diem pe-
 perisse dicitur. Apud Dio-
 nyfium (Anal. V. P. T. II.
 p. 253.) Aurora Phoebi fi-
 lia Φοῖβος. — Χιονοβλεφάρου
 πατήρ Διὸς. — κροκόπεπλον.
 Codd. κροκόπεπλος exhibent,
 et seq. vers. initio Ἡδ, cum
 manifesto Ἡ δὲ legendum
 fit.

287. θρέπτρα. Cod. reg.
 θρέπτα. — Κρόνος ἡρόεις, qui
 Ζεὺς καταχθόνιος est apud Ho-
 merum Il. I. 457. et Or-
 pheum Hymn. XVII.

293. Ποσειδάωνος. Cod. reg.
 Ποσειδάωνος.

294. ἰάνθεν. recte sic Cod.
 reg. Alcer ἰανθε.

296. Ἐκ κόνις. Homer.
 Il. Ω. 163. ἀμφὶ δὲ πολλὰ Κό-
 προς ἦν καφαλῇ τε καὶ αὐχένε
 τοῖο γέροντος. ubi Schol. κό-
 προς κοινῶς μὲν τὰ κόπρια, νῦν
 δὲ ἡ κόνις.

297. Ἐκτορα Ἀστυάνακτα.
 Il. Z. 402. de Hectoris fi-
 lio Τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε
 Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυάνακτ'· εἶσι γὰρ εἰρύετο Ἴλιον
 Ἐκτωρ. Hac de causa igitur
 ipse Hector Aftyanactis
 nomen meruit.

299. μετὰ υἱος, filii sui re-
 dimendi causa. vide Brunck.
 ad Apollon. Argon. I. 4.

F

303.

Ἡὲ κάρη ῥύσασθαι Ἐκτορος ἀνδροφόνου, 300
 Ἡὲ καὶ αὐτὸν χερσὶν ὑπ' Αἰακίδαο δαμῆναι.
 Παιῖδες δὲ καὶ Τρῶες ἐρήτυον ἔνδοθι πύργων.
 Ὡς δ' εἶδον ὀφθαλμοῖς δεξιὸν αἰετὸν ὄρνιν,
 Εἶασαν ἐλθέμεν, ἡμιόνους ζευξάν τ' ἀπήνη.
 Τῇδ' ἐπὶ Ἐκτορέης κεφαλῆς λύτρα θῆκαν, ἐλόντες 305
 Κόσμον ἀπειρέσιον, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.

Καὶ τότε τρωϊάδων πυλέων πετάσαντες ὀχῆας,
 Πανσυδίῃ γοῶντες πρὸ Πριάμοιο ἔβαινον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ γοῶντες ἔρκεα τάφρου ἔβησαν,
 Λαοὺς μὲν ποτὶ πύργους τρέψε βίη Πριάμοιο, 310
 Μοῦνον δ' Ἰδαῖον λάβεν ἡμιόνων ἐλατῆρα.
 Ὅς δὲ γυιοτρομέων τὲ καρηβαρέων τὲ κάρηνον
 Ἐν κόνιῃ κεφαλὴν μεμορυγμένος εἵνεκα πένθους.
 Οἷατ' ὀλοφυρόμενος πεζὴ κατὰ οἶμον ἔβαινε.
 Τοῦδε Πολυξείνῃ παῖς, ἀγλαὸν εἶδος ἔχουσα, 315
 Χεῖρ'

303. ὡς δ' εἶδον. Ιλ. Ω. 315.

304. ζευξάν τ' ἀπήνη. τ' quo
Codd. carent, inferui.

305. Ἐκτορος λύτρα enu-
merat Homer. Ιλ. Ω. 228.
199.

307. πετάσαντες. Cod. Harl.
παντάσαντες. Reg. περάσαντες.
Seq. vers. Cod. Harl. πασ-
συδίη.

310. Priamus Trojano-
rum comitatum ad urbem
remittebat. Obverfabatur Tze-
tzæ locus Homeri Ω. 237.
199.

312. Ὅς δὲ γυιοτρ. Cod.
Harl. Ὅς δ' γυιοτρ. Cod. reg.
Τοὺς δὲ γ. — Proximo vers.
Cod. Harl. μεμορυγμένος.
Haec omnia ex Malala sum-
fisse videtur, p. 157.

314. πεζή, Cod. Harl. πε-
ζή, Cod. reg. πεζή.

315. Πολυξείνῃ. Apud Ho-
merum Priamus solus ad
Achillem accedit. Recen-
tiores ei Polyxenam et An-
dromachen comites dede-
runt, interque eos Dictys
III. XX. p. 85 qui hanc
Priami supplicationem fere
iis.

Χεῖρ' ἔχε δεξιτερὴν καὶ ἐπορθεύεσκε πορείην.
 Σὺν δὲ οἱ Ἀνδρομάχῃ ἐπιέσπετο δακρυχέουσα,
 Νηπιάχους ἐρύουσα γοῶντας Ἑκτορος υἱᾶς,
 Δοῶ ἀδελφεῶ, Ἀστυάνακτά τε Λαοδάμαντα.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν Ἀχαιῶν μίχθεν ἰόντες, 320
 Ἀργεῖους λιτάνευον ἐνὶ κονίῃσι πεσόντες,
 Πεισέμεν Αἰακίδην, ὃφρ' Ἑκτορα λύσῃ ἀποινῶν.
 Καὶ τότε γηραλέοι βασιλῆες ἔρυσαν Ἀχαιῶν
 Ὀμματα, παρ' Η̄λειδου ἀολλέας εἰσαγάγοντες.
 Τοὺς ὥκτειρεν ἰδὼν, εἰ καὶ μάλα χαλκεόθυμος, 325
 Οἰκτρὰ κυλινδομένους γε παρὰ ποσὶ μυρομένους τε.
 Πρῶτα γάρ οἱ Πρίαμος κυλινδόμενος προσέειπε.
 Ὀβρι-

iisdem deferibit verbis, et Malala p. 157.

317. ἐπιέσπετο. Recte sic Cod. reg. — Harl. ἐπίπτετο. Seq. vers. idem εὔρυουσα legit. γοῶντας emendavi, cum in Codd. legeretur γοῶντας.

crepitus filiae Polyxenae humeris innitebatur. Homerus unum tantummodo Hectoris filium agnoscit. Recentiores plures finxerunt, vide Posthom. v. 734.

320. Cod. Harl. Οἱ δ' ὅτε κλισίῃσιν.

322. πεισέμεν. Cod. reg. πεισέμενα.

324. ἀολλέας, totam supplicantium turbam. Cod. Harl. ἀελλέας.

326. κυλινδομένους. Cod. Harl. κυλινδουμένους, nec aliter vers. sequ. ubi οἱ stare nequit. Fortasse ē scribendum. προσέειπεν αὐτόν,

319. ἀδελφεῶ, Cod. reg. ἀδελφῶ. In fine versus Λαοδάμαντά τε legit Cod. Harl. — Dictys III. 20. p. 85. ea (Andromacha) quippe deformata multiplici modo, *Asbyanacta*, quem nonnulli *Scamandrum* appellabant, et *Laodamanta*, parvulos admodum filios prae se habens, regi adjumentum deprecandi aderat, qui moeroribus senioque de-

Ὅβριμε Πηλεΐδῃ μεγαλήτορα θυμὸν ἐπίσχεε,
 Αἶδεο δ' οὐρανόωνας οἱ περὶ πάνθ' ὀρώωσι.
 Φεῖδεο μοὶ γήρως, λευκόχροά τ' αἶδεο χαίτην. 330
 Οἴκτειρον μὲ γέροντα βροτῶν βαρύντομον ἀπάντων.
 Πεντήκοντα μοὶ ὕεας εἶλες καρτεροθύμουα,
 Ἄλλ' οὐ τόσσον φίλεον οἶά περ Ἑκτορα δῖον.
 Γρυνοῦμαι νεκρὸν ἔντα τὸν Ἑκτορα λῦσον ἀποίνων,
 Μὴ δὲ ρέθῃ δροσόεντα παραὶ κυσὶν ὦμά βάλῃσθα. 335
 Δὸς δὲ Τρωάσι Τρωσί τε ὄφρα ἔ πένθος ἐνεῖκω.

Τοῖα μὲν οἱ Πρίαμους προσεφώνεε Δαρδανίδης.
 Αὐτὰρ ἔπειτα δάμαρ κλυτοῦ Ἑκτορος ἵπποδάμοιο,
 Πυκνὰ μάλα στενάχουσα καὶ ἄσπετα μυρομένη γε,
 Ἦκε παρακλίνασα κάρη χαριέν τε πρόσωπον, 340
 Λεπταλέοις μύθοισιν ἐλίσσето ἀνδροφονῆα,
 Καί μιν λισσομένη προσεφώνεε ἄγριον ἄνδρα·

Διακίδῃ μεγάθυμε, θεῶν ἐπιδεικνόμενος εἶδος,
 Οἴκτειρόν με, ἀναξ, καὶ ὄρφανα τέκνα τοκῆος,

Ὅς

328. In hac Priami oratione plurima ex Homeri fonte hausta sunt. Ιλ. Ω. 486. Confer cum gravissimo Homeri loco, quem ab omni antiquitate nemo fuit quin admiraretur, frigidam declamationem, quam Dictys pro Priamo concinnavit. l. c. XXI.

331. βροτῶν βαρύντομον ἀπάντων. Ιλ. Ω. 505. Ἐτλην δ' εἴ οὐπω τίς ἐπιχθόνιος βρότεος ἕλλος.

335. δροσόεντα. Ιλ. Ω. 418. Θεῖδ' οὐκ αὐτὰς ἐπελθὼν Οἶον ἐροῖς κείτω (Hector) περὶ δ' αἶμα νίνιπται. et v. 757. — In fin. vers. Cod. Harl. ὦμά βάλῃσθα. Reg. ὁμῶς βάλῃσθα. — Seq. vers. ad δὸς subintellige ἐμοί, deinde junge ὄφρα ἔ ἐνεῖκω πένθος. (Hector ipse luctus appellatur) Τρωσί etc.

340. ἦκα. Codd. ἦκα.

342. προσεφώνεε. Cod. Harl. προσεφώνεε.

345.

Ὅς κλέος ἦν Τρώεσσι, τὸν ἔκτανες ἔγχεϊ θύων. 345

Οἴκτειρον πασῶν βαρυδαίμονα θηλυτεράων,

Ἦι πόρεν ἄλγεα λυγρὰ θεῶν νόος εὐερατιῶνων,

Λυγρὰ καὶ στονόεντα καὶ ἔσσομένοισιν ἀκοῦσαι·

Ἀλλὰ τίη σοὶ ταῦτα ἀκηχεμένη ἐρεείνω.

Οἴκτειρόν με, ἄναξ, καὶ ἀνάρσιος εἰ τελέθεις περ. 350

Δὸς νέκυν Ἐκτορα, δὸς μοι, ὅπως τάφου ἀντιβολήσῃ.

Ἐπτά πρὶν μοι ἀδελφείους ἐσθλὸν τε τοκῆα

Κτείνας, οὐ δ' ἐνάριζας, σὺν δ' ἄρα τεύχεσι θάψας,

Οὐ μὲν λύτρα λαβὼν, σὺν δ' αὐτ' ἀρετὴν ἀναφαίνων.

Ἦν καὶ γῦν, Ἥρω, ἐπὶ Ἐκτορι δεικνυσο ἄμμι, 355

Παισὶ δὲ τοῖο δέμας ἐπὶ δώροισι χαρίζεω,

Ὅφρα

345. ἔκτανες. Cod. reg. & δανες.

348. ἔσσομένοισιν. Cod. Harl. ἔσσομένοις.

349. ἀλλὰ τίη σοὶ τ. Sic emendavi corruptam Codd. lectionem: ἀλλὰ τίησι τ.

350. ἀνάρσιος εἰ τελέθεις. Hoc quoque loco emendationem, quae mihi satis certa videbatur, in textum recepi. Cod. Harl. ἀνάρσιος εἰ τελέω. Cod. reg. ἀνάρσιος εἰ τελέως περ.

351. νέκυν. Cod. Harl. νεκ. — τάφου scripsi pro τάφον, quod Codd. habent.

352. Ex Il. Z. 421 et 416. κατὰ δ' ἔκτανιν Ἡρώνα Οὐδὲ μιν ἐξενάριζε. — Ἀλλ' ἄρα μιν κατέχευε σὺν ἥτισι δαυδαλίαισιν.

Quod T. addit, Achillem redemptionis pretium non accepisse, quo fundo nitatur, ignoro. Apud Homerum certe nihil est ejusmodi. Deinde haereo in fine versus 354. Fort. σὺν δ' αὐτ' ἄρ' ἐν. Redemptionis pretium non accepisti, sed generosum tuum ostendisti animum. Tum pergit: Εὐναιδὲμ, precor, animum nunc quoque ostendas, unde apparet, verum esse, quod in textum recepi, δεικνυσο pro δεικνύεις, quae est Codd. lectio.

356. Aliquid excidisse videtur. Fieri tamen potuit, ut T. ultimam in δώροισι, propter caesuram, primam in χαρίζω propter ε produceret.

Ὅφρα ἔ τυμβεύσωσι, μέγα περὶ σῆμα βαλόντες,
Σῆς ἀρετῆς τόδε τεύξαντες κλέος ὑστατίοισιν.

Ὡς φάτο λισσομένη ἐσθλὴ πάϊς Ἡτίωνος.
Ἐκτορίδα δ' ἐτέρωθεν δάκρυον ἀγλαόμορφοι, 360
Μητέρα δακρυόεσσαν λισσομένην ὁρώντες,
Μνησάμενοί τε τοκῆος, ὃν Ἐκτορος οὐνομ' ἄκουον,
Νηπιάχων βλεφάρων δὲ περίφρονα δάκρυα χεῖτο.
Δάμνα δ' ἄρ' Αἰακίδαο νόον καὶ ἀμείλοχον ἦτορ.
Τοὺς γάρ ὁρῶν ἐλέαυρε καὶ ἔνδοθι τείρετο θυμῷ, 365
Εὐγενέων γάρ δάκρυον ἄγριον ἄνδρα δαμάζει.
Χρωτὶ δ' ἐρευνθιόωντι καὶ ἄχρεος ἔμπεσεν ὄχρος,
Δάκρυα δ' αὖ κατέρρυπτε καὶ ἐν βλεφάροισιν ἐδάμνα.

Ἡεὶ ἐμπελάσειε νεφῶν πυκνότης ἀπροόπτων,
Τόνδε τε ὥκ' ἀπέκρυψε καὶ ἔσβεσεν εἶδος αὐγῇν, 370
Ὀχρε-

358. τεύξαντες. Codd. τεύ-
ξαντες.

360. Cod. Harl. Ἐκτορίδ'
ἐτέρωθεν δάκρυον. Reg. Ἐκτορί-
δα δ' ἐτέρωδ' ἐδάκρυον.

365. Τοὺς γάρ, Cod. reg.
Τοὺς δ' ἄρ.

367. καὶ ἄχρεος. Scriben-
dum videtur κατ' ἄχρεος.

368. Post hunc versum
unus aut alter interciderit,
necesse est. * Desideratur
enim, praeter particulam,
quae protafin indicet, com-
parationis, quod vocant,

subjectum, quo referatur
τόνδε et εἶδος αὐγῇν. Ceterum
ex ipsis huius comparatio-
nis reliquiis satis apparet,
Achillis faciem, dolore et
miseratione contristatam,
soli comparari, repentinis
nubibus ob-cto et obscu-
rato.

370. ὥκ' ἀπέκρ. Codd. ἦκ'
habent, quod fort. in ἦκ' mu-
tandum. Incerta est enim
in ejusmodi locis critica.
— ἀπέκρυψε καί. Cod. reg.
ἀπέκρυψεν ἔσβεσεν. — εἶδος, in-
tell. solis.

Ὀχρεῖών δ' ὀρέαται ὑπαὶ νεφέων ἐριδούπων,
 Ὀρβρον ἄγων ἀλίσστον ἐπὶ χθόνα χαλκοθέμεθλον.
 Ἴς δ' ἀνέμου βρομέοντος ἀπήλασεν ἄγριον ὄμβρον.
 Ὡς τότε ὠχρεῖόν κατεφάνετο κῆρ Ἀχιλλῆος,
 Στυγνὰ δὲ λειριόντα εἶδετο ὄμματα τοῖο, 375
 Πένθει τειρομένου περὶ πένθει Ἑκτοριδάων.
 Δάκρυα δ' αὖ βλεφάρων καὶ ἐπεσσύμενα προχέεσθαι
 Θυμός ἀπισκεδέασκε καὶ αἰόλα μῆδεα φωτός.
 Ὡς ὁ μὲν ἐν βλεφάροισιν εἰς ἐπὶ δάκρυα κεῦθε.

Παρθένος ἀβροχίτων δὲ Πολυξένη ἔννεπε τῶδε, 380
 Ποσσὶν ἐπ' εὐτραφέεσσιν ἑλισσομένη περιπλέγδην.

ὦ Ἀχιλεῦ, ἐλέαιρε καὶ ἄγριον ἦτορ ἐπίσχεσ'
 Αἶδεο τόνδε γέροντα, ἐμὸν γενέτην βαρυπένθεα,
 Οἴκτρα παρὰ προπόδεσσι κυλίνδεταί, ἔστι δὲ ἄναξ,
 Γυῖα ὑποτρομέοντα παλαίχρονα, τοῦδ' ἐλεείρων 385
 Ὑμέα καρτερό υμον ἀφ' Ἑκτορα λῦσον ἀποίνων,
 Λῦσον ἀποίνων Ἑκτορα, πρὸς δὲ με λάμβανε δούλην,
 Σῆσιν ἐνὶ κλισίῃσι παρ' ἄλλαις δμωιάδεσσιν.

Ὡς

372. ὄμβρον. Cod. Harl.
 ὄμβρων. Idem: ἐπὶ χθόνα χαλ-
 κοθέμεθλον.

374. In v. κῆρ vitium la-
 tere suspicor. — Seq. v.
 στυγνὰ reposui pro στυγνὰ.

380. Dictys III. 24. *Mox-
 que Polyxena, ingresse Achil-
 le, obvoluta genibus ejus,
 sponte servitium sui pro abso-
 lutione cadaveris pollicetur.* —
 Seq. vers. Cod. Harl. περιπλέ-
 γδην.

384. Iunge: οἴκτρα γυῖα
 κυλίνδεταί παρὰ προπ. Verba

ἔστι δὲ ἄναξ, ad miserationem
 augendam interposita.
 Sequutus sum lectionem
 Cod. regii, qui sic habet,
 ut edidi. Cod. Harl. vi-
 tiose: προπόδεσσι κυλινδόμενόν
 τοι. In utroque Codice ver-
 ba pessime distinguuntur.
 Equidem, interpunctione
 mutata, tolerabilem sal-
 tem sensum feci.

388. δμωιάδεσσιν. Cod. Harl.
 δμωῖδεσσιν.

Ὡς φάτο μείλιχίοισιν ὀδυρομένη περὶ κῆρι.
 Τοὺς δ' Ἀχιλεὺς ἐλέαιρε, γέροντα δ' ἐλάζετο χεῖρας, 390
 Καὶ μιν ἐφεδριάσκειν, ἐπ' ἡρέμα δάκρυον εἶβων.
 Πολλὰ παρηγορέων δὲ καὶ εἰδότεα πείσει πάσασθαι
 Ὃς δὲ ἐπείθετο, δαῖτα δ' ἐλάμβανε, εἴτε καὶ ἄκων.

Ἄλλ' ὅτε δὴ δαίσαντο περὶ ξενίαισι τραπέζαις,
 Ἐξέθορε κλισίης Ἀχιλεὺς, Πριάμου δ' ἀπ' ἀπῆνης 395
 Χρυσὸν ἄρ' εἴλε καὶ ἄργυρον Ἑκτορέων ἀπὸ λύτρων.
 Ἄλλα δὲ δῶρον ἔδωκε Πολυξένη οἴκαδ' ἀγέσθαι,
 Μνῆμα γάμοιο ἐοῦ καὶ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου.
 Οὐ γάρ οἱ ἔλπετο θυμὸς ἀπὸ πρὸ γάμοιο δαμῆναι,
 Τήνδ' τε σήματι τοῖο ὑπ' ἄορι θυμὸν ὀλέσθαι. 400

Ἄλλ' ὅτε πάντα ἔρεξε καὶ Ἑκτορα θῆκεν ἀπῆνι,
 Ἦρτο Δαρδανίωνα· Ποσῆμαρ φύλοπιν ἴσχω;
 Ἑκτορ'

389. Cod. Harl. *μειλιχί-
 σιν ὀδυμένη περὶ κ.*

390. Ιλ. Ω. 515. — Verf.
 seq. *ἐφεδριάσκειν* habet Cod.
 Harl. et in fine versus *εἶβε*.
 Cod. regii lectionem in
 textum recipiendam pu-
 tavi.

392. *εἰδότεα*. Ιλ. Ω. 620.
 seqq.

393. Ὃς δὲ. Cod. reg. Ὃς
 καί.

395. Ιλ. Ω. 572. Πηλείδης
 δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύμαζε.

397. ἄλλα δὲ δῶρον. Recte
 fic Cod. reg. Alter vitiose:
 ἄλλα δὲ δῶρ ἔδωκε. Reliqua

*vero, quae Priamus secum
 attulerat, Achilles Polyxenae
 dono dedit. Malala p. 158.
 ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ πλεῖθος τῶν
 δῶρων, τὸν τε χρυσὸν καὶ τὸν ἄρ-
 γυρον δέχεται, καὶ ἐκ τοῦ ἱμα-
 τισμοῦ μέρος· τὰ δὲ λοιπὰ
 Πολυξένη· χαρισάμενος
 ἀπέδωκε τὸν νεκρὸν. Sic ad ver-
 bum Dictys quoque hanc
 rem narrat c. XXVII. —
 In versu exitu Cod. Harl.
 οὕνεκα δ' ἀγίσθαι.*

398. Μνῆμα. Fort. σῆμα.

402. Ιλ. Ω. 656. sqq. —
 Ἦρτο. Cod. Harl. εἶρτο.
 Deinde Codd. legunt: ποσῆ-
 μαρ ἡματα φύλοπιν ἴσχω. ἡμα-
 τα,

Ἐκτορὶ ὅπως γοοῖοιεν ἀταρβέας δακρυχέαντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἑσάκουσε καὶ οἱ ὑπέσχετο πάντα,
 Αὐτὸς μὲν κλισίην εἰς ἔνδορθε διὸς Ἀχιλλεύς. 405
 Τοὶ δὲ ποτὶ Τροίην ἀδινὰ στενάχοντες ἔβαινον.

Ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίηθεν ἐφαίνετο κύνιδμος Ἐκτορ,
 Νεκρὸς ἐπ' ἀπῆνης περὶων Ξάνθοιο ῥέεθρα,
 Πρώτῃ Τρωϊάδων Κασσάνδρῃ Φοιβᾶς ἰδοῦσα
 Κόσμον ἅπαντ' ἀπὸ κρατὸς ἔχευεν, ἔλυσε δὲ χαίτας. 410
 Πάντῃ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσομένη περὶ πύργους,
 Πυκνὰ κόμην τίλλουσα τοῖον ἐπῆρχετο μῦθον·
 Τρωϊάδες βαθύκολποι Τρώων τ' ἄσπετα Φῦλα,
 Γλῶσσα πολυπερέων τα δορυκλυτῶν ἐπικυρῶν,
 Δεῦτέ μοι ἐκ πυλέων τε καὶ ἐκ πύργων ὀρόαντες, 415
 Πένθος ἄλαττον τοῖον ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἔχουσιν.
 Ἐκτορ, ὃς πρὶν ἐρύετο Ἴλιον ἀγλαόπυργον,
 Ἥδ' ἀλόχους Τρώων κεδναῖς καὶ νήπια τέκνα,
 Ὃς κῦδος Τρώεσσι κλυτὸν τ' ἐπικουροῖς,
 Αἵματος ἐξ Ἀργεῖου Τρώων γαῖαν ἐρύθων, 420
 Οὐ κλέος δ' ἀνθρώποις οὐδ' ὑστατίοισιν ὀλέϊται,
 Νεκρὸς ἐπὶ Τροίην ἐπ' ἀπῆνης ἔρχεταί, οἴμοι.

Ως

τα, quod manifestum glosse-
 ma est, induxi. Homer.
 l. c. Ποσειδάμων μέμονας πτερεΐ-
 ζόμεν Ἐκτορα διόν. et 670. σχῆ-
 σω γὰρ τῶσσαν πόλεμον χρόνον,
 ὅσσαν ἀνώγας.

404. ὑπέσχετο. Codd. ἐπέ-
 σχετο.

406. στενάχοντες. Cod.
 Harl. στενάζοντες. — Ιλ. Ω.

696. Οἱ δ' εἰς ἄστυ Ἴλιν οἴμω-
 γῇ τε στοναχῇ τε.

409. Ιλ. Ω. 699.

412. πυκνὰ κόμην. Cod. reg.
 πυκνὸ κόμην. Idem mox bene
 ἐπῆρχετο, cum Harl. ἐπίσχετο
 exhibeat.

418. κεδναῖς cod. regii le-
 ctio. In Harl. est κεδνα. Ιλ.
 Ω. 729. ὅσταν μὴ αὐτὴν ῥύσκει,
 ἔχει

Ὡς ἡ μὲν στενάχῃα θεοπρόπος ἐκβοῶσα·
 Λαοὶ δ' οἱ μὲν ἔβαινον ἐπ' ἀκροπόλει περὶ πύργους,
 Τηλασίπονοί τε γέροντες, γυνῆαι δ' αὐτ' ἐπὶ ταῖσι, 425
 Καὶ κοῦραι καὶ σύμφαι· παιδογόνοι τε γυναῖκες.
 Ἄλλ' ὅτε πλῆθος ἔβαινον ἐπεστείνοντο δὲ πύργοι·
 Μητράσι δ' αἶμ' ἀνέβαινε κατηφέα νήπια τέκνα
 Ἀρτίποδος βάσειος τρομερὸν γόνυ δινεύοντα·
 Ἄλλα δ' ὑπὸ μαζοῖσιν, ἐμύρετο δὲ καὶ ταῦτα. 430
 Ὡς οἱ μὲν περὶ πύργους βαῖνον δακρυχέοντες.
 Οἱ δ' ἄλλοι ἐχέβντο πανιλαδὸν ἔξω τείχους·
 Καὶ τότε Τρωιάδων βασιλῆια Φῦλα γυναικῶν
 Ἀμφ' Ἐκάβην ἀγέροντο καὶ ἔστένον ἄλλοθεν ἄλλη.
 Ἀγχίσου Ἀγαμήδη, ἀδελφεῇ Διγείας, 435
 Φρόν-

ἔχει δ' ἀλόχους κιδνάς καὶ νήπια τέκνα.

cum in Codd. βάσει lege-
retur.

423. ἐκβοῶσα. Cod. Harl.
ἐκβοῶσα.

431. βαῖνον. Codd. ἔβαινον.

424. Ιλ. Ω. 707. — Seq.
v. Cod. Harl. δ' αὐτ' ἐπὶ τ.

432. Cod. Harl. πανιλαδὸν
ἔξω τείχους. Reg. πανιλαδὸν ἔξω
τείχους, quod recepi.

427. Ἄλλ' ὅτε πλῆθος ἔβαι-
νον. Corruptam lectionem in
textu relinquare, quam in-
certam conjecturam reci-
pere malui. Fortasse corri-
gendum: ἄλλο τε πλῆθος
ἔβαινον. Sive Ἄλλ' ἐπὶ τεῖ-
χος ἔβαινον.

433. βασιλῆια, sic Cod. reg.
supercripto βασίλισσα, quod
Harl. quoque legit.

428. κατηφέα νήπια τέκνα.
Ex conjectura reposui.
Cod. Harl. κατ. καὶ τὰ νήπια.
Regius: κατηφ. καὶ νήπια.
Uterque v. τέκνα omittit. —
Seq. v. βάσειος emendavi,

435. De Agamode, Ae-
neae sorore, nil mihi ex
alio loco constat; neque de
Phrontide. Ἀβαρβαρίη (Cod.
Harl. Ἀβαρίη) Nympha, Bu-
colioni, Laomedontis filio,
Aesepum et Pedasum pepe-
rit. Il. Z. 21. fqq. — Θεανώ,
Antenoris uxor. — Λαοδόη
apud Homerum Il. Φ. 85.
Priami pellex, hic Κλυτίοιο
(sic

Φρόντις, Ἀβαρβαρή, Θεανῶ, Κλυτίοιο τ' ἀκοίτις
 Λαοδόη, Οἰγῶη, ἄλλαί Τρωϊάδες τε.
 Νύμφαι τὲ Πριάμοιο εὐγενέες πάρα πᾶσαι,
 Σὺν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐφέσπετο δακρυχέουσα,
 Τέτρασι σὺν τεκέεσσιν, Ἀλεξάνδροιο γενέθλης. 440
 Βουνίῳ, Κορίθῳ τε καὶ Ἀγάνῳ Ἰδαίῳ τε.
 Κασσανδρῇ δ' ἐκάτερθ' Ἐκάβῃς καὶ Λαοδίκειω
 Τήνδε ποδὸσφαλέουσαν αἰερούσαι κατὰ κόσμον,
 Ἥδ' ἄν. αἶα νέκυς κάρη ἤμυνεν ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Τῆς δ' αὖτε προπάρουθεν υἱέες ἔγδεκα βαῖνον. 445
 Αἴσακος ἢ Ἑλενος, Πάμμων, Πάρις, Ἀντίφονός τε
 Ἰππόδοος, Ἀγαῶν τε Πολίτης Δηϊφοβός τε.
 Σύν

(sic enim cum Cod. reg. legendum, non Κλύτῳ) conjux vocatur. Clytius vero Laomedontis erat filius. ΙΑ. Υ. 237. — Oenoë quae sit, ignoro; Οεῖονες enim nomen latere vix pato.

438. εὐγενέες πάρα πᾶσαι. Cod. Harl. εὐγενέος περὶ πᾶσας. Regius: εὐγενέος παρὰ πᾶσας. Ultimam vocem emendavi. πάρα enim est pro παρῶσαν.

440. Cod. Harl. corruptissime: τεκέεσσιν — γενέθλη.

441. Helenam liberos ex Alexandro peperisse, ex re conditioribus est fabulis. Scholia in Lycophron. 851. p. 95. — ὡς καὶ Ὁμηρος φησὶν, Ἑλένην μὴ πεκύν υἱόν, ἀλλὰ θυγατέρα, τὴν Ἑρμιόνην, κατὰ δὲ

Δοῦριν καὶ Ἰφιδάμαντιαν ἐκ Θησέως. Ἄλλοι δὲ φασὶ καὶ Νικόστρατον τεκῆν, καὶ Εφιδάμαν καὶ Μενέλαον. Ἐκ δ' Ἀλεξάνδρου οἱ πλείονες φασὶ τέσσαρας τεκόνειν, Βουνίαν, Κόρυθον, Ἀγανὸν καὶ Ἰδαῖον. — Cod. reg. vitiose: Κορίθῳ τε καὶ Ἀγίνῳ.

442. ἐκάτερθ'. Codd. ἐκάτερθεν.

446. Priami filios filiasque enumerat Hygin. XC. Apollodor. III. 12. 5. vide Heyne T. II. p. 761. sqq. Eorum undeviginti ex Hecuba procreaverat. Homer. ΙΑ. 2. 496. — Αἴσακος, Priami ex Alexirhoë filius, vates, ut est apud Apollodor. III. 12. 5. p. 248. Ovid. Metamorph. XI. 762. Ille vero diu ante Hectorem obiit, fi

Σὺν δ' αἶρ' ἀγαυὸς Τρωΐλος αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπῆεν,
Οἱ φύγον Διακίδαο βίην, ἰζῶον δ' ἄχρι καὶ τότε.
Οἷος ἀπῆν Πολύδωρος νήπιος, ὦν ἐνὶ Θρήκη. 450

Οἱ δ' ὅτε δὴ πέλας ἦσαν ἀπῆνης Ἑκτορέω.
Πάντες ἐπ' ἀσκηπέες καὶ ἀκρηδεμένοι κατέπιπτον.
Μυρόμενοι γούωντες, ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες.

Ὡς Τρώων βασιλῆς μυρόμενοι στοναχίζον,
Ἐς πεδῖον καταβαίντες, ὅθι νέκυς Ἑκτορος ἦεν 455
Σὺν δὲ μέγας ἀπὸ πύργων ὤρτο γέρον ἀλαλητός.
Νηπίαχος δ' ἐτέρωθεν ἐπέβρεμεν ἀπλετος αὐδῇ,
Τοῖς δ' ἐπὶ θῆλυς ὁμαρτῇ ἄλλοθεν ἴαχε κραυγῇ.
Στένάξαν δὲ πολύθροα ξθνεα πάντ' ἐπικούρων.
Ἴπποι δὲ χρεμέθοντο πανεῖκελα δακρυχέουσιν. 460

* Ημε-

fi Ovidio fides Metam.
XII. init. *Nescius adiunctis*
Priamus pater Aesacon alis
Vivere, iugebat: tumulto quo-
que nomē habenti Inferias
dederat cum fratribus Hector
inanes. — Ἀντίφωνος. Cod.
reg. Ἀντίφωνος. Verum esse
quod recepi, apparet ex
Hom. Il. II. 249. et Post-
hom. v. 51.

448. Cod. Harl. vitiose:
τρωΐλος δ' αὐτὴ ἐπὶ. Reg. αὖτ'
ἐπὶ. Equidem superfluum
litteram δ', quae metrum
turbabat, induxi.

449. Σὺν δ' ἄχρι καὶ τότε.
Num scribendum τὸτ' Οἷος?
an gravius vitium latet?

Putabam: ζῶν δ' οὐκ ἐπὶ πνευ-
λί. Sed hoc hariolari est.

450. οἷος ἀπῆν. Cod. reg.
Οἷος αὐτῶν et in fine ἐνὶ Θρήκη.
Harl. ἐν Θρήκη. — Res ipsa
nota ex Euripidis Hecuba.

452. Cod. Harl. ἐκασκαπέες.
et vers. seq. γούωντες.

456. Σὺν δὲ. Cod. Harl.
* Ἀν δὲ. — γέρον ἀλαλητός, *seni-*
lis ejulatus pro-φερόντων, ut
mox νηπίαχος, pro-νηπίων τέ-
κνων.

459. Cod. reg. πολύθροα
v. π. ἐπὶ τοῖων.

460. vid. Posthom. v.
142.

Ἡμερὰ δ' αὖτε κτήνεα, ἕσσα βροτῶν ὑποεργὰ
 Πάντη ἐπεστροβέοντο, αἰτυζόμενα γὰρ ἀνδρῶν.
 Βόμβος δ' ἦν αὐτῶν ὡς μυρομένοισιν ὁμοίων.
 Ἰαχε καὶ Σκάμανδρος, Νύμφαι τ' ἔβραχον Ἰδης.
 Ἑλλη δ' αὐτ' ἐβόησεν· ἐπέγρετο βόμβος ἀπάντη. 465
 Πένθει δ' ἐν νεφέεσσιν ἐδύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡρέμα δάκρυσε καὶ Ζεὺς, μῦρε δὲ γαῖα πελώρη.
 Δεῖσαν δ' ὅσσοι ἔσαν ἀπάτερθεν ἀγάστονον ἡχῇ,
 Τόσσος δούπος ἦν, ὃ Μέτων ὀρέσον γε αἰεῖδει
 Ὑστατίοις γεγάμεν ἐνὶ ἡμασι τέρματι κόσμου 470
 Ἐπτα θεοὶ μεγάθυμοι ὅταν Κρόνου οἶκον ἴκωνται,
 Ὑδροχόον, σκοτόεντα· δονήσει δὲ Κρόνος αὐτούς,
 Διὴν.

461. ὅσα. Cod. Harl. ὅσα.

465. ἀπάντη. Cod. regius:
 ἀπαντων.

466. νεφέεσσιν ἐδύσατο. Le-
 ctio Cod. reg. Alter νεφέεσι
 δύσατο.

469. Tantus fuit Troja-
 norum gemitus, terrae,
 coeli marisque strepitus,
 quantum Meton ultimo
 mundi die ingruente futu-
 rum dixit. Μέτων, Mathe-
 maticus et Astronomus.
 Vide Suid. quī Scholiast.
 Aristoph. ad Aves 998. ex-
 scripsit. Qui ejus mentio-
 nem fecerunt, vide ap. In-
 terpp. Aeliani V. H. L. X.
 7. Multa quoque de Meto-
 ne congeffit Salmasius Ex-
 ercitt. Plin. p. 519. sqq.

470. γεγάμεν. Cod. reg. γε-
 γάμοις. — In iis, quae se-
 quuntur, parum aut nihil
 video. Aliquid tamen lu-
 cis lucrantur ex commen-
 tario Servii ad Aeneid. 287.
 — annum esse magnum vo-
 luerunt, omnibus planetis in
 eundem recurrantibus locum;
 et hoc fit, ut supra diximus,
 secundum Ciceronis Horten-
 sium, post annos XII millia
 noningentos quinquaginta
 quatuor, solstitiales scilicet. —
 De quo anno varia dicuntur
 et a Metone et a Ptolemaeo
 et ab Eudoxo et ab ipso Tul-
 lio. Tum itaque, pristino
 rerum ordine restituto, Sa-
 turnus, Iove exturbato, im-
 perium rursus occupabit.

472. διήσει. Codd. δονήσει.

Διήσει δ' ἄρα πάντα, Διὸς βασιλείαν αἰείῃσιν,
 Πάντα κατακρύψῃ δ' ἐνὶ ἄχλυν εὐρυβέρεθρον·
 Τόσσος μυρομένοισι Τρωσὶ δαῦπος ἐπῆεν, 475
 Τόσση δ' αὖ μακάρων ἰαχὴ γένετ' ἤματι κείνῳ.

Καί νύ κε νύξ κατέμαρψε Τρῶας δακρυχεόντας,
 Καί νύ κε δὴ πυλέων ἐκτὸς κατὰ ὕπνον ἔλονται,
 Τιλόμενοι ἀμφ' Ἑκτορα, τοῖον γὰρ ποθέεσκον.
 Ἄλλ' ἄρα μιν Πρίαμος ποτὶ Τροίην ὤρσε νέεσθαι. 480
 Λυτὰρ ἐπεὶ ἐσέχυθεν ἐπὶ πτόλιν ἀμφὶ τε πύργους,
 Κοσμήσαντες εὖ Ἑκτορα ἐν λεχέεσσι τιθέντες,
 Ἐννῆμαρ γοάασκον, τοὶ δ' ἄρ' ἀγίγειον ὕλην.

Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτην ἐτέλεσαν πάντα παρ' ἧῷ,
 Πολλοῖς ἐν φυλάκεσσιν ἀτειρέα χαλκὸν ἔχουσιν 485
 Ἐκτὸς τείχους καὶ πτόλιος μέγα σῶμα κέαντες
 Ἐς κάπετον κατέθεντο πελώριον Ἑκτορα δῖον.
 Γαῖαν δ' αὖτε χέαντες πολλὴν ὑψὸς αἶσαν,
 Καλὰ δὲ λαίνεα ποτὶ τύμβον ἀγάλματα θῆκαν.

474. Legam: πάντα κατα- ἔχων, περὶ δὲ σκοπὸν εἶπε
 κρύψει τ' ἐνὶ αἰ. πάντη.

476. Ιλ. Ω. 713. sqq.

486. ἐκτός. Hand longe

484. ἐτέλεσαν. Cod. reg.
 ἐτέλεσαν.

a tumulto Ili, regis. Dictys
 IV. 1.

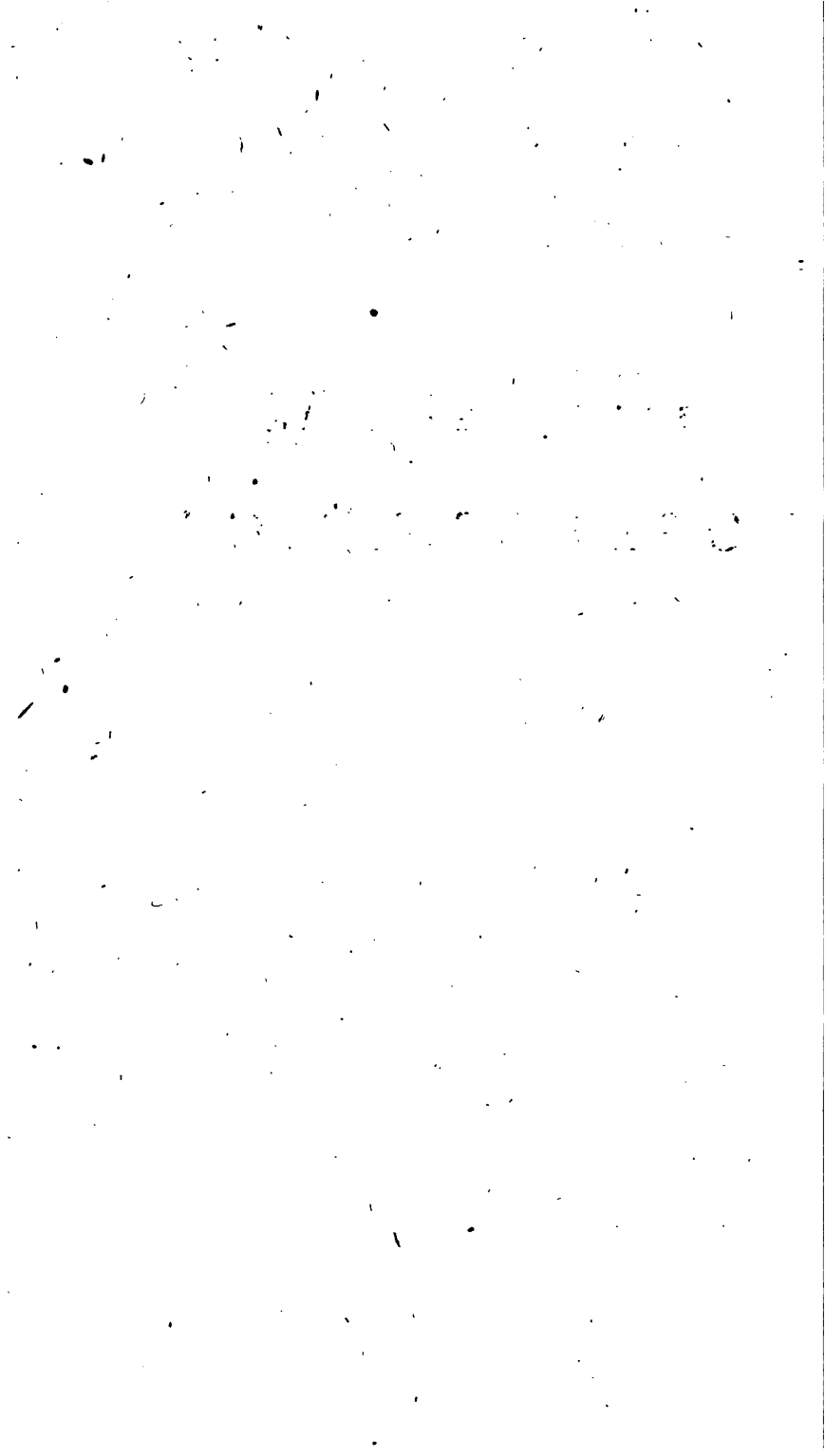
485. πολλοῖς ἐν φυλάκεσσιν.
 Ιλ. Ω. 799. Ῥίμφα δὲ σῆμ'

488. γαῖαν. Cod. Harl.
 Χαῖται.

Τέλος τῶν Ὀμηρικῶν.

IOANNIS TZETZAE

POSTHOMERICA.



IOANNIS TZETZAE
POSTHOMERICA.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ

τῶν

ΜΕΘΟΜΗΡΙΚΩΝ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποίησαν ὑφ' Ἑκτορι ὄσσα ἔωκει,
 Αὐτίς ὑπὸ πτόλιν εἰσβάντες δαΐσαντο ἀνάγκη.
 Κλειῖθρα δ' ἐπὶ πύλῳν βάλλον, εὖ δ' ἐπέθεντο ὄχῃας,
 Ἡεῦ-

1. Αὐτὰρ. Iisdem fere verbis Quinti Smyrnaei carmen incipit. Cum Hectoris mors et ab Achille redemptio Iliadis finem constituat, Posthomericon scriptores Carmina auspicari debebant ab iis rebus, quae fortissimi herois exequias proxime sequebantur. Ab eodem principio Arctinus progressus est in Aethiopide, quod carmen quinque libris complectebatur earum rerum seriem, quae post Hectorem interfectum usque ad Achillis necem et Ulyssis cum Ajace disce-

ptationem gesta sunt. Vide argumentum Aethiopiadis, a Proclo servatum, in Bibliotheca Lit. et Art. Fasc. I. p. 32. sqq. et Heynium Exc. XIX. ad Aeneid. I. p. 162. — ὑφ' Ἑκτορι. Putabam olim ἔφ' Ἑκτορι corrigendum esse. Postea animadverti, praepositionem ὑπὸ passim hoc sensu a Tzetza adhiberi.

3. εὖ δ' ἐπέθεν. Sic scripsi. In apogr. ἐν legitur. Huius versus initio metrum graviter laborat; πύλην enim priorem syllabam con-

Ἡρτύνοντο δὲ πύργους ἐν κρατερῇσιν ἀνάγκαις,
Ἐλπόμενοι χεῖρεςσιν ὑπ' Ἀργείων ὀλέσθαι.

5

Τοῖσι δὲ μυρομένοισιν ἀγαστόνου εἵνεκα πατέρης,
Ἡοὶ ἐνὶ τριτάτῃ ἀπὸ Θερμώδοντος ἰοῦσα

Ἡλυ.

constanter corripit. Quamvis Tzetzae immodesta saepe in metris licentia usum esse haud ignoro, hoc tamen loco, cum facilis medicina in promptu sit, emendandum puto: κλειῖθρα δ' ἐπὶ πύλιν β. ut v. 44. Τροιάδων πύλιν ἐξέσσυτο. In ἐπὶ ultima, vi caesurae, producitur. — Quintus VIII. 377. οἷδ' ἄρα ἦσι πύλιν ἐκείρυσαντο ὀχῆας.

4. ἐν κρατερῇσιν. Apogr. vitiōse ἐν καρτερῇσιν.

5. ὀλίωθαι reposui pro ὀλεσθαι. — Ad seq. vers. confer Quintum I. 15. sqq. ἀγαστόνου dedi pro ἀγαστόνων.

7. Θερμώδοντος. Male in apogr. Θερμώδοντος. — Pen-thesileae cum mulierum suarum caterva ad Trojam adventus a scriptoribus παραλαιοπομένων certatim exornatus est. Ejus in bello Trojano partes Arctinus diserte exposuerat in Aethiopide l. l. — „Induxerunt autem Amazonas in belli Trojani historiam poetae, qui post Homerum scribere, quia celeberrimae

erant in antiqua historia Amazonum impressiones in Asiam minorem factae, in primis in Phrygiam et Lydiam, quarum una in Priami tempora incidit l. Γ. 189. De reliquis loca classica sunt ap. Strabonem. Verba sunt Heynii, summi Viri, ad Virg. Aen. I. 490. Ad Thermodontem fluvium Amazonas Virgilius quoque collocat. Aeneid. XI. 659. *Quales Threiciae quum flumina Thermodontis Pulsant et pictis pellantur Amazones armis.* Ubi Servius: *Thermodon fluvius est Thraciae, ad quem Amazones, a Tanai flumine in Asia digressae, se transtulerunt.* Vide Apollon. Rhod. II. 370. sqq. et Schol. in Lycoph. p. 135. ubi variae de Amazonum ex Asia in Europam transitu traditiones ex Hellenico, Lyfia aliisque exponuntur. Scriptores, qui Amazonum res gestas peculiaribus libellis tradiderunt, laudatos vide a cl. Sturzio ad Fragm. Hellanici p. 117. et Pherecydis p. 92.

8. κί.

Ἦλυθε Πενθεσίλεια, κόρη μεγάθυμος Ὀτρύης,

Ἡϋγενῆς τελέθουσα Ἀμαζονίδων βασιλεια.

Ἦλυθε δ' ὡς ὁ Κόϊντος εἰς ἐπέεσσιν αἶδει

10

Οὔνεκα ἦν κάσιν ἔκτανεν Ἴππολύτην ἐνὶ θήρῃ,

Μῦσος ἀλευομένη, δυοκαίδεκα δ' ἄλλα ἔποντο.

Ταῦτα μὲν ᾧδ' ὁ Κόϊντος εἰς ἐπέεσσιν αἶδει.

Ἑλλάνικος, Λύσιας δὲ καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἀγαυοὶ

Φάν,

8. κόρη Ὀτρύης. Otrere Amazonum regina cum Antiopa. Apollon. Rhod. II. 386. Ἀμαζονίδων βασιλεια Ὀτρύῃ τε καὶ Ἀντιόπῃ. De Otrere, quae et Orithya appellatur, vid. Salmas. et Vorst. ad Iustin. II. 4. 17. Quintus Sm. I. 164. Ori-thyam Boreae uxorem, Penthesileae amicam dicit. — Martis filia Penthesileae vocatur ab Arctino l. l.

10. Κόϊντος. Causam, quae Penthesileam impulerit, ut Trojam proficisceretur, Quintus indicat I. v. 21. sqq. — Hippolyte, Penthesileae foror, celeberrimum fuit nomen apud eos, qui res, ab Hercule gestas, exposuerunt; inter hos fuerunt, qui Hippolyten ab Hercule interfectam traderent. vid. Munck. ad Hygin. Fab. XXX. p. 74. et Heynium ad Apollod. I. pag. 382. — ἔκτανεν scripsi, cum in apogr. esset ἔκτεινεν. Quin-

tus l. 24. Τὴν γὰρ εἰς κατέκτανε δουρὶ κραταίῳ.

12. ἀλευομένη. Apogr. ἀλειομένη. Verbum, quod metri ratio flagitabat, restitui. Homer. Il. O. 223. ἀλευόμενος χόλον αἰπύν. Π. 711. μῆνιν ἀλευόμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος. Sophocl. Aj. 664. ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίστας ἐμαὶ Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσω μάχ' ὄϊας. — Paulo post δ' ante ἄλλα inferui. Versus colorem duxit ex Quinto I. 33. σὺν δὲ οἱ ἄλλα [ἔποντο] δυοδεκα παῖσαι ἀγανά.

13. ᾧδ' ὁ K. Apogr. ᾧδε ὁ K.

14. Λύσιας. Vide ad Lycophr. p. 135. In mensura vocis Ἑλλάνικος Tzetzae errare placuit. Recte idem nomen metitur v. 778. — καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἀγαυοὶ εἰς Ἡρώδοτον ἀποταινιάματος εἶπον. Schol. Locus Herodoti, quem respicit, est L. IV. 116. p. 332. καὶ ἐπὶ θήρην ἐπὶ ἴππων

Φάν, ἔνεκα σφετέρης ἀρετῆς ἐπήλυθε Τροίη, 15
 Κῦδος ἀεζήσασα. ὅπως τε γάμοισι μεγίη.
 Ταῖς γὰρ ἀπαΐσιόν ἐστι παρ' ἀνδράσι βημέναι εὐνῇ.
 Εἰ μὴ μὲν πολέμοισιν ἀριστήσωσιν ὑπ' ἀνδρας.
 Τῶς μὲν Πενθεσίλειαν ἔλθεμεν οὔγ' ἐρέουσιν.
 Τοὶ δ' ὑπὸ δῶρων Ἑκτορέων ἐρέουσιν ἰούσαν. 20
 Πυθομένην μόνον Ἑκτορος ἄψ' ἐθέλειν ὑποείκειν.
 Τήνδ' ὁ γέρον Πρίαμος κατέρυζεν ἐν δώροισι,
 Πολλοὺς ἀνδρας ἔχουσιν ἀπὸ Σκυθῶν κλυτοτόζων,
 Πεζοὺς

ἔκων ἐκφοιτῶσαι καὶ χάρις τῶν
 ἀνδρῶν. Tzetzta Malalam
 ante oculos habuisse vide-
 tur. p. 159. πολὺ πλῆθος Ἀμα-
 ζόνων καὶ ἀνδρῶν γυναικῶν.

15. ἐπήλυθε Τροίη. For-
 tasse corrigendum ἐπ' ἐπὶ-
 λυθε Τροίη.

16. ἀεζήσασα. Male apogr.
 αἰζήσασα. Deinde metro ruen-
 ti succurri, scribens τε γά-
 μοισι pro καί.

17. ἀπαΐσιον. Ex Herodo-
 to IV. 117. p. 332. Οὐ γὰρ μέ-
 νται παρθένος οὐδαμῇ, πρὶν αὖ
 τῶν πολεμίων ἀνδρῶν ἀποκτείνῃ.
 Idem dicit Nicolaus Dama-
 scenus in Stobaei Flor. XLII. p. 292.

19. Πενθεσίλειαν. Tzetzta
 ultimam produxit, ut solet;
 alias pronom esset emen-
 dare: Πενθεσίλειαν ἐπέλθεμεν.

22. κατέρυζεν. Nisi T. pri-
 mam et secundam hujus

verbi syllabam produxit,
 ad justam versus mensuram
 aliquid desiderari apparet.
 Videtis, an ille scripserit:
 Τήνδ' ὁ γέρον Πρίαμος κατέρυξ
 ἱερκύνδαισι δῶροις. Homer. Ιλ. T.
 265. Δῶν ἱερκύνδαι δῶρα. Facit
 huc Cedrenus p. 128. B.
 γνῶσα δὲ κατὰ τὸν Ἑκτορα ὑπε-
 στρέφειν ἐπειρᾶτο. Πάρις δὲ ταύ-
 ταν πολλὰ ἔχουσα ἢ μῆται πεί-
 θει. et Dictys IV. 2. Quae
 (Penthefilea) postquam He-
 ctorem interemptum cognovit,
 percussa morte ejus domum re-
 gredi cupiens, ad postremum
 multo auro atque argento il-
 lecta, ibidem opperiri decre-
 verat. Priamum Amazonas
 in auxilium vocasse, Con-
 stantinus quoque refert Ma-
 nasses p. 28. Μετακαλεῖται
 Πρίαμος συμμάχους Ἀμαζόντας.

23. πολλοὺς ἀνδρας. τοῦτο
 πρὸς τὸν Κόιντον. ἐκείνος γὰρ κα-
 δὺς ἔφησα πρότερον σὺν δώδεκα
 μόνον Ἀμαζόνσι φησὶ ἐπὶ τὴν
 Ἰλίον παραγίνεσθαι. Schol.

24. πε-

Πεζούς ἱππῆάς τε ἀρηϊφίλους τε γυναῖκας.
Ἦγαγεν ὀτραλέως καὶ ἐνδυκέως Φιλέσκειν.

25

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἐπέβαινε γυνὴ κατὰ Τρώϊον ἄστν
Πάντες ὁμῶς [Τροίης] ἐξέχυνεν ἄλλοθεν ἄλλος.
Θαῦμα γὰρ εἶπεν ἅπαντας ἀρηϊφίλοιο γυναίκος,
Τὴνδ' ὃ γέρον Φιλέσκειν ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπὴν πολλοῖς ἐνὶ ἡμασι θυμὸν ἔτερψε 30
ῥῶσε δὲ ἵππων γούνατα καὶ μένος οἱ οἱ ἔποντο,
Δὴ τότε ἑδώρηξε λαοὺς Τρώων τε καὶ αὐτῆς.
Ἰστατο δ' ἐν μέσσοισιν ἀλγίχιος ἄντα θεοῖσιν.

Τρώϊα-

24. πεζούς. Apogr. παίζους.
Idem verf. seq. ἦγαγε. Quint.
I. 84. Πρίαμος ἦγε δ' εἰς τὰ δώ-
ματ' ἄνυσσεν Καὶ μιν προφρονέως
τίειν ἔμπροσθεν. IL. XXIII. 89.
ἐνθα με δεζόμενος ἐν δώμασι ἵπ-
ποτα Πηλεὺς ἔτρεφεν ἐνδυκέως.

27. ὁμῶς ἐξέχυνεν ἄλλοθεν
ἄλλος. Corruptissimus ver-
sus, qui tamen verbo, quod
excidit, restituto, satis com-
mode emendari posse vide-
tur, sic: Πάντες ὁμῶς Τροίης
ἐξέχυνεν ἄλλοθεν ἄλλος. Omnes
urbe relicta Penthesileae ob-
viam facti sunt. Quintus I.
219. νηῶν ἐξεχόντο. III. 12.
τείχεος ἐξεχόντο. Herodot. III.
13. p. 199. οἱ δὲ ἐκχυνόντες ἀ-
λγίης ἐκ τοῦ τείχεος. Hanc
emendationem in textum
recipere non dubitavi.

28. Θαῦμα γάρ. Quintus I.
52. ἀμφὶ δὲ Τρώες Πάντοθεν ἐσ-
σύμενοι μέγ' ἐδάμβεον εὐτ' ἰσι-
δόντο Ἄρεος ἀκαμάτοιο βαθυκνη-
μίδα θυγάτρα. Virgilius de
Camilla, ad Penthesileae
imaginem adumbrata, Ae-
neid. VIII. 812. Illam omnis
tellus agrisque effusa juventus
Turbaque miratur matrum
et prospicit euntem.

30. πολλοῖς. Valde incli-
nat animus, ut ὀλίγοις corri-
gam ex Ioanne Mal. p. 159.
Ἀνεδείσα δὲ μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-
τοῦ, μετ' ἡμέρας ὀλίγας ὅπλι-
σαμένη σὺν τῷ πλῆθει.

33. ἀλγίχιος ἄντα θεοῖσιν.
Quintus I. 19. Πενθεσίλεια
θεῶν ἐπικειμένη εἶδος. Noster
homerica ῥῆσιν expressit
Od.

Τρωιάδες δ' ἄρα πᾶσαι εὐχετόωντο γυναῖκες,
 Ἐκτορος ἐσθλοῦ ποιητεῖραν τῆδε γενέσθαι 35
 Ἀρχαίους ὀλέσασαν ἐπὶ δῆσι θαλάσσης.
 Καὶ νῦν κεν ἐξαπέφηνε τελέσφορον εὖγμα γυναικῶν·
 Πολλάκι γάρ παρέλσεν Ἀχαιοὺς κύμασι πόντου.
 Ἀλλὰ Κρόνος χαλέπηνεν αἰόσχετος ἀγκυλομήτης,
 Ὃς ὑπ' Ἀχαιῶν Τρῆϊν ἐμήδετο λυγρὸν ὀλεθρον, 40
 Ὃς καὶ τὴν ἀπόερεν ἐν ἔγχει Δίακίδαο,
 Καὶ κρατερὴν περ εὔσαν, αἵμαймаκέτην τε γυναικά.
 Ἦτοι γὰρ τότε θωρήξασα λεῶν τε καὶ αὐτῇ
 Τρωιάδων πυλέων ἐξέσσυτο· χαῖρε δὲ λαὸς,
 Ὡς εἶδον κατὰ κόσμον ἐπὶ στίχας ὀπλίζουσιν. 45
 Καὶ γὰρ οὔστοφόρους παρὰ δεξιὸν ἕρκος ἔηκεν,
 Ὅπλι-

Od. B. 5. Βῆ δ' ἔμειν ἐκ θαλα-
μοῦ Διὸς ἐναλίγκιος ἄντην.

34. Τρωιάδες. Apogr. Τρώα-
δες.

35. ἐσθλοῦ. apogr. ἐσθλῶ
et ποιητεῖραν. Ἀγαμέμνων ποι-
ητόρας legi ap. Euripid. in
Electra v. 23.

36. ἐπί. Apogr. ἐνί.

38. πολλάκι γάρ. Apogr. vi-
tiose πολλοὶ γάρ. Lectionis,
quam restitui, veritatem,
Tzetzae scholion osten-
dit: πολλάκι. ἀπὸ πολλὰ-
κις. ἔστι δὲ αἰολικῆς διαλέκτου,
quod ad hunc versum per-
tinere, nullus dubito. —
παρέλσεν scripsi pro παρελυσεν,
scholiis iterum sinceram
lectionem suppeditantibus.

παρέλγε. συνέλειπε· ἔλατὸ ἑλάν-
τω· ὁ μέλλων ἔλσει καὶ αἰολικῶς
ἔλσει. καὶ τὸ γ [L. τὸ γ τοῦ ἀορί-
στου α] ἔλσει. Hom. Il. XI. 413.
ἔλσαν δ' ἐν μέσσοις. XVIII.
294. ἐπὶ νηυσὶ θαλάσση τ' ἔλ-
σαι Ἀχαιοὺς. XXI. 225. πρὶν
ἔλσαι κατὰ ἄστυ. — Primam
syllabam verbi παρέλγε Tze-
tzae, literae ρ beneficio,
producere licuit. — Cete-
rum; Penthesileam multa
cum Achivis praelia pu-
gnasse, unde T. didicerit,
equidem ignoro. Quintus
Smyrnaeus quidem eam
prima pugna interfectam
tradidit.

46. Non aliter atque his
versibus Penthesileae acies
describitur ap. Cedrenum et
Malalam.

Ὀπλίτας δ' ἐκάτερθε, σιδήρεον ἔμμεναι ἔρκος.
 Ἦρξε δὲ τοξοφόρων ἀνδρῶν Πάρις ἠδὲ Λυκάων,
 Πρὸς δ' Ἐλενος καὶ Πάμμων, Ἰππόδοός τε ἀγῆνωρ.
 Δήφοβος δ' ὀπλίτας ἄγε Πουλύδαμας, Ἀγάθων τε, 50
 Αἴσακος, Ἀντίφονος, Πολυήτης, πρὸς δ' αἶρ' ἀγαυὸς
 Τρώϊλος, Λινείας δ' ἱππήϊα τάγματα εἶχεν.
 Ἄσπιδες δ' αὖ ἄραρον καὶ ἔγχεα καὶ τρυφάλειαν,
 Λύγῃ δὲ σελεύγιζε, σιδήρεος ἔστενε γαῖα,

Ὀπλων

48. Λυκάων· οὗτος γὰρ βρὸς
 ἦν Πριάμου ἀπὸ (ἐπὶ) Λαοδί-
 κῃ θυγατρὶ. Schol. — Lya-
 onis nomen passim ap. Ho-
 merum occurrit. Sed is est
 filius Priami, non gener.
 cf. Ιλ. Γ. 333. Τ. 81. Apud
 Hyginum Fab. XC. inter
 Priami ex Hecuba filios
 non recensetur; ex pellice
 enim natus erat, teste Apol-
 lodoro III. 12. 5. p. 250.

49. Πάμμων. vide Dictyn
 II. 43. p. 60. Apollodor.
 III. 12. 5. p. 249. — Ἰππό-
 δοός. Ιλ. Ω. 250.

50. Πουλύδαμας. Apogr.
 cum hic tum in plurimis
 aliis locis Πολύδαμας; quod
 ubi metrum flagitabat,
 emendavi. — Ἀγάθων me-
 moratur ab Hygino f. XC.
 et Apollod. l. l.

51. Αἴσακος. Priami ex
 Arisbe filius, quem in avem
 mutatum ferunt mythogra-
 phi. Apollodor. III. 12. 5.

p. 247. Heyn. in Not. Vol.
 II. p. 758. — Ἀντίφονος. Sic
 apud Homerum hoc nomen
 formatur Ιλ. Ω. 250. in aliis
 locis idem Ἀντίφον scribi-
 tur. vid. Heyn. ad Apollo-
 dor. p. 762. — Πολυήτης. Cor-
 ruptum nomen. Suspiciari
 possis Πολύμητος, quem inter
 Priami filios refert Hygin.
 F. XC. Sed apud hunc quo-
 que scriptorem suspecta est
 lectio. Vix dubito, quin ve-
 rum sit Πολίτης, quod Home-
 rus offert Ιλ. Ω. 250. Tze-
 tza in prima syllaba τὸ λ.
 duplicasse putandus est.

53. Ἄσπιδες. Homer. Ιλ. II.
 214. Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ
 ἄσπιδες ὁμωλόεσσας. pro τρυ-
 φάλειαν apogr. τρυφ. vide
 Eustath. ad Ιλ. Ε. p. 407. 2.

54. Λύγῃ δὲ σελεύγιζε. Op-
 pian. Π. Κ. L. III. 307. Χροὴ
 δ' ἀργυφῆ σελαγεῖ. Reliqua
 ex Homero duxit Ιλ. Ω. 784.
 τῶν ἐπὶ ποσσὶ μέγαν σπονδαχίεσσιν

Ὅπλων ὑπ' ἀράβοις καὶ ἵππων καρτερογούνων. 55

Ἡ δ' αἶρ' ἐν ἱππήοισι μετέπρεπε τάγμασι μέσσον
 Καλὴ Πενθεσίλεια, κόρη μεγάθυμος Ὀτρήης,
 Ἀργύρεον θώρηκα πανάστερον ἐνδεδυκυῖα·
 Καὶ πὶ δὲ τῆς ἐπέκειτο κόρυς λιθάδεσσι Φαιινῇ,
 Μαρμαίρουσα λύχνησι καὶ ἀμεδύσοις ἐρατεινοῖς. 60
 Αὐτὰρ γωρυτοὶ ὄσφύϊ καλοὶ, Φαρέτρη τε,
 Χρῆσα λαμπετόωντα ἐπάρμενα τῇδε γυναικί.
 Πρὸς δὲ σάκος βριαρὸν ἐπέην λαίην κατὰ χεῖρα·
 Ἐν δ' αἶρ' ἔην Ἄρης καὶ Ἔρως καὶ Πενθεσίλεια.

Μαίρ-

γαῖα. Quintus I. 344. μέγα
 δ' ἔστενεν ἄσπετος αἶα.

55. ὑπ' ἀράβοις. Nondum
 me expedire potui ex hoc
 loco, quem in mendo cu-
 bare nemo facile dubitabit.
 Fortasse scribendum: ὅπλων
 ὃ' ὑπ' ἀράβησι. Homer. Il. B.
 465. αὐτὰρ ὑπὸ χθονὶ Σμερδα-
 λίον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ
 ἵππων. — Pro καὶ ἵππων apogr.
 π' ἵππων.

58. Multo est accommo-
 datior ad Amazonum mo-
 rem Penthesileae habitus
 in celebrata illa Polygnotti
 tabula ap. Pausan. X. 31. p.
 875. τοῦτο σχῆμά ἐστι τῇ Πεν-
 θεσίλειᾳ περὶ τὸν τόξον ἔχουσα
 τοῖς σκυθικοῖς ἐμφερὲς καὶ περ-
 θαλῆως δέρμα ἐπὶ τῶν ὤμων. —
 θώρηκα πανάστερον. Homer.
 Il. II. 133. θώρηκα περὶ στή-
 θεσσιν ἰδὼν Παιλλὼν ἀστερόεντα.

59. καὶ πὶ δὲ τῆς. Si vera est
 lectio, τῆς ad Penthesileam
 referri debet. Satis tamen
 jejune dictum ἐπ' αὐτῆς ἐπέ-
 κειτο κόρυς pro galea ejus ca-
 put opertum erat, et nescio
 an graece. Quid? si hoc
 saltem loco Tzetzam a ma-
 cula liberarem, quam li-
 brariorum ignorantia ei
 adspargere potuit. Scripse-
 rim equidem: Κρατὶ δὲ τῆς
 ἐπέκειτο. Quintus I. 149. ἀμ-
 φὶ δὲ κρατὶ Θῆκε κόρυν. Homer.
 Il. T. 380. περὶ δὲ τρυφάλειαν
 αἶρας Κρατὶ θέτο βριαρὴν, ἥδ'
 ἀστὴρ ὡς ἐπίλαμπε.

60. ἀμεδύσοις. Graviter h.
 l. in metrum peccavit in-
 cautus Grammaticus, cum
 verbo, quod jonicus a mi-
 nori est, pro chóriambo
 uteretur. Quam rei metri-
 cae ignorantiam nisi in Tze-
 tza

Μάρινατο δ' αὐτε Ἔρως ἰδ' Ἀρης περὶ τῆςδε γυναίκος, 65
 Καὶ γραπτοὶ περ ἰόντες ζώοις δ' αὐτε εἴκτην.
 Ἦτοι γὰρ μὲν Ἔρως κούρην Φάτο εἶναι ἐεῖο,
 Ἀρης δ' αὖ ἐτέρωθε· μέση δ' ἐπείστατο κούρη,
 Κάλλει καὶ ἔντεσσι διακριδὸν ἀστράπτουσα.
 Τῆς δ' αἶψ' Ἔρως κόρυν ἀρπάζων Φιλέεσκεν ὀπωπῇ, 70
 Ἀρης δ' αὖ ἐτέρωθεν· ἐκύνει κρᾶτα πυκάζων.
 Τοίη οἱ ἐπέην ἄσπις λαιὴν κατὰ χεῖρα,
 Δεξιτερῇ δ' ἔχε Φάσγανον εἰκελὸν ἀστροπῆσιν.
 Ἔζετο δ' ἐν ἵππῳ κυανόχροαῖ ἀγκυλοδείρῳ·
 Τοῦ δ' ἀπὸ χαιτῶν κυανόχροος εἶδετο αἶγλη. 75
 Ὃς κούρην Φορέων εὐεῖδεα καρτερόθυμον,
 Κυδίοων ἀφρίασκεν, ἀπ' ὀμμασι πῦρ ἀμαρύνσων,
 Οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεσκεν ἐπὶ χθονὶ ἀτραπτητὸν,
 Ἄλλ'

tza nostro summam fuisse
 ex plurimis exemplis con-
 stare, primum esset emen-
 dare: μαρμαίρουσα λύχνης ἐρα-
 τεινῆς ἢ δ' ἀμεθύσοις. — Seq.
 versu primam in Φορέτρη
 produxit, ne quid excidisse
 putes.

67. κούρην. apogr. κόρην.
 Seq. v. ἐτέρωθεν.

73. ἔχε reposui pro ἔσχε,
 et εἰκελὸν pro ἔκελον, quod
 primam corripit. Homer.
 Il. II. II.

74. ἔζετο. Quintus I. 165.
 ἔζετο δ' ἵππῳ καλῷ τ' ἠκυάτῳ
 τε.

75. εἶδετο αἶγλη. Num scri-
 bendum: .σεῦδ' ἀπὸ χαιτῶν

κυανόχροος ἔκετο αἶγλη. Il. B.
 458. αἶγλη παμφανόωσα δι' αἰ-
 θέρος οὐρανὸν ἔκε. Il. Σ. 214.
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέβας
 αἰθέρ' ἔκανε. Il. Λ. 466. ἀμφὶ
 μ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔκετ'
 αὐτή.

77. ἀπ' ὀμμασι. Homer.
 Hymn. in Mercūr. 278. ὡς
 αἶψ' ἔφη καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφά-
 ρων ἀμαρύνσων. Ex corrupta
 lectione ejusdem Hymni
 Tzetta suum πῦρ ἀμαρύνσων
 duxisse videtur. Ibi enim
 v. 415. olim legebatur: τό-
 τε δὴ κρατὸς Ἀργεῖφόντης χῶρον
 ὑποβλήσῃ ἐσέψατο πῦρ ἀμαρύν-
 σων. Recte vero Martinus
 emendavit: πύρ' ἀμαρύνσων.

78. ἐπὶ χθονὶ ἀτραπτητὸν.
 Haec est corrupta apogra-
 phi

Ἄλλ' αὖρ' ἐπ' αἰθερίην ἐβιάζετο οἶμον ὀρούσῃ

Καῖρε δὲ Τρώϊος ἔσμος ταύτην εἰσπορόωντες 80

Ἀργεῖοι δὲ φίλον κῆρ παχνώθησαν ἰδόντες.

Τριχθαὶ δὲ κόσμηθεν καὶ οὐκ ἐθέλοντες ἀνάγκῃ.

Ἦτοι μὲν [γάρ] Μενέλαος, Τεύκρος, Μηριόνης τε,

Σὺν τοῖς καὶ Ἀρκεσιιάδῳ παῖς ἀγκυλόβουλος.

Ἐνθ'

phi lectio, quam mutare religio fuit. Vix tamen dubito, corrigendum esse:

οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεισεν ἐπιχθόνιον ἀτραπὴν.

Semitam terrestrem, cui sequ. versu opponitur οἶμος αἰθερίη. Vide de voce ἀτραπὴς Eustath. I. P. pag. 1170. 4. Comparandus Rhianus in Epigr. I. (Anal. V. P. T. I. p. 479.) ἢ τιν' ἀτραπὴν τε κμαίρεται οὐλυμπόνδε. Verbum ἀτραπὴν primam habet ancipitem — Seq. versu recte emendavi οἶμον pro αἶμην, quae apographi est lectio. Alpheus Mityl. Epigr. VII. Anal. V. P. T. I. p. 742. οἶμῳ δ' οἶμος ἐν' ἐστ' ἄβυσσος. Antiphilus Epigr. XV. T. II. p. 173. καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάταν. Diodor. Epigr. IX. T. II. p. 187. ὅλοῃν οἶμον ἔβης Ἀἰδου. vide Tzetzam ad Lycophr. pag. 3. — ἐβιάζετο. Omnibus viribus ad altiora tetendit. Lucian. Hermotim. 3. Tom. I. p. 742. ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον. cf. Dorville ad Chariton. I. XI. Diver-

fus est ab hoc ejusdem verbi usus, quum equi dicuntur βιάζεσθαι, ὅτε τὸν τράχηλον παραφέρουσιν καὶ πυκνὰ διασείουσιν, ut Pollucis verbis utar I. 219.

81. δὲ post Ἀργεῖων inferui, ne versus corrueret. — Seq. vers. ἐθέλοντες pro ἐθέλοντος.

83. γάρ, quod uncis inclusi, delendum videtur.

84. Ἀρκεσιιάδῳ. Apogr. Ἀρκεσιίδῳ. Nihil mea emendatione certius. Homer. Od. Ω. 269. αὐτὰρ ἔφασκε Λαέρτην Ἀρκεσιιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ. — Idem fere duces Penthesileae exercitui opponuntur ap. Dictyn. I. 3. Contra quos a nostris ita occursum, ut sagittariis Menelaus atque Ulysses et cum Teucro Meriones, peditibus Ajaxes duo, Agamemnon et Tlepolemus et cum Ialmeno Ascalaphus opponerentur; in equites ab Achille et reliquis ducebantur.

Ἐνθ' ἄρα πάντ' ἔχεσκον οἷστοφόρων αἰζήων. 85
 Αἴας δ' αὖτ' ἐκόρουσεν λαοὺς ἀσπιδιώτας,
 Νέστωρ τ' Ἴδομενεὺς καὶ Ἰάλμενος ἦδ' Ἀγαμέμνων.
 Ἴππῆας δὲ Μενεσθεὺς Λιακίδαο βίη τε,
 Τυδείδης δὲ καὶ ἄλλοι ἐπιδμονες ἵπποσυναίων.

Τῶς δ' ἄρα κοσμηθέντες ἐπυκνώσαντο φαλαγγας θο
 Εὖ ἐναρρηράμενοι· τὴν δ' οὐ κατέσχεθον ἔμπης.
 Ταί μὲν γὰρ νεοτευχέες ἀδμήτεις τε ἑόντες,
 Ἴπποισ

85. πάντ' ἔχεσκον. Nihil fin-
 ceri in hujus versus capite.
 Neque ἔνθα habet, quo re-
 ferri possit, neque πάντα
 commodam interpretatio-
 nem admittit. Gravius ul-
 cus latere videtur, quam
 quod facili negotio fanari
 possit. Fortasse emendan-
 dum:

Οἷδ' ἄρα τάγματ' ἄγεσκον
 οἷστοφόρων αἰζήων.
 Ad quam emendationem
 firmandam faciunt ea, quae
 ad v. praecedentem ex Di-
 cty laudavi. Forma ἄγε-
 σκον et alibi occurrit et
 apud Apollon. Rhod. I.
 549.

86. ἐκόρουσεν. Apogr. ἐκό-
 ρουσεν.

87. In scholiis ad hunc
 versum Tzetza scripsit
 haec: Ὁ Μενεσθεὺς οὗτος νῖος
 ἦν Πολυξήνης καὶ Ἐπειῶ. [L. Πε-
 τεῶ ex Homer. Iliad. B. 552.]
 Λοιμοῦ [L. λιμοῦ] δὲ κατα-

σχόντος Ἀθήνας, οὗτος δὲ Μενε-
 σθεὺς ἐξ Αἰγυπτίου πολὺν σῖτον
 ἀγάγων εἰς Ἀθήνας, τὸν βασιλεῖα
 [L. τὴν βασιλείαν] καὶ αὐτὴν
 ἔλαβεν. (Hunc mythum un-
 de T. acceperit, incomper-
 tum habeo. Ceterum de
 Menestheo vide Plutarch.
 in Thes. c. 35. T. I. p. 37.
 ed. Tub.) Ἦν δὲ πάντων ἀν-
 δρώπων ἱππικώτατος. (Hoc ex
 Homero Iliad. B. 553. Τῷ δ'
 οὕτω τις ἐμοῖος ἐπιχθονίαν γένετ'
 ἀνὴρ Κοσμήσων ἵππους τὰ καὶ ἀ-
 νέρας ἀσπιδιώτας.)

91. ἐναρρηράμενοι. Deditur
 haec lectio cl. Tychsenio,
 qui ad marginem apogra-
 phi sui sic emendaverat.
 Textus ἐναρρηράμενοι exhibe-
 bat.

92. Ταί, Apogr. τῇ. Emen-
 dationem, quam contextus
 flagitabat, in textum reci-
 pere non dubitavi. *Achi-
 vi, quamvis bene conglo-
 bati, Amazonum tamen im-
 petum*

Ἴπποις καρτερογούνασιν ἐζόμεναι μεγάλαισιν,
 Πρὸς δὲ γε Πενθεσίλειαν, ἱπὴν βασιλείαν, ὄρῳτες,
 Εὐσθενέως ἐλαίουσαν ἐπὶ στόμα καὶ στίχας ἀνδρῶν, 95
 Ἀργείους πολυτελείας ἐν δακαίῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργυρᾶλὲν ἰαχῇ καὶ ἱππεΐᾳ ἐν ἔρωϊ,
 Δουρατὴν τε πυκνώσει καὶ βελέησι χαλαῶζῃ
 Ὡσαν, ἀπὸ δὲ λόχους κέρσαν, ἀπὸ δ' ἱππεον ἴλην.

Καὶ τότε τοὺς ἐδαΐζεν ἀάσχετα Πενθεσίλεια, 100
 Καὶ ὅσοι οἱ ἐφέποντο γυναῖκες ἡδὲ καὶ ἄνδρες.
 Πᾶν δ' ἄρα νεκρῶν ἐπλησθεν τότε Τρώϊον οὐδας.
 Τίς δ' ἄρα γλῶσσ' ἐρέησιν, ὅσκι τότε πέσον Ἀχαιοῖν.
 Ὡς δ' ὅπῳτ' ἰς ἀνέμοιο ἐριβρεμετοῦ βορέαο
 Ἐμπνεύσας ἀδόκητα ἐφέσπερα, χεῖματος ὥρη, 105
 Πήγνυσιν ὕδατα λευκὰ καὶ εἰς χιόνα μεταβάλλει,
 Πάντη δ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἐπύκασσεν γαῖαν ἀπᾶσαν.
 Ὡς τότε Πενθεσίλεια γυνή, ἐπάελπτα φανείσα,
 Ὅρμην ψύξεν Ἀχαιῶν, ἔσβεσεν δ' ἐνδοθι θυμόν.
 Στρώσε δὲ πᾶν πεδίον νεκρῶν, μερόπων τε καὶ ἱππῶν. 110
 Τοὺς δὲ γε νύξ' ἐσάωσε Ποσειδῶνός τ' ἐπαρωγή

Ἥ

petum sustinere non poterant.
 Illae enim etc.

95. εὐσθενέως. Sic dedimus ex conjectura Tychsenii, pro ἰλασθενέως. Perpetua librariorum aberratio in syllabis eu et eli. — στόμα, prima acies. Eustath. ad Il. pag. 469. 40. στόμα καὶ Ὅμηρον ὁ τόπος τῶν προμάχων.

99. Inferui δ' post ἀπό.

102. Apogr. ἔσσω et verif. seq. ἐπλησθε.

105. ἐφίσκηρα, χεῖματος ὥρη. Νοῆτι, hieme ingruente. Male apogr. ἐφ' ἱσκηρα, χεῖματος ὥρη. — v. 107. apogr. ἐνθα ἐπύκασσεν.

III. τοὺς δὲ γε. In Mfco. est: τοὺς δὲ γε et paulo post Ποσειδῶνος ἐπαρωγή. Utrumque me recte emendasse spero. Homerum ante oculos habuit

Ἡ δὲ παρὰ Τρώεσσιν ἀφίκετο, χάρμα κίονσα,
Πολλοὺς Ἀργείων φορέουσα καὶ ἔντεα νεκρῶν.

Ὡς δ' αἶρα τοὺς ἐδάϊζεν ἐπὶ τρεῖσιν ἡμασὶ κούρη,
Νυκτὶ σκυζομένους ποτὶ ξηγμένεσσι θαλάσσης. 115
Ἀλλ' ὅτε Νύξ σκοτέσσα τετάρτου ἡματος ἦεν,
Εὐδε δὲ ἐν λεχέεσσιν, ἀγαλλομένη περὶ νίκης,
Λύριον οἰομένη Ἀργείους παμπαν ὀλέσσει.
Δὴ τότ' αἶρα Πριάμῳ καὶ αὐτῇ Πενθεσιλεῖᾳ
Ἦρῃ ὄνειρον ἔηκεν ἀντρεπτικὰ δακρυόεντα. 120
Πότμον ἐπεσσύμενον μεγαθύμου Πενθεσιλείης,
Ἦτοι γάρ Πριάμῳ ζῶειν δεκέσκειν ἐθ' Ἐκτωρ,
Κούρης δ' εἶδος ἔχων καὶ ἀρήϊος, ὡς πάρος, ἦεν.

Χαῖρος

buit Il. I. 78. Νύξ δ' ἦδ' ἡ δὲ δι-
αβράσει στρατὸν ἡδ' αὖτις.

112. ἦδε παρὰ. Apogr. ἡδὲ
τε παρὰ. Equidem voculam
te e textu circumscripti. —
χάρμα κίονσα. Si vera est le-
ctio, T. Penthesileam, qua
visa Trojanorum animi lae-
titia imbuebantur, χάρμα
vocavit. Scabra tamen ora-
tio κίονσα - ἀφίκετο. Tautolo-
gia, in meliori scriptore
minime ferenda, tolli pos-
set, si scriberes: χάρμα φέ-
ρουσα.

115. ποτὶ h. πρὸς. Apogr.
ποτέ.

- 116. σκοτέσσα. Imperitus
librarius σκοτέσσα. — Pro
ἦεν olim ἦλθεν scribendum
putabam. Nihil tamen mu-

tandum, quum textus le-
ctio Tzetzae ingenio pror-
fus accommodata sit.

117. περὶ νίκης. Sic scri-
bendum. In Cod. περὶ νίκης.

121. Πότμον ἐπεσσύμενον.
Haec, quo referam, non ha-
beo. A verbo ὄνειρον certe non
pendent. Pro ἐπεσσύμενον ver-
bum desidero, indicandi sive
praedicandi significationem
habens. Quod dum reperia-
tur, legam: πότμου ἐπεσσυμέ-
νον. Quum jam fatum Penthe-
sileae capiti impenderet, Iuno
ipsi et Priamo somnium mi-
sit —

123. ἔχων in apogr. uncis
inclusum reperi. Verba in
h. v. ita distinxī, ut fer-
ri posset lectio ἔχων, quam
tamen

Χαῖρε δὲ Πρίαμος καὶ ἄλλων ἔθνεα Τρώων.
 Τόνδ' ἄρα Πηλείδης κατέκτανεν ἥντε πρόσθεν. 125
 Πενθεσίλειῃ δ' αὖτε εἰσατο τοῖος ἔναιρος.
 Μητέρα τῆς δοκέσκειν ὄρα,ν, μεγάθυμον Ὀτρήην,
 Διζήῃ μάλα καλῶ τήνδε δοκοῦσαν ἔπεσθαι,
 Νυμφίῳ ἡυκόμῳ κάλλει χαρίτεσσιν ὁμοίῳ.
 Ἦδ' ἐθέλεσκειν ἔπεσθαι· ἀνὴρ δέ τις ἄγχιος ἄλλος 130
 Πίσση εἰδόμενος χροίην, δεινός τε μέγας τε,
 Κραῖτα φέρων ἑκατόν, παγχάλκεον ἔγχος αἰείρων,
 Ἴππῳ ἐφεζόμενος παναμείλιχα φυσίωντι,
 Ἀρπάσας προβέβηκε βερβερόωσι μελάρθοις.
 Τοῖα τοῖσι φάνει ἐπινύκτερα φάσματ' ὄνειρων. 135

Εὖτ' ἂν δ' ὠκεανοῦ ἄπο ἔσσυτο Ἡριγένεια,
 Δίφρῳ ἐφεζόμενη, τήνδ' ὠκέες εἴρυσιν ἵπποι,
 Λάμπρος καὶ Φαέθων, οἳ οἳ ζύγιοι τελέθουσιν,

Πήγα-

tamen cum ἔχειν haud invi-
 tus commutaverim.

124. Πρίαμος mediam con-
 stanter corripit, quod vel
 pueris notum; Tzetza ve-
 ro, metricarum legum sive
 impatiens sive ignarus, eam
 producere ausus est. Fieri
 tamen potest, ut scripserit:
 Χαῖρε δὲ καὶ Πρίαμος καὶ α. ε. τ.

126. ἡυκόμῳ. Apogr. εὐκό-
 μῳ. Deinde scribendum χα-
 ρίτεσσιν ὁμοίῳ.

133. παναμείλιχα. Sic equi-
 dem. Apogr. παναμειλίχῳ.
 Oppian. Π. Κ. I. 262. ὕψι μάλ'

ἡέρθησαν ἀμειλίχα φυσίωντες.
 Virum, quem Penthesilea
 per quietem conspexerat,
 Orcum fuisse, ex scholiis
 Grammatici mei disco com-
 menta sua sic interpretan-
 tis: ἵπποις τοῖς Ἀδην πλάττου-
 σιν ἐφιστάνειν, ὅτι οὐδὲν τῶν φθα-
 ρῶν τούτων (L. τοῦτον) ἐκπέ-
 φευγε, πάντα δὲ καταλαμβάνει.

135. φάνη. apogr. φάνει.

138. Homer. IL. Ψ. 245.
 Λάμπρον καὶ Φαίθονδ' οἳ Ἡῷ πῶ-
 λοι ἄγουσιν. Quobus his
 equis Pegasus, cum Belle-
 rophonte excusso libere va-
 garetur, adjunctum fuisse,
 auctor

Πήγασος αὐτὲ νεώνητος παρῆγορος ἦεν.
 Καὶ τότε δὴ κούρη θωρήσασατο Πενθεσίλεια. 140
 Τῇσδε κορυσσαμένης ἀπὸ κρατὸς κάππεσι πῆληξ,
 Σὺν δ' ἵππος χρεμέτισι πανείκελος μυρομένοισιν.
 Ταῦτα κορυσσαμένη οἱ ἔφαινετο σήματα λυγρά.
 Εὔτε δὲ Ἀργείοισιν εἰσάατο ἄντα μάχεσθαι,
 Αἰετὸς ἐν νεφέεσσι πέλειαν τίλλε μεμαρπώς, 145
 Ὡς Ἀχιλεὺς τὴν μέλλε δαΐζεμεν ὄξει μακρῷ.
 Ἦτοι γὰρ πολέμοιο συνεστῶτες κρατεροῖο,
 Ἐμπεσεν Ἀργείοισι παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα.
 Τῇδε γυναικες ἔποντο ἀρήϊοι ἀγκυλότοξοι.
 Βάλλουσαι βελέεσσι· πολὺς δ' ἐπέην ἀλαλητός. 150
 Ἢ γὰρ ἐπ' ἄνδρας ἔλα τευχήτορας ἀσπιδιώτας,
 Ἴππῆας

auctor est Asclepiades ap.
 Schol. Homeri Il. Z. 155.
 vide etiam Tzetzam ad Ly-
 cophr. v. 17. p. 3. (et quae
 hinc emendanda est, Eudo-
 ciam p. 89.) Οἱ δὲ νέοι τῷ Πη-
 γάσῳ ἐποχουμένην αὐτὴν εἰσάγου-
 σι μυθικωτέρως. Hinc appa-
 ret, recte a me emenda-
 tam esse scripturam apogra-
 phi, quod γεόκτητον exhibet.
 Nullum dubitandi locum
 relinquit ipsius Auctoris ad
 hunc versum scholion: ζύ-
 γιοι ἐνταῦθα ἀπλῶς οἱ συνεζυ-
 γμένοι· παύζων δὲ ἐνταῦθα γέγρα-
 φα. Ὁμηρος γὰρ ἵππους ἡμέρας
 Λάμπρον καὶ Φαίδοντα λέγει· οἱ
 δὲ νεώτεροι Πήγασον. Διὰ τοῦτο
 ἀσπιδιώμενος εἶπον νεώνητον τὸν
 Πήγασον. Sic fere Lucianus,
 si egregium hunc scri-

ptorem cum nugatore meo
 componere fas est, D.
 D. T. I. p. 273. Ganymed-
 en νεώνητον οἰνόχοον appellat.

143. ἐφαινετο. Apogr. ἐφεί-
 νετο.

144. δ' post εὔτε metri
 causa inferui.

145. Αἰετὸς. Quintus I.
 197. τῷ δ' αἰετὸς ὄξυ κεκληγώς
 Ἦδη ἀποπνεύουσαν ἔχων ὀνύχεσσι
 πίλεια. — Seq. v. ὄξει μακρῷ
 hastam indicavit. Haec vox
 haud scio an Quinto resti-
 tuenda sit XI. 268. εὐχετο
 δυσμενέως ἢ π' ὄξει πάντας ὀλέσ-
 σαι. Vulgo ἄξει.

151. ἐπ' ἄνδρας ἔλα. Sic
 emendandam putavi corrup-
 ptam Codicis lectionem ἐπ'
 ἄνδρας

Ἰππῆας δὲ παρέδραμεν ἔγχεσσι κῦδος ἔχοντας.
 Καὶ τοὶ μὲν μάρναντο σὺν ἡγεμόνεσσιν ἐοῖσιν.
 Ἡ δὲ γυναῖξί καθίππευσαι ἐθέλεσκεν Ἀχαιοὺς,
 Ὡς κεν ἀποκτείνειε μέσον περὶ πάντας ἐλοῦσα. 155
 Καὶ νῦν κε πάντα τέλεσσεν ὅσα φρεσὶν ἔλπετο ᾗσιν.
 Ἐνθεν γὰρ Αἰνείας εἶχεν ἵππιον Ἴλην.
 Δηΐφοβος δ' ἐτέρωθεν λαὸν ἀσπιδιώτην.
 Σὺν δὲ Πάρις κλονέσκεν οἴστοφόροις αἰζηοῖς.
 Οἱ δὲ καὶ οὐκ ἐθέλοντες ὑπερδύμως ἐμάχοντο 160
 Ἀργεῖοι Τρώεσσι· παλαμναίη γὰρ ἀνάγκη.
 Ἀνδρῶν δ' ἰφθίμων κεφαλαὶ ποτέοντ' ἐπὶ γαίῃ,
 Πολλῶν μὲν Δαναῶν ἰδὲ καὶ Τρώων μεγαδύμων.
 Ἡ δὲ γυναῖκας ἔχουσα ἀρηϊφίλους ἐλάασκεν,
 Ὡς κεν ἐνικλείσειε, μέσῳ δ' ἐνὶ πάντας ὀλέσσει. 165
 Ἀλλ' Ἀχιλεὺς ἐφράσσατο, κείνης δ' ἔσβεσεν ὁρμήν.
 Ὡς γὰρ μιν ἐλάουσαν ἐπερχομένην τ' ἐνόησεν,
 Ἔσθῃ ἐλιχθεῖς ἐν πυμάτοισι λόχοις ἀπὸ πρώτων,
 Βαιοῖς

ἄνδρας ἐά. ἔλῃν five ἐλαύνειν
 frequenter neutra potestate
 accipitur. Dion. Hal. A. R.
 l. p. 14. ἐπὶ μηκιστὸν τῆς εὐτυ-
 χίας ἤλασαν. Noster v. 167.
 ὡς γὰρ μιν ἐλάουσιν ἐπερχομένην
 τ' ἐνόησαν.

154. Apogr. γυναιξίν. Pen-
 thesilea cum mulierum suarum
 caterva impetum in Achivos
 fecit, ut illos, ex utraque par-
 te inclusos, caederet.

156. τέλεσσεν· scripsi et ὅσα
 pro τέλεσεν et ὅσα.

158. Ne quid excidisse
 putes, T. voce λαὸν pro
 spondaeo usus est.

163. ἰδὲ καί. Apogr. ἡδὲ κε.
 165. μέσῳ δ' ἐνί. Malim
 μέσῳ τ' ἐνί.

166. ἔσβεσεν ὁρμήν. Homer.
 Il. Π. 621. πάντων ἀνθρώπων
 ὕβρισσαι μένος. Seq. vers. τ'
 post ἐπερχομένην inferendum
 curavi.

168. ἔσθῃ ἐλιχθεῖς. Ad hunc
 versum T. in scholiis anim-
 advertit haec: Κατ' Ἀλκι-
 μων [L. Αἰλίανον] καὶ Ἀθή-
 νων ἐξέλιγμοι τρεῖς. Μακεδὼν τὸ
 ἀλλάξαι ὀπισθοπρόσωπος· Λακίων
 τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὸν με-
 ταστραφῆναι. Χορτεῖς δ' καὶ Πέρ-
 σης, τὸ τοὺς ἐμπροσθεν ὀπισθεν
 ἐπι-

Βαιοῖς σὺν ἱππεῦσιν ἀρηρόσιν ἐν σακέεσσιν,
 Ἦλασεν ἀντιβίως κατενάντιον ἀπροτιόπτως. 170
 Καὶ ῥα προεξελάων τσξαζομένην βασίλειαν,
 Δεξιτέρην κατὰ πλευράν δόχμιον οὔτασι δουρί.
 Αἶψα δ' αὖφ' ἵππου κάππεσεν εἰσέτι δ' ἐμπνείσκειν.
 Καὶ τὴν μὲν λίπεν αὔθι, ἐπ' ἄλλας δ' ᾤχετο κούρας,
 Τὰ ῥά μιν ἱππῆες ἔποντο καρτερόθυμοι. 175

Ἔνθ' ἦτοι πέσεν Ἴπποθόη καὶ Ἀντιάνεира,
 Τοξοφόνη δ' ἐπὶ τοῖσι θάνεν καὶ Τοξοάνασσα,
 Καλὴ Γωρυτόεσσα καὶ Ἰοδόκη, Φαρέρη τε,
 Ἄνδρῶ, Ἰοξεῖα, Οἰστροφῆ, Ἀνδροδαΐξα.
 Πρὸς ταῖς Ἀσπιδοχάρμη ** καὶ Ἐγχεσίμαργος, 180
 Κνήμις καὶ Θωρήκη, Χαλκᾶος, Εὐρυλόφη τε,
 Ἐκάτη, Ἀγχιμάχη τε καὶ Ἀνδρομάχη βασιλεια.
 Τὰ μὲν Ἀμαζονίδων κούραι πέσον ἔξοχα ἄλλων,
 Ἥγε-

πιστρέφειν, οὐ μὲν ἀντιπροσώ-
 πως, ὡς ὅπισθεν φανέντων τῶν
 ἐχθρῶν. Οὗτος δὲ ὁ ἐλιγμός,
 ὃν Ἀχιλλεὺς ἐποίησατο Μακεδῶν
 ἐστὶ. — ἐν apogr. ἐν. et πρώτων
 pro πρώτων.

169. Βαιοῖς σὺν ἱππεῦσιν,
 cum paucis equitibus. Eodem
 sensu hanc vocem usurpat
 Sophocl. in Oedip. Tyr.
 760. πότερον ἐχώρει Βαιοῖς, h.
 paucis comitantibus. ἱππεῦσιν
 scripsi pro ἱππεῦσι δ'.

173. αὖφ'. Apogr. αἶμφ' et
 ἐμπνείσκειν.

175. τὰ Tzetzae resti-
 tuere non dubitavi, pro eo

quod in Cod. legitur τῶ.
 In verbo ἔποντο, etsi illud
 metro adversetur, haud fa-
 cile tamen aliquid mutan-
 dum suspicabuntur ii, qui
 meminerint, Tzetza in
 ejusmodi verbis literam π
 duplicare solere.

177. θάνεν. Apogr. θάνε.—
 Amazonum, quae sequun-
 tur, nomina a se pro lubitu
 ficta esse, T. in scholio ad
 h. v. profitetur.

180. πρὸς ταῖς. apogr. τῇς.
 Post Ἀσπιδοχάρμη nomen ali-
 quod excidisse videtur.

Ἠγέμονες, βασιλείαι· πληθὺς δ' ἄσπετος ἦεν.
 Τρώες δ' ὡς οὖν εἶδον Ἀμαζονίδων βασιλείας 185
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων δαϊζόμενας μογαθύμων,
 Οὐκέτι θυμὸν ἔχασκον ἐνὶ μελέεσσιν ἐοῖσιν,
 Ἄλλ' ἵππων ἐν γούνασι καρπαλίμοις τε πόδεσσι
 Φεῦγον ἄλλη ἄλλος, τοὶ δὲ δῖον ἔπισθεν
 Ἀργεῖοι μεγάθυμοι· βῆνον δ' ἐν νεκύεσσιν. 190
 Ἔισοκεν ἄλλοις μὲν συνέελσαν τείχεϊ Τρώων,
 Τοὺς δὲ τοι ἔξω τείχεος εἶλον ζωγρεῖσιν.
 Δάσσατο δ' αὖτε ἕκαστος Ἀμάζοντας ἠδὲ καὶ αὐτῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τετέλεστο μάχη πολέμοιο δαφνοῦ,
 Λύτις ὑποστρεφθέντες Πενθεσίλειαν ἑώραν. 195
 Ἡ δ' ἔτι ἀσπαιρεσκεν ἐνὶ θανάτοιο φορῇσιν,

Μαρ-

184. πληθὺς δ' ἄσπετος ἦεν.
 πρὸς τὸν Κόιντον ἀποτεινόμενος καὶ
 δεικνύς ὅτι οὐ δώδεκα ἦσαν (cf.
 Quint. I. 33.) ἀλλὰ πολλὰ.
 Tzetzae sunt verba in scho-
 liis. — Penthesileae una
 cum Amazonibus suis ab
 Achille interfectae, mor-
 tem, post Arctinum omnes,
 qui de his rebus memoriae
 prodiderunt, poetae atque
 historici celebrant.

188. καρπαλίμοις τε πόδεσσι.
 Ex conjectura dedi. Cod.
 καρπαλίμους περὶ πόδεσσι.

193. ἠδὲ καὶ αὐτῶν. Hanc
 Codicis scripturam, quam-
 vis, si quid judicare pos-
 sum, vitiosam, textu tamen
 movere non ausus sum.

Putabam: ἠδὲ καὶ αὐτοὺς, h.
 Trojanos. Durum tamen
 hoc et vix ferendum. Sen-
 sum optimum efficies, si
 scripseris: ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν· Scy-
 thas, qui Amazones secuti
 erant, et Trojanos.

194. Sequitur Achillis
 de Penthesilea luctus, ejus-
 dem cum Therfite rixa, et
 Therfite mors. Haec
 omnia Arctinus, quem
 in hac carminis parte jam
 saepe laudavi, in Ae-
 thiopide eodem ordine per-
 sequutus erat. Excerpt.
 Procl. p. 33. Ἀχιλλεὺς Θερσί-
 την ἀναιρεῖ, λοιδορεῖ αὐτὸς πρὸς αὐ-
 τοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πεν-
 θεσίλειᾳ λεγόμενον ἔρωτα· καὶ
 ἐκ τούτου στάσις γίγνεται τοῖς
 Ἀχαιοῖς

Μαρμαίρεσκε δὲ κάλλει ὕστατα Φυσιώσας.
 Οὐδ' ἔτι μαστὸν ἔφαινε, κόρη γὰρ ἦν ἔτι ἀδμής.
 Μύρετο δ' Αἰακίδης καὶ ἐλίσσετο πάντας ἐταίρους,
 Τύμβρον ὅπως τεύξαντες ἐπικτερίωσι γυναῖκα· 200
 Σῆμα δὲ πρῶτον Θερσίτου γένητ' ἥπερ αὐτῆς.
 Ἦτοι γὰρ Πηλεΐδης μύρετο, ὥς ἐπεώκει,
 Ἥβην, ἠγορέην τε καὶ ἔξοχα κάλλεος κούρης.
 Θερσίτης δ' ἐτέρωθε λέγ' αἰσχεα εἶνεκα τῆσδε.
 Τόνδ' Ἀχιλεὺς κροτάφοισι βαλὼν ἐξείλετο θυμόν. 205
 Καί

Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου.
 vide Quintum I. 669. sqq.
 Scholia in Lycophr. v. 999.
 Eudociam περὶ Θερσίτου.
 Quintum in hac fabula te-
 stem adducit Scholiast. ad
 Hom. Il. B. 219. Hujus fa-
 bulae fundo Chaerephon
 superstruxit Tragoediam,
 Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἑλίσσας
 inscri-
 ptam.

198. ἔτι ἀδμής. Apogr. ἔτ'
 ἀδμής.

199. μύρετο Πενθεσίλεια
 ἀφαιῖσα τὴν ψυχὴν καὶ Ἀχιλλεὺς
 ἀνέχων αὐτὴν conspiciaban-
 tur in tabula Panaenii ap.
 Pausan. V. II. p. 402.

200. Sophocles in Phi-
 loct. v. 445. quod suo
 consilio accommodatissi-
 mum videbat sequutus,
 quum Neoptolemus, Scyra
 relicta, Trojam proficisce-
 retur, Thersitem adhuc in-
 ter vivos fuisse ait. Neque
 sane est, quod in tam decan-

tatis fabulis narrationis di-
 versitatem miremur.

204. λέγ' αἰσχεα. ὀνειδής,
 ὕβρις. Hesych. Homer. Il.
 B. 222. ὅστις κεκληγὼς λέγ' ὀνει-
 δέα. In scholiis ad Sopho-
 cli Phil. 445. Thersites
 Penthesileam non verbis
 tantum, sed etiam factis
 contumeliosis affecisse di-
 citur.

205. κροτάφοισι βαλὼν, tem-
 pora ei percussit Achilles. Ita
 haec verba accipienda sunt,
 si vera est lectio. Verum
 Tzetza, nisi me omnia fal-
 lunt, sua manu scriptum re-
 liquerat:

τὸν δ' Ἀχιλλεὺς γρόνθοισι βα-
 λὼν.

Ioannes Diaconus ad He-
 siodi Scut. 302. Κονδυλίζοντας
 ἀλλήλους ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλ-
 οντες. De emendationis
 nostrae veritate vix dubita-
 ri finit Grammaticorum
 auctoritas, qui in hac fabula

Καὶ τότε δὴ Τυδείδης, Θερσίταο χολωθείς,
 ῥίψε ποτὶ Σκαμάνδρον Ἀμάζονα Πενθεσίλειαν·
 ἔνθαδε τὴν λίπε θυμὸς ἐνὶ ῥοθίοισι Σκαμάνδρου.
 Οὐδ' ἄρα Τρυφιδώρῳ ἐφανδάνει οἶα καὶ ἄλλοις,

Ξάν-

enarranda eodem verbouti solent. Prodeat ipse Tzetza, locupletissimus in sua causa testis, qui in Comment. ad Lycophr. v. 999. sic scribit: ὁ δὲ Ἀχιλεὺς ὀργισθεὶς ἀνείλεν αὐτὸν, κατὰ τοῦτον μὲν πλῆξας δόρυτι, κατ' ἐμὲ δὲ κονδύλῳ ἥτοι γρόνθῳ. Schol. Homer. Il. B. 219. ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ ἥρως γρόνθῳ παύσας μὲν τὸν ἀνακρεῖ. Schol. Soph. l. l. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐτὸν ἀνείλε. Vocem γρόνθος in vulgari tantum Graeculorum sermone usurpatam esse, docet Eustathius Il. Ψ. p. 1444. 4.

206. Τυδείδης. Διομήδους (Cod. Διομήδης). Ξεῖτος ἦν ὁ Θερσίτης. Παρξέως γὰρ παῖδας ἄγριος. Μέλας καὶ Οἰνεύς. Ἀγρίου παῖς ὁ Θερσίτης. Οἰνέως δὲ Τυδεὺς ὁ Διομήδους πατήρ. (Cod. Οἰνεύς τῷ ὁ Διομήδης). Schol. ad h. v. — Diomedem Therstiae ultorem constituerunt ii, qui Homerum reprehendebant, quod Tydei filium injurias Therstiae, fratris filii, ab Ulyssae illatas, tam aequo animo ferentem exhibuerit. Istorum hominum

argutias vide, si tanti est, ap. Eustathium ad Il. B. p. 154. 43. Majorem itaque se decoris rationem habere putabant cyclici, si Diomedem, Therstiae causam, fuscipientem, fingerent. Noster Malalam sibi prae-euntem habuit p. 161.

207. Apud Arctinum l. c. Trojani Penthesileae iusta fecisse dicuntur. — T. in scholio ad h. v. Οὕτως ἔπ' Ἀχιλλεὺς ἀνῆρέθῃ ἡ Πενθεσίλεια καὶ ἔγραψεν αὐτῇ.

Στασὶ σὲ σπένδοντα δυνύσσοα Πενθεσίλεια

Διπὺν ἱσαδρεῖς τύμβον Ἀμαζονίδων [βασιλείας].

Ἐπὶ Θερσίτου ἐπιγραφὴ οὐ φέρεται. ἔστω δὲ τοῦτο.

Γλώσσαν τύμβος ὅδε μαλ' ἐπ' ἐσβολὸν αἰσχος ἐρύκει,
 Θερσίτην κατέχων, εἶνεκ' ἐπ' ἐσβολῆς.

208. ἔνθαδε. Apogr. ἐνθα εἰ.

209. Τρυφιδώρῳ. Tryphidorus v. 37.

— μελίη δὲ εἰ μόνος ἀποστάς

Καὶ κτάνει καὶ σὺλῃσαι καὶ ἐνταρτίξεν Ἀχιλλεὺς.

211.

Ξάνθου ἐπὶ ρεέθροισι ριφῆναι Πενθεσίλειαν, 210.
 Αἰακίδα δ' ἐρέει κτανέειν ἄμα καὶ κτερεΐζαι.

Ὡς ἄρα πῆμα Τρωσὶν ἐπήλυθε δεύτερον ἄλλο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐπνευσαν οἰζυρῆς ἀπὸ χάερης.
 Ἀλλ' ἄρα βαιὸν ἐπὶ χρόνον ἐκτὸς ἀπέσσαν ἰωκῆς.
 Μέμνων γὰρ πάλιν ἤλυθεν Αἰθίοπων ἀπὸ γαίης. 215
 Φοῖνιξ, Πουλύδαμάς τε, λεῶς δ' ἐφέσπετ' ἀπείρων,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆες τε, ὅσος ψάμαδος τε κόνις τε,
 Ψιλοὶ ὀπλίται, πελτοφόροι καὶ σφενδονέοντες,
 Φρακτοί,

211. Αἰακίδα grammatica
 ratione exigente scripsi pro
 Αἰακίδι. In versus fine apogr.
 τερεΐζαι.

213. ἐπνευσαν. Fort. ἀνέ-
 πνευσαν. Homer. Ιλ. Α. 382.
 Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος. vi-
 de Eustath. p. 780. 40.

215. Memnonis adventus,
 pugna et interitus secun-
 dum sibi vindicavit librum
 τῶν παραλειπομένων Quinti
 Smyrnaei. Quum apud
 hunc tota res uno praelio
 conficiatur, noster binis
 diebus pugnatum esse scri-
 bit. Fundus mythi de Me-
 mnone, Trojanis auxilium
 ferente, apud Homerum
 est Od. Δ. 188. Quae ibi
 paucis verbis significantur,
 a cyclicis poetis amplifi-
 cata et exornata sunt, in-
 terque eos ab Arctino. De
 Memnone passim mentio-
 nem injicit Pindarus Nem.

III. 107. sqq. VI. 83. Isthm.
 VIII. 116³. Veterum de eo
 loca congeffit cl. Sturz. ad
 Hellanici fragm. p. 149. sq.
 inprimis vero consule Hey-
 nium Exc. XIX. ad L. I.
 Aen. p. 162. sq. in Notis ad
 Apollodor. Vol. II. p. 756.
 sq. Inter Tragicos quoque
 poetas plures fuerunt, qui
 Memnonis fatum in sce-
 nam referrent. Aeschyli
 certe, Sophoclis et Theo-
 dectis tragoediae, Memno-
 nis nomine inscriptae, pas-
 sim ab antiquis commemo-
 rantur.

217. ὅσος. Apogr. ὅσοι. Pau-
 lo ante ἐπέσπετο.

218. Ψιλοὶ ὀπλίται. Haec
 jungenda. Qui omnia mili-
 tum genera recenset Iul.
 Pollux l. 30. ψιλῶν quoque
 five ψιλήτων haud oblitus est.
 conf. Eustath. Ιλ. Φ. pag.
 1304. 49. Hesychius inter
 ψιλῶν,

Φρακτοὶ, ἄφρακτοὶ ἠδὲ Ταραντῖνοι μεγάθυμοι,
 Δουρὶ τε μαρνάμενοι καὶ τοξοδάμαντες ἔπησαν. 220
 Τοὶ μὲν ἔσαν μάχιμοι, πολλοὶ δ' ἄρα χρειοδοτῆρες.
 Νυκτὶ ἐπήλυθον. Ἴνδοι αἰλμυρὸν οἶδμα πλέοντες,
 Νηυσὶν ὁμοῦ χρῦσόν τε καὶ ἀργυρὸν εἰσφορέοντες.
 Τοῖς δ' ἐπὶ νῆες ἔποντο ἀπειρίτοι· ἐν δ' ἄρα ἦσαν
 Μακρά, φορτίδες, ἵππηγοί, πρὸς δ' αὖτε πορείᾳ, 225
 Ἄλλα τε εἶδεα ναῶν· τοὶ δ' ἀπέβαινον ὤκα.
 Τοὺς δ' οὐ Τροία χάνδανε, οὐτ' ἄρα Τρώϊον οὐδ' αὖτε.
 Καὶ τότε μὲν φυλάκεσσιν ἐεργμένοι ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Δορπήσαντες ἴαυον πᾶννουχον νήδυμον ὕπνον.

Ἄλλ' ὅτε δὴ λευκόχροος ἤρχετο Ἡργένεια, 230
 Ἀνστάντες φορέοντο· πολύδροος ὤρετο ἰώη.

Ἴπποι

ψιλοῦς, σφενδονιστῆς et τοξότας
 nihil interesse statuit.

219. Φρακτοὶ ἄφρακτοὶ. Thucyd. VI. 33. ἄφρακτῶ pro ἀόπλῳ utitur. Vide Hesychii Interpp. v. Ἄφρακτος. — In explicanda voce Ταραντῖνοι Grammatici fluctuant. Adscribam verba Hesychii: Ταραντῖνοι ἱππεῖς τινὲς ὀνομάζοντα, οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστῆς ἢ τοὺς ὑψηλοῦς [L. τοὺς ψιλοῦς] ἱππεῖς, ὡς καὶ Ἰππαρχος.

220. τοξοδάμαντες. Utitur hac voce Aeschylus in Persis v. 25. στρατιῆς πολλῆς ἔφοροι τοξοδάμαντες τ' ἠδ' ἱπποβάται. ubi Schol. hoc verbum per τοξότας explicat. — Seq. v. qui sint χρειοδοτῆρες illi, τοῖς μάχιμοις adjuncti, mihi

prorsus incognitum esse fateor. Eodem vers. ἦσαν in ἔσαν mutavi.

223. εἰσφορέοντες. Apogr. εἰσφέροντες exhibebat. Idem seq. v. τοῖς δ' ἐνὶ, quod emendavi.

225. ἱππηγοί. Minorum navium genus, quibus ad equos trajiciendos utebantur. Herodot. VI. 48. ἱππαγωγὰ πλοῖα vocat. ubi vide Valckenar. et Gronovium init. L. VII. — πορείᾳ. Iul. Pollux l. 83. λέγοις δ' ἂν τὰς νηὺς καὶ πορείᾳ θαλάττια. ubi tamen sunt, qui πορθμεῖα scribendum censeant.

226. ἀπέβαινον ὤκα. Claudicantem versum facile sic refinxeris: τοὶ δὲ μάλ' ἂν ἀπὶ-

Ἴπποι δ' αὖτ' Ἀράβων ἐριαύχενες ἀγριοθύμων
 Ψηχόμενοι χρεμέδοντο, πελώρια γαυριόωντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τροίηθεν ἀπὸ Πριάμοιο μελὰθρων
 Ἐκθορε Μέμνων ὄμβριμος υἱὸς Ἡριγενείης, 235
 Φοῖνιξ, Πουλύδαμάς τε καὶ ἄλλοι κοῖραναι Ἴνδων.
 Δάρδανοι Τρῶές τ' ἠδ' ὅσσα Τρώϊα Φύλα,
 Ἐς πέδιον κατέβαινον· στείνεται δ' ἔθνεα λαῶν.
 Ἦρος δ' ὄμβριμόθυμος ἐφ' ἄρματι ἴστατο Μέμνων,
 Πουλύδαμάς θ' ἐκάτερθε καὶ ἄλλαι κοῖραναι Ἴνδων· 240
 Καὶ τότε χειρὸς πύγματι λαὸν ἐκέκλετο Μέμνων,
 Ἐς πόλεμον θωρήσσεσθαι, ἀράβιζε δὲ τεύχη,
 Ἴνδων εἰλομένων θωρησσομένων τε τάχιστα
 Ὅπλοις νηγατέοισι καὶ ἀσπίσι τεσσαραπλεύροισι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ θωρήχθησαν Τρῶές τε καὶ αὐτοί, 245
 Ἔστασαν ἐν τελέεσσι παρ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστος.
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐθωρήχθησαν ἀνάγκη.
 Εὖτ' ἄρα ἡελίοιο μένος ἐσκίασεν αἰρούρας,

Σύμ-

αἰπύβαινον. Nihil tamen mutandum, cum T. trochaeis frequenter pro spondaeis utatur.

233. ψηχόμενοι. Mea est emendatio, quam scripturae Apographi ψυχόμενοι praeferre non dubitavi. ψήχουσαι solemnē in re equestri verbum, cum contra v. ψύχουσαι hoc quidem loco haudquaquam stare possit. Isidorus ap. Photium: ἵπποι αὐτοῦ ψηχόμενοι σκινδύροις ἀφίει. v. Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 178. A.

237. Δάρδανοι. Apogr. δάρδανα.

238. στείνεται δ' ἔθνεα καὶ Homer. Il. E. 34. στείνοντο δὲ λαοί.

241. χειρὸς πύγματι. Haec verba, quae corrupta esse vix dubito, sic forte corrigenda sunt: καὶ τότε κηρυκεύματι λαὸν ἐκέκλετο Μέμνων. Nihil enim, quod propius ad corruptae scripturae litteras accederet, investigare potui.

248. ἰονίσαν. Postquam Solis radii arva obscuraverant.

Σύμβαλον ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει
 Μαργαμένων ἀνέρων νέκυες δ' ἄρα πληθὺν ἅπαντα 250
 Φύρδην ἀμφοτέρωθεν, ἐπ' Ἀργείων μάλλιστά.
 Ἔθνεα δ' ἔρρεον Ἰνδῶν κ' Ἀρράβων μεγαθύμων,
 Πάνταθεν ἐκχύμενα, τοῖ δ' ἐν μέσῳ ἄλγεα πάσχον
 Ἀργεῖοι, πολυτερεῖα δ' αὐτῶν λυέτο γούνα.
 Ἔμπης δ', οὐκ ἐθέλοντες, ὑπὲρ ψυχῆς ἐμάχοντο. 255
 Εἶσσι γε γειαρότης μὲν ἀνὴρ ἐπαύσατο πόνων,
 Ἐκ δὲ βόας ἀρότροιο ἐλύσσατο πολλὰ καμόντας
 Καὶ τότε Τρώϊας ἠδ' Ἀραβίσσα χαίρει' Ἐγὼ,

Πᾶν

rant. Num haec verba diem exortum esse, significare possunt? Minime. Neque tamen alium sensum ex his verbis extricari posse, puto. Quae cum ita sint, verbo ἰσχύσαν, quod praeterea metrum turbat, aliud substituiamus, paulo, ni fallor, ad sensum, quem T. efficere voluit, aptius. Corrigendum videtur: ἐπ' ἄρα πελίοιο μένος ἰσχύσαντ' ἀρούρας h. ἐπ' ἀρούρας. Homer. Il. Θ. I. ἦμος δ' Ἠριγένεια ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν.

249. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Sic scripsi, metro flagitante, cum in apogr. esset: πολὺς δ' ὄρωρεν ὀρυμαγδός. cf. Homer. Il. Δ. 447. 449.

251. μάλλιστα. Rectius T. scripsisset: ἐπ' Ἀργείων δὲ μάλλιστα, ut Hom. Il. Α. 16.

252. καὶ Ἀρράβων. Fort. κ' Ἀρράβων.

254. γούνα pro γούνατα, ut apud Homerum passim. cf. Ruhnke. ad Hymn. in Cer. v. 12. p. 7.

256. γειαρότης μὲν ἀνὴρ. Haec est apographi lectio. Quamvis verbum γειαρότης a γεῖον novale derivare possis, nemo tamen dubitabit, quin T. γειαρότης scripserit, quod ideo in textum reduxi. Eadem voce utitur paulo infra v. 274. Formata est illa ad analogiam v. γειότομος, quae ap. Apollon. Rhod. I. 687. occurrit. — In ἐπαύσατο T. primam produxit, ne quid mutandum suspiceris.

257. ἀρότροιο. Hanc conjecturam in textum recipere non dubitavi, pro vitiosa scriptura apographi ἀρό-

Πᾶν γὰρ Τρώϊον οὐδας Ἀχαιῶν πλήθετο νεκρῶν.
 Κάππεσε γὰρ πρῶτιστος ἀπ' Ἀργείων βασιλῆων 260
 * * νηὶς χεῖρεσσι, κατεναντίον οἷος ἐπελθών.
 Ἀντίλοχος μεγάθυμος, Νέστορος ὀβριμὸς υἱός,
 Τὸν πάντες φιλέεσκον, Ἀχιλλεὺς δ' ἔξοχα ἄλλων.
 Οὐνεκα κραίπνός ἐην, νέος, ὤλκιμος, εἶδας ἀγχιτός,
 Ἐν πινυτῇ δ' αἶρα καὶ μύθοις προφέρεσκε γεράντων. 265
 Τῷ δ' ἐπὶ ἄλλοι πέσον ἡγεμονῆες Ἀχαιῶν.
 Καὶ τότε δὴ πάντες κῶτα Τρώεσσι βαλόντες,
 Φύρδην συγκλονέοντο καὶ αἵματι γαῖαν ἔδευον.

Ως

ἀμύτοι. — In fine versus
 idem καμώντες.

261. * * νηὶς χεῖρεσσι. Affer-
 rimos posui, lacunae indi-
 ces. Unam enim aut alte-
 ram syllabam in versus ca-
 pite excidisse, vel me ta-
 cente apparet. Corruptae
 hujus et mutilatae le-
 ctionis vestigiis insistens,
 ipsam mihi Tzetzae ma-
 num deprehendisse videor.
 Scribendum:

Μεμνονέαις χεῖρεσσι κατάντιον
 οἷος ἐπελθών.

— Ceterum Antilochus, a
 Memnone interfectus, cy-
 clicis poetis innotuit ex
 Homeri Od. Δ. 195.

Μῆσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύ-
 μονος Ἀντίλοχοιο

Τὸν δ' ἦ οὐς ἔκτεινε Φαιήης
 ἀγχιτός υἱός.

Eandem fabulam Pindarus
 attigit in Pyth. VI. 28. sqq.
 ubi Antilochus, patria exi-

lium ferens, occubuisse di-
 citur: δὲ ὑπερφθίτο πατρός.
 Idem dicit Aristoteles
 Epigr. ap. Brunck. T. I. p.
 129. Μνήμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέ-
 σταρος, Ἀντίλοχοιο, ὅς θάνατον ἐν
 Τροίῃ, βυσσάμενος πατέρα. His
 adde Quintum, hanc pu-
 gnam uberius tractantem L.
 II. 246. sqq. — Alii Antilo-
 chum ab Hectore interfe-
 ctum tradiderunt, interque
 eos Ovid. I. Heroid. 15. Si-
 ve quis Antilochum narrabat
 ab Hectore viduum. conf.
 Munck. ad Hygin. Fab.
 CXIII. p. 175. 266. Nisi T.
 priorem verbi πῆσον produ-
 xit, equidem metri fulcien-
 di gratia καὶ ante ἄλλοι in-
 ferendum putō. In versus
 exitu Ἀχαιῶν posui, cum
 apogr. Ἀργείων exhiberet.

267. κῶτα Τρώεσσι βαλόντες
 ἢ ἐπιβαλόντες, terga Troja-
 nis obuertentes. L.

Ὡς δ' ὅτε μιλτοχρόου ἀπὸ οὐρεος ἠνεμόεντος
 Ταυρόθροος χειμάρρους ἀσπίτω ἔρχεται ὄμβρῳ· 270
 Ἐσφορέει πέτρους μεγάλους καὶ κάγκανον ὕλην,
 Βριδύ δ' ἄρα κτυπέων λιθόχροος ἔμπεσεν ἄγροισι,
 Πάντα δ' ἐναρπάζων Φύρδην φορέασι θαλάσση,
 Ζεύγεα, βοῦς καὶ δώματα πρὸς δ' ἄρα γειαρῳτῆρας,
 Ἄλλα τε ὅσα κίχησεν ἀμψιγανὴ δ' ἀγροίοις. 275
 Ὡς τότε Ἀχαιοὶ Φύρδην ἀπ' Ἀρξάβιον κλονέοντο.
 Κυανὴ δ' ἄρ' ἐν αἵματι πάντα πόρφυρε γαῖα.
 Οἱ δ' Ἀράβες κατόπιν μεγάλῳ στυόντ' ἀλαλητῶ,
 Οὐδ' ἔτι μῆχος ἔην, πάντες γὰρ φεῦγον Ἀχαιοί.
 Μοῦνος ἀπ' ἄλλων Νέστωρ Μέμνονος ἤλυθεν ἄντα, 280
 Τίεος ἀχνύμενος· μέγα δ' ἔστανεν ἔνδοθι ἦτορ.

Σύν

269. μιλτοχρόου, cum apographi lectio μιλόχροου non haberet, quo referretur, eam mutandam putavi. — Sequ. vers. apogr. χειμάρρους. — ταυρόθροος, verbum ad analogiam. v. ταυρόφθογγος formatum, de quo vide Hesychium. Tzetza ad Hesiodum flumina ταύρους appellari dicit, διὰ τὴν τῶν κυμάτων ἦχον. ὡς ταῦτοι γὰρ μυκῶνται. vide Schol. ad Eurip. Orest. 1380. — ὄμβρος ipsius torrentis aqua. Hom. Il. N. 138. ποταμὸς χειμάρρους. — ῥῆγας ἀσπίτω ὄμβρῳ ἀνακίδας ἔχοντα πέτρης.

dium levandum, adscribam: ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς παδίονδε κᾶτεισι, Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ· πολλὰς δὲ δρύς ἀζάλας, πολλὰς δὲ τε πένκας εἰσφέρειται, πολλὸν δὲ τ' ἀσφυγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει· ὡς ἔφατο κλονέων παδίον τότε Φαίδιμος Αἴας. conf. Virgil. Aen. II. 305. ibique Heynium.

272. βριδύ. σχυρόν. μέγα. βαρύν. Hesych. — Pro λιθόχροος vix dubito, quin μιλόχροος restituendum sit, quo verbo paulo supra v. 269. usus est noster.

273. Φύρδην. Apogr. Φύρδη.

271. Dufta similitudo ex Homeri Il. A. 492. quem locum, ad lectorum tae-

280. μοῦνος ἀπ'. In apogr. μῶντος δ' ἀπ' legitur.

282.

Σὺν δ' ἄρα οἱ ὁ Κόιντος ἔην πέλας, ὅς ἐπαύκουσε
Μέμνων ὅσσα ἔειπε γέροντ' ἀραβηίδι Φανῇ.
Πεζὸς ἐγὼ τελέθων δέ, [Ἰσακίσιον Φραδάσαιιν,
Ὅς μ' ἀπὸ Βεῤῥοίας ἐριβώλακος ἦδ' Σελῶν 285
Πεζὸν ἔπεμπε γένεσθαι, ἐμεῦ ἵπποιο ἀμείρατος,
Ἦς ἀλόχου Βουλῇσι σαόφρονος, ἥ οἱ ἀπάντας
Κύδηνε λείπρους τε καὶ ὅσσοι νείκεος υἱές.

Οὐνε-

282. Confer ad hunc locum, si tanti est, Antehom. v. 143. sqq. Tzetz, quo tempore hoc carmen confarcinabat, graves cum fratre Iſaaco inimicitias exercebat, quas ab ejus uxore ortas et inflammatas effe dicit. Hic locus, si quis alius in hoc carmine, ineptiis abundat et corruptelis scatet. Audiamus tamen ipsum auctorem, suas facietias atque dicteria enucleantem et admirantem: πεζὸς ἐγὼ τελέθων. ὅτι οὐκ ἔμεν ἐγὼ τοῖς τρωϊκαῖς ὁμόχρονος χρόνοισ, οὐδὲ τῷ Σμυρναίῳ Κόιντῳ [Fort. ὁ Σμυρναῖος Κόιντος] ἀλλ' [ὅτι] οὐδὲ πέφυκα κατὰ τὸν τρωϊκὸν [apogr. ἡρωϊκὸν] πόλεμον, τῷτῳ πᾶσι κατὰδεῖν ἔστι. Τοῦτο τὸ σχῆμα βαρύντης ἐπικρυπτος τῷ ἀστεϊσμῷ, καὶ τραχιῇ καταφορᾷ, ὅτι πεισθεῖς ὁ σεβαστὸς Ἰσαάκιος τῇ τούτου συζύγῃ καὶ ἀφελόμενός με τοὺς ἵππους πεζὸν εἴασε πρὸς τὴν πατρίδα καλινουστῆν, ἐκ τῆς Βεῤῥοίας [apogr. βεῤῥοίας] ἧς εἶχε τὴν

ἐπαρχίαν, καὶ τῶν Σελῶν, οὗ τῶν περὶ Λαρίσσαν, ὧν Ὁμηρὸς μέμνηται, [Il. XVI. 235.] οἱ νῦν χωρίον ὑπάρχοντες ἐντελές, Σελουστῖανοι λέγονται, ἀλλ' ἀπὸ Σελῶν *** ὃ παραρρεῖ ὁ ποταμὸς ὁ Στρώμων καὶ ἡ Βοιωτὴ λίμνη [Apogr. Βηβητῆ] Βεῤῥισζα νῦν καλουμένη βαρβαρικῶς, ἡς καὶ οἱ Σελοὶ οὗτοι Σίλητζα.

285. Ὅς μ' ἀπὸ Βεῤῥοίας ἐριβώλακος ἦδ' σελῶν. Sic refinxi corruptissimam Codicis lectionem: Ὅς μ' ἀπὸ Βορροῖης ἔ. ἦδ' σελῶν. Veritatem emendationis scholion, versui praecedenti adscriptum, ostendit.

286. γένεσθαι. In hac orationis, qua Tzetzta utitur, jejunitate, vix ausim damnare lectionem apographi γένεσθαι; etsi perquam commode emendari possit, sic πεζὸν ἔπεμπε γένεσθαι, quod plane Homericum. Il. Φ. 598. Ἠσόχιον δ' ἄρα μὲν πολέμου ἔπεμπε εἶεσθαι.

Οὐνεκα οἱ καλῶς καταθύμια πάντα ἔραζον.]

Φεῦγον οὐδ' ἐσάκουσα ἃ Μένων ἐξερέεινεν.

290

Ἄλλ' ὅτε Νυξ ὀνοφερῇ γαῖαν περιέδρομε πάντη,
Δῆριν αἵματόσσαν ἀμαμακέτου πολέμοιο

Παῦσαν, οὐκ ἐθέλοντες Ἀράβιοι ὄμβριμοι υἱες,

Ὠκύαλοι δὲ νέες φύγον Ἠφαιστοιο ὁμοκλήν.

Αὐτοὶ δ' Ἀργεῖοι δεινὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξαν.

295

Νυκτὶ δ' ἀολλέες εἶατο τεύχεα πάντες ἔχοντες,

Εἶατο τεύχε' ἔχοντες, ὕπνος ἀπὸ ταῖσιν ὄλωλεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἡριγένεια,

Ἀνσταίντες ἀέκοντες ἔριν ῥήγνυντο βαρεῖαν.

Μένων γὰρ ἐπόρουσεν, ἀλίγκιος υἱεὶ γαίης,

300

Τυφῶνι ὀλοόφρονι· ἔλπετο δ' αἶα ἐάλπει,

Ἀργεῖους ἀπὸ πάντας ὀλέσσαι ἤματι κεινῷ.

Ὡδὲ μὲν ἐφρόνεεν, ἐπὶ δ' ἄρματι ὄζεα κλάζων

Κυδιό-

293. Ἀράβιοι υἱες. Fort.
Ἀράβων ὄμβριμοι υἱες. Quintus II. 3. Ἀχαιῶν ὄμβριμοι υἱες. Mediam in Ἀράβων T. producere potuit hoc loco, ut v. 252.

294. νέες in Apogr. νῆες.
Ὠκύαλοι ap. Homer. Ιλ. Δ. 705.

299. ἔριν ῥήγνυντο· ἡ μάχη ἐρτνυεται· ἄλλως ὁ πόλεμος ῥηγνίσθαι λέγεται· ἐρῥάγη οὖν μάχη καὶ συρῥήξαι καὶ ῥαγῆναι πδ-λεμόν φασιν οἱ Ῥήτορες. Eustath. in Ιλ. Β. p. 183. 50.

301. ἀλίγκιος Τυφῶνι. Sic Lycophron v. 177. Achil-

lem Τυφῶνα vocat Πηλεογι-κόν. Tzetzza Apollonium Rhodium ante oculos habuisse videtur II. 38. ἀλλ' ὁ μὲν ἡ ὀλοοῖο Τυφῶτος ἢ καὶ αὐτῆς Γαίης εἶναι εἶκτο πέλωρ τέκος, οἷα παροῖδε χωμένη Δαὶ τίανεν. Similiter Theocritus XXII. 93. διειδίτες μήπως νιν ἐπιβρίσας δαμάσσει χάρῃ ἐνὶ στεινῇ καὶ Τυτυῖ ἐναλίγκιος ἀνὴρ. Quintus II. 203. Achilles ἐνὶ μέσσοις Ἡῖς Τιτάνεσσι πολυσθενέσσιν ἰοικώς.

303. ὄζεα κλάζων. Homer. Ιλ. Ε. 591. Ἐκτωρ ὄρτο ἐκ' αὐ-τοῦ πεπληγῶς.

304.

Κυδίοων θόρεσκεν, ὅπισθεν δ' Ἰαχε λαός.
 Τόνδ' ἄρα Πηλεΐδης καὶ ἀμαιμάκετόν περ ἔοντα 305
 Στέρνων ἐνὶ στιβαρῷ κατεναντίην οὔτασεν ἔγχει.
 Ψυχὴ δ' ἐκ μελέων ἀποέσσαντο ἥύτε καπνός.

Τοῖον Μεμνονέης κεφαλῆς μόρον ἐξερέουσιν.
 Οἱ δ' υἱὸν Τελαμῶνος αἰείδουσ' ὀμβριμόθυμον
 Δῆριν ἀμαιμάκετον καὶ σχέτλια ἔργα ἰδόντα. 310
 Εἵπεμεν Ἀτρεΐδῃ καὶ ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν

Ἵμεῖς μὲν πάντες μετὰ ἔθνεα βαίνετε Ἰνδῶν,
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατεναντία Μέμνονος οἶος ἐπέλθω.

Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε πελώριον ὕψωσε σάκος,
 Τοῖσ' δ' ἐν ὤμοις καλὸν φάσγανον ἠώρητο· 315
 Δεξιτερῇ δὲ φέρων δόρυ Μέμνονος ἤλυθεν ἄντα.
 Μέμνων δ' ὥς ἐνόησεν ἀφ' ἄρματος ἄλτο χαμαῖζε.
 Συμπεσέτην δ' ἀλλήλοισι μέγα δ' εἶδετο ἔργον,
 Οὔταζόντων ἀλλήλους, ἀράβιζε δὲ τεύχη.

Ὡς

304. θόρεσκεν. Putabam
 θόρεσκεν. Sed nihil opus,
 post tot similia ejusmodi li-
 centiarum exempla. Cete-
 rum junge *ἠεθόρεσκεν ἄρμα-
 τι. Memnon in currum insiluit,
 militesque cum sequuti sunt.*

305. Antilochi mortem
 Achilles ulciscitur ap. Pin-
 dar. Nem. III. 110. Pyth.
 VI. 28. Achillis cum Me-
 mnone pugnam plurium ta-
 bularum pictarum argu-
 mentum fuisse, ex Pausania
 discimus, cujus Indicem
 vide.

309. ὀμβριμον υἱόν. Corru-
 ptissimus versus, sed procul
 dubio sic scribendus:

Οἱ δ' υἱὸν Τελαμῶνος αἰείδουσ'
 ὀμβριμόθυμον.

Idem vitium exemi Quinto
 VIII. 107. in specimine
 Emendatt. p. 39.

314. σάκος. Priorem hu-
 jus v. syllabam Homerus
 constanter corripit, et Tze-
 tza v. 328 et 330. nihil ta-
 men propterea mutaverim.

319. ἀλλήλους. Apogr. ἀλ-
 λήλων.

320.

Ὡς δὲ δύο ταύροι, παρ' ὀρεσκήσει κολώναις, 320
 Ἀγριοὶ ἀμφ' ἀγέλας ἐκάτερθεν θηριόωντες,
 Πρῶτα μὲν ἐκσταδὸν ἀμφὶς ἕκαστος ὀρούων,
 Ἐς στυφελὰς πέτρας τε καὶ οὐρεὰ ὑψικάρηνας,
 Ἀλλήλους ποτὶ ταύρειον μόθον ἐκκαλέονται,
 Μυκτῆρα πλατὺν οἷζαντες, βαρυδουπὰ βοῶντες 325
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀλλήλους βάλλουσιν κεραέσσιν,
 Ἦχη δ' αὐτὲ πελώριος οὐρεὸς ἔρχεται ἀκράς.
 Ὡς τῶν μαρναμένων σάκεος ἀπὸ δοῦπος ὄρωρεν.
 Ὡς δὲ λέων Αἴας ἐπάλμενος ἀσπίδα νύξεν,
 Οὐδ' ἔτορεν κρατερόν σάκος, ἀλλ' ἄρα Μέμνονα κλῖνεν. 330

Αὐτὰρ

320. παρ' ὀρεσκήσει κολώναις.
 Apogr. παρ' ὀρεσκήσει κολώναις.
 Homer. Il. B. 811. αἰπεία κολώνη. Verbo ὀρεσκήσει Home-
 rus de feris, in filvis de-
 gentibus utitur; hic de lo-
 co silvestri, arboribus con-
 fito, accipias, necesse est. —
 Adscribam Tzetzae ad h.
 v. scholion: Ὀσπίανος ἐν τοῖς
 κυνηγετικοῖς [L. II. 49.] τοὺς
 ἀγρίους ταύρους φησὶ ἕνα ἕκαστον
 ἀγέλης δεσπόζειν βοῶν. Ὅταν δὲ
 ἕτερος ταῦρος μετὰ ἀγέλης ἰδίας
 ἐπέλθῃ, συμβάλλουσι ἀμφοτέ-
 ροι καὶ ὁ νικήσας καὶ τῆς τοῦ νι-
 κηθέντος ἀγέλης δεσπόζει. Ὁ δὲ
 νικῶν ἐκ τότε καὶ τὴν φωνὴν
 τοῦ νικήσαντος πέφρικεν. Emen-
 dandus ex hoc loco Oppia-
 nus l. i. ubi sic legitur: —
 Ὀσπότε μυκήσαιντ' ἄγριοι βόες·
 ἀλλ' ὅτ' ἐπ' ἄλλῃ Ταῦρος ἀπο-
 κρινθεῖς ἀγέλης πλατὺν αὐχένα
 σείων κ. τ. λ. ubi legendum

suspicor: ἀλλ' ὅτε ταῦρος Ἀλ-
 λος ἀποκρινθεῖς —.

322. ὀρούων. Hic versus
 uno pede brevior. Fortasse
 scribendum:

ἕκαστος δεινὸν ὀρούων.

329. ἐπάλμενος. Tzetza
 Homeri verbis utitur, qui
 Il. VII. 260. sic habet:
 Ἄϊας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος.

330. οὐδ' ἔτορεν. Apogr.
 ἔτορεν, quod conjecturae
 meae cedere debebat. Ho-
 mer. Il. A. 326. οὐδ' ἔτορε ζω-
 στῆρα παναίολον. Diſtys IV.
 p. 97. *Moxque Ajax, ubi tem-
 pus visum est, laceſſit regem,
 praediſto prius Ulyſſi et Ido-
 meneo ut a ceteris se defende-
 rent. Igitur Memnon ubi ad
 se tendi vidit, curru defiliit,
 conſligitque pedes cum Ajace,
 magno utriusque partis metu
 atque*

Αὐτὰρ ἔπειτα ἐὼν σάκος ὕψος ἀείρας,
 Πλῆξεν ἀνασχόμενος, ἐπέβρισε δ' ὄβριμον ἄνδρα.
 Τοῦ δὲ πόδων κατόπισθεν ἑφέσπετο δῖος Ἀχιλλεύς
 Κρύβδην δ' αὐχένα Μένονος ἤλασε χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ λίπεν ψυχὴ· Αἴας δ' ἔλε Πουλυδάμαντα 335
 Ἠγέμονα Φοινίκων· τρέσσαν δ' ἔθνεα Ἰνδῶν,
 Ὡς δαίους βασιλῆας εὐὸς νεκύεσσιν ἐστῖδον.
 Πίπτον δ' αὖ πολέες σαρπηδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλω,
 Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Φῦζα γὰρ εἶχεν ἅπαντας ἰωχμοῖο κρατερεῖο. 340
 Ζῶντες δ' ἐν νεκύεσσιν ἐρητύοντο φέβεσθαι.
 Ἀργεῖοι δ' αἶρ' ὅπισθεν ἐπ' ἔντεα καλὰ λέγοντο,
 Ἐμμενέως κτείνοντες, ἕως νῦξ ἄμβροτος ἦλθεν.
 Ὅρσφνῃ δ' αὖτε εὐὸς ἐκάτερθεν αἶαντο νεκρούς.

Μέμνο-

atque expectatione. Tumdux
poster, summa vi, umbonem
scuti ejus, telo aliquantulum
perforatum, viribus
ingruens, impulit, vertit-
que in latus.

331. Hic quoque versus
 in capite justo est brevior.
 Tu scribe:

οὗτος αὐτὰρ ἔπειτα ἐὼν σάκος
 ὕψος ἀείρας.

In οὗτος posterior syllaba
 producitur, duplicato Σ.
 vide Clark. ad Hom. Ιλ. Α. 51. nr. 7.

332. πλῆξεν ἀνασχόμενος.
 Haec sensu carent. T. vero,
 ni fallor, scripsit: πλῆξ' ἄρ'
 ἀνασχόμενος. δούρατ' ἀνασχόμενοι
 est ap. Homer. Ιλ. Γ. 593.

334. αὐχένα reposui pro
 αὐχένι. Hom. Ιλ. XIII. 614.
 ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλα-
 σεν ἱπποδοσειῆς ἄκρον ὑπὸ λό-
 φον αὐτόν.

336. τρέσσαν. Apogr. τρέ-
 σαν.

342. ἔντεα λέγοντο. Sic T.
 scripsit, non λέγοντο, quod
 apogr. habet. Homer. Ιλ. Ω.
 793. ὅστέα λευκά λέγοντο.

344. ὄρσφνῃ. Apogr. ὄρσφνῃ.
 In exitu hujus versus αἶαν-
 τε corruptum est. Fortasse
 μύροντο latet siue κήαντο. Tum
 vero verbis transpositis le-
 gendum esset: ὄρσφνῃ δ' αὖτε
 εὐὸς ἐκάτερθε νεκρούς κήαντο.

Μέμνονα δὲ σμύρῃ τε καὶ Ἀσσυρίῃ Φρυγανίδι 345
 Αἰθίοπες ταρχύσαντες θέσαν ἀμφιφορῇ.

Ὡς ἄρα Πουλυδάμαντα καὶ ὕστερον αὐτὸν θνέσκον.

Τροίῃ δὲ στοναχὴ τε καὶ οἰμωγὴ πελέεσκε.

Τρῶες γὰρ μεγάθυμοι, ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων,
 Δυσπονέως στενάχοντες ἐοὺς γοάασκον ἐταίρους. 350

Οὔποτε δακρυχέοντες ἐπ' ὄμμασι δάκρυα τέρσαν,
 Ἐκ δ' ἦλθον αὖθις πυλέων πετάσαντες ὄχῃας

Δηί.

345. Φρυγανίδι. Hoc verbum in mendo cubat, neque habeo, quomodo restituam. Unguenti cujusdam nomen latere videtur, quo T. Memnonis cadaver conditum dicat. T. ad hunc verfum animadvertit haec: οὕτως ὁ Μέμνων ἀνηρημένος ἀποκομισθεὶς οἴκαδε ἐτάφη παρὰ Βηλαίον ποταμὸν Συρίας, καὶ ἐπιτάφιαται αὐτῷ ταῦτα.

Μέμνων Τιθάνου τε καὶ [apogr. τέκος], ἐνθαδε κείμεται

Ἐν Συρίῃ Βηλαίου [apogr. Βήλου] περὶ ποταμοῦ προχοῶσιν.

Φιλόστρατος δὲ ὁ ψευδέστατος, ἐν καὶ ἀληθεύοντα [Fort. καὶ ληρόντα] ἐνιχυοῦ παρὰ τοῦ καὶ διακροῦμα, Δάμιν, τὸν ἐκ Νίνου πόλει, φησὶ λέγειν περὶ τοῦ Μέμνονος, ὡς μὴ ἀφίκετο εἰς Τροίαν, ἐν τῇ πατρίδι δ' ἀποθανεῖν καὶ ἀνδριάντα τῇ τύμβῳ αὐτοῦ ἐφειστώτα ἤλλου ἀνίσχοντες ἐκ μηχανῆς φθέγγεσθαι. [Lo-

cus Philostrati, ad quem T. respicit, est in Vita Apollonii L. VI, 4. p. 232.] τοῦτο μὲν κοινῶς λέγεται· τινὲς δὲ καὶ πυρροποίκιλον εἶναι λέγουσι λείπον.

347. ὕστερον αὐτόν., Sic metro flagitante scripsi. Apogr. ὕστερον ὄν.

345. Τροίῃ. Apogr. Τροίῃ. Idem τελείεσκε, quod a merecte in πελέεσκε mutatum esse nemo dubitabit. Homer. Il. X. 433. Εὐχολὴ κατὰ αὐτὸν πέλειεσκε. — Seq. verf. apographum ἐελγμένοι exhibebat, quae vitiosa lectio oedere debebat emendationi meae ἐελμένοι. Homer. Il. M. 38. νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι. Schol. συγκελευμένοι.

350. γοάασκον. Apogr. γόασκον. Homer. Od. Θ. 92. ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκε. — Pro δάκρυα apogr. δάκρυ legebat.

352. πετάσαντες ὄχῃας. Homer. Il. Φ. 537. καὶ ὑπῴσαν ὄχῃας

Δηίφοβος, Πάρις ἠδὲ Τρώϊλος ἱπποχάρμης,
 Ἔθνεσι σὺν πολέεσσιν, Ἀχαιοῖς ἄντα μάχεσθαι.
 Τοὺς δ' Ἀχιλεὺς ἐνέηκε ποτὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα, 355
 Κτείνων ἐμμεθέως· ὥς δ' αὐτὰς ἄλλοι Ἀχαιοί.
 Καί ῥ' οἱ μὲν φύγον ὄβριμον ἔγχος Πηλεΐδαο
 Δηίφοβος καὶ Δύσπαρις· αἶσα δ' εἶλε Τρώϊλον,
 Ὃς πένθος Τρώεσσιν ἐπ' ἴσον Ἔκτορι θῆκεν,
 Ἥνορέῃ καὶ κάλλει ἠδὲ καὶ ἀνδρὶ ἥβης. 360

Ἄλλ' ἄρα καὶ Τρώων βασιλῆων φράζεο μορφήν
 Σὺν τοῖς καὶ τοῖο Τρώϊλου ἱπποδάμοιο.
 Ἦτοι μὲν Πρίαμος σύνοφρυς ἠδὲ μακρόρρην,
 Γλαυκίῳν, πυρρόχροους, εἶδει δ' ἦεν ἀγητός,
 Εὐστολος, εὐόφθαλμος, πυκναὶς δ' εἶχεν ἔθειρας. 365
 Ἡ δ' Ἑκάβη μελίχροιος ἦν, εὖρεν, ὠραία,
 Ἥλική τελέῃ, φιλότιμος, ἥσυχος αὐτῶς.
 Ἄνδρo-

ὁχῆας Αἰ δὲ πεπασθεῖσθαι τεύξαν
 φάος.

355. τοὺς Ἀχιλεὺς. Lege
 τοὺς δ' Α.

358. Troili mortem iis
 rebus, quae ante Iliadis
 tempora Trojae gestae sunt,
 annumeraverat auctor Cy-
 priorum Carminum, ut co-
 gnoscere licet ex Excerptis
 Procli in Bibl. Lit. et Art.
 Fasc. I. p. 26. Ab eo Quin-
 tus discedere non est ausus,
 quem vide IV. 9. Noster
 Dictys, aliorumque huic
 similium Graeculorum fi-
 dem et auctoritatem sequu-
 tus est. Inter Sophoclis

Tragoedias una fuit, Troili
 nomine inscripta. Ceterum
 de hujus pueri amoribus
 docte et suo more disputa-
 vit Heynius Exc. XVII. ad
 Aen. I. p. 160sq.

362. τοῖο Τρώϊλου. Apogr.
 Τρώϊλος. — Heroum et He-
 roïnarum, quae sequuntur,
 imagines ex Isaaci Porphy-
 rogenetae et Ioannis Ma-
 lalae Characteribus fere ad
 verbum expressae sunt.

366. Ἡ δ' Ἑκάβη. Male
 apogr. ἐν δ' Ε. Idem ὠρέῃ.

367. φιλότιμος. Apogr. φι-
 λότῆμος.

Ἀνδρομάχη ὡσαύτως, γοργὴ δ' ἦν, μεσήλιξ,
 Μάκροψις, χαρίεσσα, παρήϊδα εἶχε γελῶντα.
 Κασσάνδρην δ' αἶψ' ἔην βασιὴν δέμας ἀνδρῶμοιος, 370
 Λευκοτέρη γλάγχεος, περιηγέας εἶχεν ὄπωπας,
 Ὀγκώδεις δ' ἔχε μαστοὺς, μικρόπος, ἥσυχος ἦεν.
 Τῆς Ἑλενος κάσις εὐθετος ἦν, μακρὸς, ἀρτιγένειος,
 Λευκός, ξανθοκόμης, μακρόρριν, εἶδεῖ λευκός.
 Νῶτα δὲ τοιοῦτον ἔαγεν ὑπέρημα, λῆθε δὲ πολλούς. 375
 Δήφοβος δ' αἶψ' ἔην ἥβη μέσος, εὐρυμέτωπος,
 Σίμαλος ἠδὲ μελάγχρους, εὖωψ, ἠυγένειος.
 Αἰνείας δ' αἶψα βαιὸς, ἄταρ παχύς, εὐστηθὸς ἔπλε.
 Γλαυκός, λευκόχρους, ἀνάφαλος, εὐρυμέτωπος.
 Ἀντήνωρ δὲ μακρὸς, ραδινὸς πέλεν, ἠδὲ γλαυγόχρους, 380
 Γλαυκός, ῥίνα φέρων κάμπυλον, ξανθοδέχειρος.

Τρώϊ-

369. παρήϊδα εἶχε γελῶντα.
 Msc. παρήϊδ' εἶχεν γ. — Quae
 laetum adspectum prae-
 bent, ea γελῶν dicuntur. Vide
 Ruhnck. ad Hymn. in Cer.
 13. et Praef. pag. XI. item
 Wesseling. Diff. Herod. p.
 153.

370. ἀνδρῶμοιος. Apogr.
 ἀνδρῶμοιο.

371. περιηγίς. Apogr. πε-
 ρινίς. Sunt oculi micantes,
 quales Dictys Cassandrae
 tribuit. ὠκυβόλους περιηγίς
 χεῖρας habemus in Epigr. V.
 Satyrii Tuillii, ubi agiles
 manus indicantur.

377. σίμαλος. Nescio an
 hoc verbum alibi reperia-

tur. Intelligi tamen potest
 de homine pressis paribus
 ut σιμός. Isaacus Porphy-
 rog. Deiphobum ὑπόσιμον di-
 cit. — μελάγχρους. Apogr.
 μελάχρους.

378. εὐστηθὸς ἔπλε. Apogr.
 ε. πίλε.

379. ἀνάφαλος. Vitiosum
 est; neque tamen probabi-
 lem huius verbi emenda-
 tionem reperire potui. ἀνα-
 φάαντος quidem, quod ad
 ductus vitiosae lectionis
 proxime accedit, metrum
 respuit.

381. κάμπυλον. T. mediam
 huius v. syllabam contra
 poetarum usum produxit.

382.

Τρώϊλος δ' αὐτε μέγας, ὥκους ἦν, μελανόχρους.
 Εἶδ' δ' αὖ χαριεῖς, δασυπύγων, ταναέθειρος.
 Τόνδ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε παρὰ Σκαμάνδροιο ῥοῇσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ ἀρήϊον εἶλεν μῆρα Τρώϊλον 385
 ἔγγυς ἔην θάνατος Πηληϊάδῃ Ἀχιλλῇ,

Ἵστα-

382. Nifi ex v. 385. appareret, Tzetza in modulando nomine Troili errasse, hic versus facili negotio refingi posset, sic: Τρώϊλος αὐτε μέγας, πόδας ὥκους ἦν, μελανόχρους.

383. δασυπύγων. Omnes melioris aevi scriptores, quicunque Troili mentionem fecerunt, eum, cum ad inferos descenderet, juvenem et tantum non imberbem fuisse pronuntiant, Phrynichus ap. Athen. XIII. p. 564. F. Φρύνιχος τε ἐπὶ τοῦ Τρώϊλου ἔφη λάμπειν ἐπὶ πορφυραῖς παρειῇσι ὣς Ἔρωτος. Horat. II. Carm. IX. Nec impubem parentes Troilon flevēre semper. Virgil. Aen. I. 475. Parte alia fugiens amissis Troilus armis Infelix puer. Ad impuberem Troili aetatem hoc quoque spectat Callimachi apud Ciceron. in Tusc. Qu. I. 39. Multo saepius lacrymasse Priamum quam Troilum. conf. Stratonis Epigr. XXXIII. — His omnibus gnaviter obloqui-

tur Tzetza ad Lycophr. v. 307. p. 39. Νῆος μὲν οὐχ ὁ Τρώϊλος καὶ ὠραῖος, μελαινόχρους δὲ καὶ δασυγένειος. et paulo post: Οἱ δὲ ἀκριβέστατοι τοῦτον τὸν Τρώϊλον καὶ βαθεῖαν ἔχοντα τὴν ὑπὲρ καὶ μελαινόχρου ἱστοροῦσιν. — Nihil tamen propterea mutandum in verbis εἶδ' δ' αὖ χαριεῖς, quae eum, quamvis barbatum, haud parum tamen venustum fuisse indicant. Versu 360. eundem Troilum ἠγορῆν καὶ πᾶλλαι praestitisse dixerat.

384. Σκαμάνδροιο. Cum in hac voce metrum claudicet, scribendum suspicor Σάνδροιο.

385. Sequitur mythus de Achille, in Apollinis templo interfecto, cujus fundus est ap. Homer. Il. X. 359. ubi Hector moribundo ore fata, Achilli imminetia, canit: Ἡματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἔσθλόν ἐόντ' ἐλέσσωσιν ἐν Σκαιῇσι πύλῃσι. Quod Arctinus de Achille, cum ad portam pugnaret, interfe-

Ὅσατα γαμβρεύοντι παραφασίησι Πριάμου.
 Ἦτοι γὰρ Πριάμου ποτὶ δώματα δῖος Ἀχιλλεύς
 ἤρχετο πολλάκι Πολυξένης εἵνεκα νύμφης.
 Τὴν οἱ ὑπέσχετο δώσεμεν ὄφρα μόθον ἀπολήξῃ 390
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρῶες παρὰ Θύμβρον θῦον Ἀπόλλω
 Ἰδαίον προέηκαν ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα,

Es

Et intelligit; quantum
 quidem colligi potest ex
 Procli verbis: Τρεψάμενος δ'
 Ἀχιλλεύς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς
 τὴν [πόλιν] εἰσπεσὼν, ὑπὸ Πά-
 ριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος.
 Eodem sensu Quintus Ho-
 meri verba intelligens,
 Achillem, cum Trojanis
 pugnans ex nube a Phoe-
 bo vulneratum finxit. L.
 III. 30 — 176. Illum vero
 mythum, quem T. cum
 hoc loco, tum in Schol. ad
 Lycophr. 269. p. 35. expo-
 nit, a Tragicis originem
 ducere, ex tota ejus ratio-
 ne et compositione appare-
 re videtur. Alii Achillem
 propter infamem Troili
 amorem ab Apolline inter-
 fectum dicebant, teste Tze-
 tza ad Lycophr. v. 307. p.
 39. cf. Heyn. Exc. XVII.
 ad Aen. I. p. 161. Alii deni-
 que, cum Achilles circa moe-
 nia Trojae vagaretur, ac di-
 ceret, se solum Trojam expu-
 gnasse, Apollinem ferunt, ira-
 tum, Alexandrum se simulan-
 tem, talum, quem mortalem
 habuisse dicitur, sagitta per-

cussisse et occidisse, ut verbis
 utar Hygini Fab. CVII.

387. παραφασίησι. Apogr.
 παρὰ φασίησι.

389. Πολυξένης. Fort. Πο-
 λυξίτης.

390. Achilles, secundum
 quosdam, se, Polyxena in
 matrimonium accepta, a
 Trojanorum partibus pu-
 gnaturum, Priamo pollici-
 tus erat. conf: Eudociam v.
 Ἀχιλλεύς γενεαλογία, pag. 84.
 Schol. in Lycophr. v. 269.

391. Θύμβρον. Thymbrus
 fluvius in agro Trojano,
 Apollinis templo nobilis;
 unde Apollo Thymbraeus
 ap. Virgil. Aen. III. 85. Mus-
 grave ad Rhesium 224.
 Schol. ad Il. K. 430.

392. προέηκαν. Apogr. προ-
 ἦκαν. — Ἰδαῖον, Trojanorum
 praeconem. Dicty L. IV. 10.
 Dein transactis paucis diebus
 solemne Thymbraei Apollinis
 incessit et requies bellandi per
 inducias interposita: tum utro-
 que exercitu sacrificio insisten-
 te,

Ἔς νηὸν καλέοντα· ὃ δ' αἶψα μάλα πιθήσας,
 Γυμνὸς ἑὼν καὶ ἄοπλος ἐπήλυθεν ἔνδοθι νηοῦ.
 Δηΐφοβος δ' ἄρα χερσὶ περίβαλε οἶά τε γαμβρὸν, 395
 Δύσπαρις αὖτε μάχαιραν ἐπήλασεν ἔγκατα Φωτός.
 Αὐτὰρ ὁ, τοῖος ἑὼν ἦρας πέσεν ἀφραδίῃσιν.
 Ὡστε λέων πέσεν εἰς βόθρον ὑπ' αὐτῆς ἐρίφοιο,
 Εὖτ' ἄρα μιν παραπλάζουσιν θνητότερος ἄνδρες,
 Ὡς πέσεν ἀφραδίῃσι πελώριος ὄβριμος ἦρας. 400

Αἶψα δ' αἶρ' εἰς πόλιν ἐκ νηοῦ Φεύγοντο Φονῆες.
 Τοὺς δ' Ὀδυσσεὺς ἐνάησε ποτὶ πτόλιν αἶψα θέοντας·
 Τυδείδῃ δὲ καὶ Αἴαντι ποτὶ μῦθον ἔειπεν.

Ἡρώων ὅχ' ἄριστοι, τέκνα κλειτῶν γενετῆρων,
 Δεῦτε ποτὶ Θύμβρην καὶ σχέτλια ἔργα ἴδωμεν· 405
 Οἶμαι

te, Priamus, tempus naſtus,
 Idaeum ad Achillem ſuper Polyxena cum mandatis mittit.
 In tota hac fabula enarranda Noſter cum Cedreno conſpirat p.130.

395. περίβαλε. Conſtanti-
 nus Manaffes p.29. A.

Ὡς οὖν εἰσῆλθον εἰς νηὸν Ἀ-
 πόλλωνος Ἀλκαίου

Ὅρκοις κατεπαδάσαντες καὶ
 περὶ Πολυξένης,

Ὁ μὲν Δηΐφοβος προσφύς ἐφί-
 λει τὸν Πηλεῖος

Φίλης νύμφιον ἀδελφῆς αὐτὸν
 κατονομάζων,

Ἐγγὺς δὲ στάς Ἀλέξανδρος ἐπὶ
 νηὶ καίριον

Καὶ πληῆς ὑπεξίφυγε μετὰ
 τοῦ Δηϊφόβου.

396. ἐπήλασεν ἔγκατα, h.
 ἤλασεν ἐπὶ five εἰς τὰ ἔγκατα.
 Malim tamen ἐνῆλασε ἔγκασσι
 Φωτός. Il. A. 437. οὐδ' ἔ' ἔασσε
 Πάλλας Ἀθηναίῃ μιχθήμεναι
 ἔγκασσι Φωτός.

399. θνητάι. Aut insolent-
 tiore forma usus est Tze-
 tza, aut ſcribendum: θη-
 ρεντάι, quod Hefiodus habet
 in Scuto v. 388. Poſſis etiam
 θνητότερος ἄνδρες emendare.
 Homer. Il. I. 540. θνητό-
 ρας ἄνδρας ἀγείρας.

404. κλυτῶν. Apogr. κλει-
 τῶν. Seq. verſu v. ἔργα in
 apogr. uncis incluſum erat.

Οἷμοι Πηλείδης παρὰ νηὸν κάτθανε Φοῖβου.
Πέλλον ἄπασσι χράνον, Φεύγουσι δὲ Τρῶες ἐπ' ἄστυ.

Ὡς ὁ μὲν εἶπεν Ὀδυσσεύς, τοὶ δὲ θέοντες ἔβαινον·
Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νηὸν Θυμβραίοιο γένοντο,
Εὖρον ἔπειτ' Ἀχιλλῆα πελώριον ἐν κονίησι, 410
Λοίσθια Φυσίωντα παρὰ θανάτοιο πύλῃσι.
Τοὺς δὲ ἰδὼν δάκρυσε καὶ ὕστατον εἶπε μῦθον:

ὦ φίλοι, οὔτι τόσον στενάχω θανάτοιο τελευτῇν,
Ἥβην δ' ἀνθεμόεσσαν ἰδ' ἠγορέην ἐρατείνην,
Οὔτι τόσον ταῦτα στενάχω, φίλοι, οὐδ' ἀκάχημαί. 415
Κοινὰ γὰρ μοῖραι πᾶσιν θανάτοιο τελευτῆς,
Πολλοὶ δ' αὖ θάνον, οἳ μὲν τοῖσι, οἳ δὲ τὲ τοῖσι.
Ἄλλο τό μοι ἄχος, ὅττι με τοῖος Δύσπαρις ἔκτα.
Ἄλλ' ὑμεῖς Πατρόκλῳ με καὶ Ἀντιλόχῳ μεγαθύμῳ,
Εὖ μάλα κοσμήσαντες, ἐπὴν κατὰ μοῖρα λάβησι, 420
Χρῦ-

406. Οἷμοι. Legendum pu-
to: Βί μὴ Πηλ. Vereor ne Pe-
lides in Apollinis templo in-
terfectus sit. —

407. Et hoc, ut pleraque
alia, ex Dicty haufit L. IV.
II. Quo viso Ulysses, Non te-
mere est, inquit, quod hi tur-
bati ac trepidi profiliwere; et
Philostat. Heroic. XIX. II.
p. 737. Φευγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ
τῶν Τρῳάδων καὶ τῶν Τρῳῶν ἱσκα-
δασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ πτώμα τοῦ
Ἀχιλλεύς ἀδύως ἤνεγκαν.

409. sqq. Iisdem fere ver-
bis eandem rem exposuit
Constantinus Manasses p.
29. 13.

Ἄμφω τοίγάρ εἰς τὸν ναὸν
εἰσπεπηδηκότες
εὖρον τὸν ἥρω κείμενον αἵμασι
πεφυρμένον
ἀπεισβηκῶς ἐμπνέοντα, μόγις
κινουῦντα γλῶσσαν,
καὶ μέλλοντα καλύπτεσθαι τοῖς
βλέφαρσι τῷ σκότῳ.

411. παρὰ. Apogr. παρὰ.
Seq. vers. apogr. τοὺς δ' ἰδὼν.

417. οἶδε τι τοῖσι. Sic
emendandam putavi lectio-
nem apographi ἡδὲ τι τοῖσι.

418. Ἄλλο τό μοι. Sive
ἄλλὰ τό μοι five, quod ma-
llim, ἄλλα δὲ μοι scribendum.

Χρύσειον ἐς μητρῴϊον ἐνδεσθ' ἀμφιφορῆα,
Ὡς ἂν μηδὲ θανάων γε φίλων ἀπάτερθεν ἐσοίμην.
Ὡς εἰπὼν ἀπέπνευσε μέγα στέργοιο Φυαήσας.

Αἴας δακρυχέων νεκὺν ὤμοις ἀναείρας,
Ἐφερεν ἐς κλισίας, μετόπισθε δὲ Τρῶες ἔβαινον. 425
Τὸν νεκὺν ἐξ Αἰάντος ἀφαρπάσας ἐμμεμαῶτες.

Ἄλλ.

421. ἀμφιφορῆα. Apogr. ἀμφιφορῆα. μητρῴϊον ἀμφιφορῆα. ὃν ἡ Θέτις δῶρον παρὰ Διονύσου εἴληφε, ὅτι ἔσωσεν αὐτὸν ὑπὸ Λυκούργου διωκόμενον. Tzetzae verba sunt in scholio ad h. v. Vide eundem ad Lycophr. v. 273. p. 36. Mythus de Lycurgo ap. Homerum narratur Ιλ. Ζ. 230. sqq. et Od. Ω. 73. Δῶκε δὲ μήτηρ Χρύσειον ἀμφιφορῆα, Διονύσοιο δὲ δῶρον — Ἐν τῷ τοι πῆται λαυκ' οὐτίκα, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενετιάδαο θανόντος χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο. Duobus his locis addendus est tertius Ιλ. Ψ. 91.

422. ὥς ἂν μηδὲ θανάων γε φίλων ἂ. ἰ. Tzetza sic scripsisse, ut edidi, vix dubito. In apogr. hic versus corruptissime legitur: ὥς ἂν μη θανάων γε φίλοι ἂ. ἰ.

423. στέργοιο. Apogr. στέργοιο. Fortasse praeterea corrigendum: μέγ' ἐκ στέργοιο. Paulo ante apogr. ἀπέπνευσε. Const. Man. l. l. καὶ τῶν αἰκῶν ἐξήπνευσε.

424. ὤμοις ἀναείρας. Syllabam excidisse putabam, v. c. εἰτ' ἀναείρας, five Αἴας δακρυχέων δὲ νεκὺν ὤ. ἰ. Nunc nihil mutandum censeo. T. vocem νεκὺν pro spondaeo usurpavit, τὸ π duplicans, posteriorem vero syllabam caesurae beneficio producens.

425. Τρῶες ἔβαινον. Dictys IV. 22. Quod ubi animadvertere Trojani, omnes simul portis praeuunt, eripere Achillem nitentes. Pugnae, tum temporis inter Ulysssem et Trojanos ortae, mentio fit in Homeri Od. Ε. 308. ubi Ulysses: ὥς δὲ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπῶν Ἡμετεῖ τῷ, ὅτε μιν πλεῖστοι χαλαρήσκα δούρα Τρῶες ἐπὶ ῥήϊον περὶ Πηλεΐωνι θανόντι. Eandem fabulam exornaverat Arctinus. vide Procl. p. 33.

426. ἐμμεμαῶτες, vitiosam hanc apographi lectionem in textu haerere non sum passus, vera scriptura inventa: ἐμμεμαῶτες. προδου-
μῶμε.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι φέρων λεχέεσσιν ἔθηκε,
 Κοσμήσας σὺν ἅπασιν Ἀχαιῶν ἡγεμόνεσσιν.
 Ἄλλοι δ' ὧδ' ἐρέουσι· θανόντα Τρῶες ἔπεςχον,
 Ἀργείοισι δὲ δόσαν, λύτρα Ἐκτορος αὖθις ἐλόντες. 430
 Καὶ τότε τὸν κοσμήσαντες δῖοι Παναχαιοὶ
 Ἐκφέραν ἐν λεχέεσσι κεκασμένον εὖ κατὰ μοῖραν.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ὅπλοισι κεκασμένοι ἐστιχόωντο
 Φαλαγγηδὸν, πεζοί, πάντες δακρυχέοντες.
 Μρῦσαι δὲ στονόρυσσαν ἐπέβρεμον ἄπλετον ἤχην, 435
 Ἀυλοῖς

μύμνοι. Schol. Hom. Il. B. 818.

429. Alii, interque eos Lycophron v. 269. sqq. λύτρα, quae Priamus Achilli filii redimendi causa dederat, Trojanis tum reddita esse tradiderant. vide scholia ad Lycophr. p. 35.

433. ἐν abundat. ὅπλοισι κεκασμένοι. Poeta, elegantiae paulo studiosior, talem ejusdem verbi repetitionem quovis modo vitandam putasset; noster vero ejusmodi regulas ne flocci quidem facere solet. Scribere tamen poterat: Ἀργεῖοι δ' ἐν ὅπλοις πεπυκασμένοι ἐστιχόωντο. Homer. Od. X. 488. μηδ' οὕτω ῥάπεσσι πεπυκασμένοι εὐρέας ἤμους. — Seq. vers. vox Φαλαγγηδὸν iterum in metrum peccat. Putabam olim reponendum esse κλαγγηδὸν, quo verbo Quintus utitur L. III. 588. sed hic

de Nereïdibus agit, undam cum strepitu secantibus; noster de Achivis, pedibus incedentibus, qua in re hanc vocem usurpari posse dubito.

435. Musarum in Achillis funere luctus, elegans poetarum commentum, ab Homero indicatur Od. Ω. 60. sq. cum dicit: Μοῦσαι δ' ἐνέα πῦσαι ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ Θρήνεον. Pindar. Isthm. VIII. 124. ἀλλά οἱ·

παρὰ τε πυρὰν τάφον·

δ' Ἐλικώνια παρθένοι

ἔσταν, ἐπὶ Θρήνόν τε πολὺ-
 Φαμον

ἔχουσιν.

Arctinus ap. Procl. p. 33. καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μοῦσαις καὶ ταῖς ἀδελφοῖς Θρήνην τὸν πῦδα. Aristoteles in Epigr. Anal. V. P. T. I. p. 181.

Θετιλὸς οὗτος ἀπὸ Ἀχιλλεύς ἐν τῇδε τίθασται τύμβῳ ἑθρήνησαν δ' ἐνέα Πιερίδες.

Quin-

Λύλοις ἢ Φόρμυξιν· ὅδ' ἐν λεχέσσιν ἔκειτο·
 Ἀστράπτων ἐν ὅπλοισι· τὰ γὰρ περὶ Φέρτρον ἔκειτο.
 Στρωμνῆς δ' αὖτε πέλας βασιλῆες ἦσαν Ἀχαιῶν,
 Ἴπποι δὲ πρυλέων προπάροιθεν ἐστιχόωντο
 Ἀργείων βασιλῆων, αὐτοῦ δ' αὖτ' Ἀχιλλῆος, 440
 Κόσμον ὑπαιχένιον τετμημένοι, ἐγγὺς ἔποντο.
 Ἄρμα δὲ τοῖο Φέρεσκεν χρυσοῦν ἀμφιφορῆα,
 Ὅσπερ Πατρώκλοιο καὶ Ἀντιλόχοιο Φέροντα,
 Τῶ ἐνὶ Πηλεΐδην θήσειν ἐθέλεσκον Ἀχαιοί.
 Μυρμίδονες δ' ἐκάτερθε μελάμπεπλοι ἐφέποντο, 445
 Πάντες ἐπ' αἰσκέπεδες περὶ κόρσας τέφρας ἔχοντες.

Λήϊα.

Quintus III. 592. sqq. Tzet-
 tza, pro summa, qua pollet,
 ingenii sagacitate, statim
 intellexit, poetas Musarum
 nomine nil nisi musicorum
 instrumentorum concen-
 tum significasse. Sic sibi
 hanc fabulam ad historiae
 veritatem revocasse vide-
 batur.

436. Φόρμυξιν. Apogr.
 Φόρμιζιν. — ὅδ' ἐν λεχέσσιν
 ἔκειτο. Homer. | Od. Ω. 44.
 κἀνθάμην ἐν λεχέσσιν. — Seq.
 v. apogr. Φέρτερον habet pro
 Φέρτρον.

440. Summi luctus, quo
 omnium animi affecti erant,
 neque equos Achillis ex-
 pertes fuisse, Quintus dicit
 III. 740. sqq. — Seq. v. vi-
 tiosam lectionem apogr. τε-
 τμημένοι mihi satis probabili-
 ter emendasse videor. κό-

σμον ὑπαιχένιον τετμημένοι. Hoc
 enim in funeribus fieri so-
 lebat, teste Euripide in Alc.
 428.

Τέτριππά τε ζεύγυσθε καὶ
 μονάμπυκας
 Πώλους σιδήρῳ τίμνεντ' ἀνχι-
 νων Φόβην.

445. μελάμπεπλοι. Apogr.
 μελάμπελοι. Euripides eo-
 dem loco:

Πᾶσιν δὲ Θεσσαλῶσιν, ὣν ἐγὼ
 κρατῶ
 Πένδος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦ-
 σθαι λέγω
 Κουρᾷ ζυρεκεῖ καὶ μελαμπέ-
 πλω στολῇ.

446. ἐπ' αἰσκέπεδες περὶ κόρ-
 σαις. Vitiosam apographi
 scripturam retinendam du-
 xi, cum certam ejus emen-
 dationem non haberem.
 Fortasse legendum:

Ληΐαδες δὲ γυναῖκες ὅσαι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν
Φέρτρου ἴσων μετόπισθε, Βρισηΐς θ' Ἰπποδάμεια·
Κλαίουσα λυγέως δουρικτήτη περ εἴουσα.

Ἄλλ' ὅτε νισσόμενοι ποτὶ πυρκαϊήν ἀφίκοντο, 450
Ἐν δὲ μέσῃ νεκρὸν ἦρως θέσαν εἰς ἐταῖροι,
Αὐτίκα Νηρῆος κοῦραν μέγα κῦμα θαλάσσης
Ἐξ αἰλὸς ἦιζαν, μόρμυρ δὲ πόντος ἀπείρων.
Ἦρως δὲ φόβηθεν Ἀχαιοὶ τάσδε ἰδόντες,

Τρέσ-

πάντες ἐκ' ἀσκηπίσσαν κόρῃσι
τέφρῃς ἔχοντες.

τὴν κόρην nihil differre a νε-
φελῇ, T. in scholio ad h. v.
docet, quod ad verbum le-
gitur in Comment. ad Ly-
cophr. v. 507.

448. Φέρτρου. Apogr. Φερ-
τέρου. — In Briseidis dolore
et luctu describendo Quin-
tus sibi indulgit L. III. 550.
sqq.

452. cf. Philostr. in Vita
Apoll. IV. 16. p. 153. — Sen-
sum in hoc versu frustra
quaesiveris; verbum enim
desideratur, unde κῦμα pen-
deat. Suspicebam olim in v.
κῦμα latere aliquid, quod
ad illustrandum verbum
κοῦραν valeat, v. c. μέγα θυμῷ
θαλάσσης. *Nereides; maris cu-
stodes*. Sic Graeci abstracto
utuntur pro concreto, κῆρυ-
μα pro κηδεστῇ, ut Sophocl.
Oedip. T. 84. δούλευμα, pro
δούλος, ut Eurip. Ion. 747.

quem loquendi usum mul-
tis exemplis illustravit Val-
cken. ad Eurip. Hipp. p.
208. sq. — Nunc haec emen-
datio, in hoc quidem scri-
ptore, displicet, et facile
adducor, ut credam, corru-
ptelam latere in v. θαλάσσης,
quod librario excidere po-
tuit, cum haec verba, κῦ-
μα θαλάσσης, saepissime sic
iuncta legisset. Tzetza
igitur scripsit, ni fallor:

αὐτίκα Νηρῆος κοῦραν μέγα
κῦμα ληπόντες.

454. Omnia in hoc loco
Homero debentur, cujus
verba adscribam ex Od. Ω.
47. sqq.

Μήτηρ δ' ἰξ' αἰλὸς ἦλθε σὺν
ἀθανάτῃσιν Ἀλῆσιν

Ἀγγελίης αἰδυσσά· βοή δ' ἐκί-
πόντων ὀρέγρει

Θευπησίῃ· ἐπὶ δὲ τρόμος ἔλλα-
βε πάντας Ἀχαιοὺς.

Καὶ κὺ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοί-
λῃς ἐπὶ κῆρας,

Ἐμὴ

Τρέσσαν δ' ἄλλη ἄλλος, ὅπη νόος ὤρσεν ἕκαστον, 455
 Ἐλπόμενοι Κρονίδην σεισίσχθονα κυανοχαίτην
 Ἐς γαῖαν ἐλάαν περὶδουπον ἄρμα καὶ ἵππους.
 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκεν, ἔπεσχε τε Φῦζαν αἰπάντων.
 Ταί δ' ἄρα σὺν Θέτιδι παρὰ Σιγείον παριούσαι,
 Κοψάμεναι μέγα τὸν νεκὺν ἐς βύθον αὔθις ἵκοντο. 460
 Τῶν δ' ἄρ' ἀναξύριδες καὶ ἡρώων περ ἑόντων
 Θείην ἐκ θείων εὐώδεα πνεῦσαν αὐτμήν.

Πηλεί-

Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, πάλαυ
 τε πολλὰ τε εἰδώς

Νέστωρ — —

Quod Nestor apud Homerum, idem Iupiter apud Quintum facit III. 595. sqq.

455. *τρέσσαν*. Apogr. *τρέσαν*. — Allegoricam harum fabularum interpretationem a Tzetza petas licet in Commentar. ad Lycophr. p. 36.

456. *Κρονίδην*. Apogr. *Κό-νιον*. Recepi in textum emendationem, quam contextus flagitare videbatur; de ipso verbo dubitare possis. Fieri enim potuit, ut T. scriberet: *ἐλπόμενοι Κρονίων' ἐνοσίχθονα, κυανοχαίτην*.

460. *κοψάμεναι*. Apogr. *κοψάμενοι*. Lugebant Achillem. Aristoph. in *Lyfistr.* 397. ἡ γυνὴ κόπτει δ' Ἀδωνιν φησὶν. Eustath. ad D. X. p. 1351. 50. *κόπτει δαμ τὸ πινδειν*.

461. 2. Intactam reliquilectionem apographi, de cujus corruptela lectorem monere supervacaneum esset. Illud satis perspicuum est, hoc fere dici: E Nereidum vestibis suavem odorem afflasse; sed haereo in verbis καὶ ἡρώων περ ἑόντων et θείων ἐκ θείων. Indicent ii, qui de his rebus judicare possunt, an Tetzianum acumen assequutus sim:

τῶν δ' ἄρ' ἀναξύριδες καὶ νηρή-
 νων περ ἑόντων

θείην ἐκ θείων εὐώδεα πνεύσαν
 αὐτμήν.

Νηρήων pro *Νηρηϊών*, qua forma Quintus passim utitur. L. III. 594. 783. — *θύος*, *odores*, *suffimentum*, unde *θυοίς* et *θαώδης*. Hoc itaque vult ingeniosus Grammaticus: Dearum vestimenta, quamvis Nereïdum, h. e. numinum marinorum, nihil tamen

Πηλεΐδῃ δ' ἐπεὶ ἂν κατέδασε σιδήρειον πῦρ
 Θῆκαν σὺν Πατρώκλῳ τε καὶ Ἀντιλόχῳ μεγαθύμῳ
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι Σιγείοιο παρ' ἄκρας 465
 Χρῦσον ἐς Φαίλην, καθύπερθε δὲ τύμβον ἔτευξαν.
 Ἐνθ' ἄρα Πατρώκλιοιο τετεύχαστο σῆμα' παίροιθ' ἐν.

Ἄλλ' ἦτοι αἶων καὶ μορφὴν φράζω τῶνδε.
 Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀγαυοῦ Φαίδιμος υἱός
 Εὐμήκης, εὐστηδός ἐστιν, χαριεῖς περὶ πάντων, 470
 Λευ-

tamen habuisse ingrati illius odoris, qui in mari contrahitur, (cf. Homer. Od. Δ. 405. *Φῶμαι — πολλῆς αἰὸς ἔξανδύσαι Πικρὸν ἀποπνέουσας αἰὸς πολυβενθῆος ὀδμήν*.) sed divinum potius ex suffimentis odorem inde afflasse. Quod si verum est, exprimere voluit Homeri ἄμβροτα εἶματα. Od. Ω. 58. Ἀμφὶ δὲ τ' ἴσθησαν κούρῃς Ἀλλοῖο γέροντος Οἴκτ' ὀλοφύρομεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἴσαν. Si cui tamen displicuerit forma νηρήνων, is legat:

τῶν δ' ἄρ' ἀναξυρίδες νηρήνων
 περ ἰόντων.

463. Πηλεΐδῃ. Apogr. Πηλεΐδῃ.

465. Σιγείοιο. Promontorium Sigeum Achillis, ibi sepulti, tumulo per omnem antiquitatem nobilissimum fuit. Homerus Od. Ω. 82. hunc locum descripsit, ipso

nomine non addito: ἀπὸ τῆς ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλάτῃ Ἑλλησπόντῃ. vide T. Hemsterh. ad Lucian. T. I. pag. 250. Erant tamen, qui Achillem in Leuce, insula Borysthenis ostio objecta, sepultum dicerent; interque eos Pomponius Mela II. 7. In eadem insula fanum ei constructum fuisse, auctor est Pausan. III. 19. p. 259. De hujus herois apotheosi vide, quae docte disputavit cl. Hermann im Handbuch der Mythologie, T. II. p. 333. p. 617. et p. 334.

468. αἶων φράζω. Lectorem Tzetzæ alloquitur et ad contemplandas Heroum imagines invitat. *Φράζω, considera, animadvertite.* vide Dorvill. in Vanno Crit. p. 147. Palmer. Misc. Obf. II. 1. 167.

470. Achillis imago Isacco Porphyrogenetae sublecta,

Λευκός, Ξανθοκόμης, οὐλόθριξ, πυκνοέθειρος,
 Μακρόρρις, μελίγερυς, κούρης δ' εἶχεν ὄπωπας.
 Γοργὸς ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς, ἐν δρόμοισι ποδάρεκς,
 Μακρὰ δ' ἔχε σκέλαι, ὑπὸ δ' ἔσπανε * * ὑπὴν.
 Πάτροκλος δὲ παραγιάστωρ, εὐπῶγων, μεσοήλιξ, 475
 Ξανθοκόμος πυρρόχρεος, εἶδει δ' ἦν αἰγυτός.
 Ἀντίλοχος δὲ νεώτερος ἄλλων ἦν Ἀχαιῶν,
 Εὐήλιξ, εὐαύχην, λευκὸς ἦν, μακρόρρις
 Γοργὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν, ἀελλόπος, ἀρτιγένειος,
 Ξανθοκόμης, εὐχαίτης, γλαυκαὶ δ' ἦσαν ὄπωπα. 480

Αὐτὰρ ἐπεὶ κτερεῖζαν τοὺς δῖοι Παναχαιοί,

πλ

lecta, cujus characteres vide ap. Ian. Rutgerf. p. 511. Multo elegantius ejus speciem delineavit Philostr. in Heroic. XIX. 5. p. 733.

472. μελίγερυς. Apogr. μελίγερυς. — Sq. vers. fortasse legendum: ἐν δὲ δρόμοισι.

474. ὑπὸ δ' ἔσπανε ὑπὴν. Neque versus neque sensus integer. Qui raram barbam nutriunt, eos σπανοπώγωνες appellatos esse invenio; quid vero sit σπάνειν ὑπὴν, me cum ignorantissimis ignorare fateor. Lacunae itaque signum posui ante v. ὑπὴν. Ut tamen dicam, quid sentiam, T. mihi scripsisse videtur:

μακρὰ δ' ἔχε σκέλαι, ἐπὶ δ' ἔσπασατ' οὐλον ὑπὴν.

Sic fere Lucianus in Iove Trag. 16. T. II. p. 660. ἡμ

τὸν πυγῶνα ἐπισπασάμενος εὐ μάλα ἐφύκει φιλοσόφῳ. Longam itaque et crispam barbam Pelei filius demississe dicitur. Verbo οὐλος de crine crispro Homerus utitur Od. Z. 231. κὺδ δὲ κάρητος Οὐλᾶς ἦκε κόμης, ὑπαικιδίην ἄνθει ὁμοίως; quem Homeri locum ante oculos habuit Lucian. pro Imag. T. II. p. 487. 64.

475. Praeter Isaacum Porph. Philostratus Patrocli imaginem adumbravit in Heroic. XIX. 9. p. 736. — De Antilocho vide eundem in Icon. II. 7. p. 821.

479. ἀελλόπος. Homér. Il. Θ. 409. ἀελλόπος Ἴρις. Eustath. p. 610. 13.

481. Sequitur ὄπλων κρείσσιν. Achille occiso et sepulturae tradito, Ajax Telamonius,

Ὅπλ' Ἀχιλλῆος ἔθεντο * * τὸν ἄριστον ἔλεσθαι.

Ἀνστάντες Ὀδυσσεύς τε καὶ Αἴας δριεῶντο.

Χρησμοὶ δ' ἐκτελείοντο, κακὸν δ' ἀμφαίνετο Τροίη.

Παῖδες δὲ Τρώων δουριθήρατοι ἦσαν Ἀχαιοῖς, 485

Οἱ βουλῇ Δαναῶν τούτοις κρίναντες ἄμ' ἄμφω.

Υἱέϊ

nus, quod frater patruclis
ejus fuit, postulavit a Danaïs,
ut arma sibi Achillis darent.
Verba sunt Hygini Fab.
CVII. Secundum alios
Thetis, funebribus ludis in-
stitutis, arma filii sui prae-
mium victori posuerat.
Quintus L. V. init. Ἀλλ'
ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπηνύσθησαν
ἄεθλοι Δὴ τότε Ἀχιλλῆος μεγα-
λήτορος ἄμβροτα τεύχη Θῆκεν
ἐγὶ μέσσοις θεᾷ Θέτις. Fun-
dus hujus fabulae Hom.
Od. A. 542. ubi Ulysses:

Οἷη δ' Ἀλάντος ψυχῇ, inquit,

Τελαμωνιάδαο

νόσφιν ἀφροστήκει, κεχολωμένη
εἴνεκα νίκης,

τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμε-
νος παρὰ νηυσὶ,

τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκεν
δὲ πότνια μήτηρ·

παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ

Πάλλας Ἀθήνη.

vide Schol. ad v. 546. —
Ab hoc armorum judicio
Lesches auspicatus erat
carmen, quod sub parvae
Iliadis nomine magnam
apud antiquos celebritatem
habuisse constat. vid. Heyn.
Excurs. I. ad Aen. II. pag.

277. sq. Ἀπὸδὸν hunc poe-
tam, Ulysses arma, victori
destinata, κατὰ βούλησιν Ἀ-
θηνῶς accepisse, discimus ex
Procli Excerpt. p. 35. Ce-
terum hoc argumentum,
tragicæ scenæ accommo-
datissimum, Aeschylus tra-
ctavit in Ὅπλων κρίσει, quæ
fabula passim laudatur.

482. ἄριστον. Apogr. ἄρι-
στον. Sed totus hic versus
et mutilus et corruptus est.
Scribendum, ni fallor, Ὅπλ'
Ἀχιλλῆος ἔθεντο γέρας τὸν ἄρι-
στον ἔλεσθαι.

484. χρησμοὶ δ' ἐκτελείοντο.
Explicantur haec in scho-
lio ad h. v. χρησμοὶς ἐδόθητοῖς
Ἑλλήσι τότε πορθέσθαι τὸ Ἴλιον,
ὅταν οἱ ἄριστοι αὐτῶν πρὸς ἄλ-
λήλων ἐριδῶσι. At fallitur
Grammaticus noster. Hoc
enim oraculum jam tum
exitum habuit, cum alter-
catio inter Achillem et
Ulysses oriretur, de qua
v. Homer. Od. Θ. 75. ἀνὰ
δ' ἄνδρων Ἀγαμέμνων Χάϊρε νόφ
ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δριεῶντο,
ubi Schol. conf.

485. Iudices corruptos
fuisse, ut litem secundum
Ulyss.

Υἱὲ Λαέρτιάω, ἐπῆρατα ὥπασαν ὄπλα.

Φάντες ὑπὲρ, Αἴαντα λυγρὰ Τρώεσιν ἐφάψαι.

Αἴας δ' αὖτ' ἄχει βεβαρημένος εἵνεκεν ὄπλων,

Ἦλθεν ἐπὶ κλισίας καὶ ἐῖκτανε χάλκει θυμός. 490

Ὡς θάνε· τῷ δ' ἄρα Ροιτείῳ πάρα τύμβον ἔτευξαν.

Ἀλλ' ἦτοι καὶ τοῦδ' ἥρωος ἄκουσ μορφήν·

Ἦνδ.

Ulysses parent, Pindarus dicit Nem. VII. 44.

489. De Ajacis furore et morte omnia nota vel ex Ajace *μαστιγοφόρῳ* Sophoclis. conf. Pindar. Nem. VII. 37. sqq. Schol. ad Lycophr. v. 454. p. 55. — ἄχει βεβαρημένος ex conjectura dedi, cum in apogr. *βεβαρῶς* legeretur. Quintus L. IX. 455. de Philoctete; ὡς ἄρ' ἐπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγει φῶτα. Aequè bene legere possis *βεβλημένος*, quod tamen a corruptae scripturae ductibus paulo longius abesset. Il. I. 9. Ἀτρείδης δ' ἄχει βεβλημένος ἦτορ. Eadem lectionis diversitas in Epigrammate Pepli, (Anal. V. P. T. I. p. 128.) quod Noster in scholiis laudat: Ἐτάφη δὲ οὗτος ὁ Αἴας παρὰ τὸ Ῥηγεῖον καὶ ἐπεγράφη αὐτῷ ἐπίγραμμα τόδε.

Ἀιδ' ἐγὼ αἰ τλάμων Ἀρετὰ
παρὰ [apogr. *περὶ*]
τῷδε καὶ θήμα

Αἴαντος τύμβῳ, κειρμένῳ
σλοκάμους.

Θυμὸν ἄχει [apogr. *ἔχει*] μα-
γάψ βεβαρημένα [a-
pogr. *βεβαρυμένον*]
ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἄ δολόφρων Ἀπάτα κρείσ-
των ἑμοῦ κέκριται.

Verfu quarto hujus Carmi-
nis vulgo legitur θυμὸν ἄχει
μ. βεβλημένα. et sic Mnasalcas legisse videtur, qui hoc Epigramma imitando expresse, Anal. V. P. T. I. p. 193.

490. ἔκτανε. Apogr. *πάνε*.
— Si vera est lectio χάλκει θυμός, sensus est: *Ira eum et furor interfecit*, ut in illo Euripidis: ἐπ' ἐχθροῦς θυμός ἐπλίζει χεῖρα. Fortasse tamen legendum: καὶ ἐῖκτανε χαλκοθυμός.

492. Ne quid corruptum putes, Tzetzahunc versum modulatus est sic: Ἀλλ' ἦτοι καὶ τοῦδ' ἥρωος ἀκουσ μορφήν. In quinta regione trochaeum pro spondaeo posuit, cujus licentiae jam plurima exempla in hoc Carmine notavimus.

495.

Ἦὺς ἔην, μέγας, εὖρις, εὐθετός, οὐλοκάρηνος,
 Κυάνεος χροῖην, βλοσυρώπις, ἠϋγένειος,
 Κάλλει δὲ προφέρεισκεν ἀπάντων πλὴν Ἀχιλλῆος. 495

Τριτὸν ἔην ἡμᾶς ἀπὸ Πηλεΐδαο τελευτῆς,
 Αἴανθ' ὅπποτε τύμβευσαν μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
 Καὶ τότε δὴ ῥα Πολυξείνῃ, κόρη Πριάμοιο,

Ἐννυ-

495. καλλι δὲ προφέρεισκον. Pulchritudine et fortitudine Ajax omnibus Graecis, si ab Achille discefferis, longe praestabat. Homer. Od. A. 468. Αἴαντος, ὃς ἄριστος ἔην εἶδος τε δέμας τε τῶν ἄλλων Δαναῶν μοι ἁμύμονα Πηλεΐωνα. Il. B. 768. ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας. "Ὀφρ' Ἀχιλλεύς μῆτιν. Scolion in Anal. V. P. T. I. p. 157. Pindar. Nem. VII. 39. Sophocl. Ajax 1357.

498. Πολυξείνῃ. Metrica causa emendavi lectionem apographi Πολυξίην. — De supremo Polyxenae fato diversa tradiderunt veteres. Alii eam, cum Achillis amore flagraret et summo super ejus mortem concepto dolore conficeretur, urbe relicta, se sua manu ad Achillis tumulum percussisse ferebant; quae est Philostrati narratio in Vita Apollon. IV. 16. p. 153. in Heroic. XIX. II.

Hunc scriptorem, quem in rebus Trojanis omnia vulgari traditioni contraria protulisse constat, Tzetza sequitur, cum hic, tum in Comment. ad Lycophr. v. 323. p. 40. Vulgaris autem traditio ea est, quam tragici, interque eos Euripides in Hecuba, summo studio exornarunt. Euripidis vestigia praeferunt Seneca in Troad. 154 et 192. Ovidius Metam. XIII. 441. fqq. Fuit Sophoclis quoque Polyxena, in qua fabula Achillis umbram in tumulo, quo sepultus erat, apparuisse constat ex Fragmento ap. Stobaeum Ecl. Phys. p. 129. quod emendavi in Specim. Emend. c. III. p. 16. conf. Longin. II. T. p. 42. ed. Toup. et Brunck. in Fragm. Sophocl. Vol. IV. p. 647. — Commemoratur praeterea Nicomachi Tragodia, Polyxenae nomine inscripta,

Ἐννυχίη προμολοῦσα, φίλους προφυγοῦσα τοκῆας,
 Πολλὰ κλαυσαμένη περὶ τύμβου Πηλείδew, 500
 Νυμφίῳ εὐγενεῖ καλὴν περικαύππεσε νύμφην,
 Εὐνῇ ἐν αὐτοκλήτῳ χάλκεον ὕπνον ἐλοῦσα,
 Φλαυίος ὡς ἐρέει· τὰδ' Εὐριπίδου ἄλλοισι.

Ἄλλ' ἄρα καὶ τῆς μάνθανε μορφῆς εἶδος αἰγιόγον
 Εὐωψ, μακρὰ ἔην, λευκὴ, πᾶν δολιχόδεϊρος, 505
 Μικρόπος, ἀνδρόχειλος, καλλίμαστος, ἀρίστη,
 Ὀκτὼ καὶ δέκα ἦν ἐτέων, χρόνος ἡλικος ἦβης.
 Κάτθανε δ' αὐτὴ κόρη ἢ οὕτως εἴτε ἐκείνως.

Ἀργεῖοι δ' ἐπεὶ ἔκθανον Αἰακίδα μὲγάθυμοι,
 Οἱ μέγα ἔρκος ἔησαν Ἀχαιῶν ἐν πολέμοισι, 510
 Χρησ-

502. αὐτοκλήτῳ. Apogr. αὐτοκλήτῳ. sine sensu. αὐτόκλητοι proprie appellabantur ii, qui in convivio non vocati tamen adsunt. Deinde quicumque aliquid sua sponte peragit, αὐτόκλητος vocatur. Hoc loco idem verbum de sepulcro accipiendum, quod Polyxena sua sibi manu paraverat. εὐνῇ, sepulcrum. Sophocl. Electr. v. 438. vid. Dorvill. ad Charit. i. 8.

504. μορφῆς εἶδος. Num κόρης? Acquiescendum tamen in lectione apographi.

506. μικρόπος, ut ἀελλόπος, de quo verbo v. supra ad v. 479. — ἀνδρόχειλος. ἀρχαί-

σμός ἐστὶ τὸ σχῆμα. τὸ ἀνδρὸν χεῖλος. Analogia exegisset, ut ἀνδρόχειλος scriberetur; et sic habet Isacicus Porphy. p. 515.

508. εἴτε ἐκείνως, five potius ex more scriptoris nostri εἴτε ἐκείνως. Apogr. ἢ τὸ ἐκείνως. cf. v. 599.

509. Mythum de Palladio, furtim ab Ulyssae et Diomede ablato, Lesches primus exornasse videtur in Iliade parva. vide Procl. l. i. p. 36. Hic tamen illud facinus post pugnam cum Eurypylo, Auctor Rhessi etiam ante Rhessi adventum (Rh. v. 501.) commissum esse tradiderunt. Varieta-

K

tem

Χρησμοῖς ὦτα πετάννουν· ὅσσα δὲ τοῖσιν ἐπῆει,
Πάλλαδος εἴ κεν ἄγοιεν ἀπὸ Τροίηθεν ἄγαλμα,
Τροίην εὐρυάγυιαν ὑπ' ἔγχαϊ τῶνδε γένεσθαι.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς νίκτωρ ἠδὲ παῖς Τυδῆος.
Αὐτονυχὶ κόμισαν Ἀντήνορος ὦκα λαβόντες·

515

Τοῖς

tem hujus fabulae docte
persequitur Heynius, ubi
de Palladio disputat, in
Exc. IX. ad L. II. Aen. p.
307. sq. et in Notis ad Apol-
lodor. Vol. II. p. 744. sqq.
conf. Quint. X. 350. sqq.
Conon. fab. 34. —

511. χρησμοῖς. Oraculum,
Trojanis de Palladio datum,
fervavit Dionys. Halic. A.
R. I. LXVIII. p. 170.

Εἰς πόλιν ἣν κτίσῃτε, Θεοῖς σέ-
βας ἄφθιτον αἰεὶ

Θεῖναι, καὶ φυλακᾷς τε σέβειν
δυσίαις τε χοροῖς τε,

Εὐτ' ἂν γὰρ τὰδε σεμνὰ καὶ
ὑμετέραν χῆραν ἦ

Δῶρα Διὸς κούρης ἀλόχου σέ-
θεν, ἣ δὲ πόλις σοι

ἔσται ἀπόρρητος τὸν αἰεὶ χρό-
νον ἡμῶν πάντα.

Tzetza in scholia ad h. v.
de Palladio haec scribit:
Τὸ παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς ἦν
ἐκτύπωμα ξύλινον, βαστάζον δέ-
ξιν καὶ ἡλακτέην τρίπηχυν τὸ με-
γέθει. Καὶ Φερεκύδης μὲν πᾶν
μύσθημα ἀχειροποίητον καὶ πᾶν
τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν βαλλόμε-
νον Παλλάδα [F. Παλλάδιον]
λέγει καλεῖσθαι. Ταῦτο δὲ φη-

σὶ ὑπάρχειν ἐν Πισινόντι τῆς
Φρυγίης ἐξ οὐρανοῦ πεπτωκός.
Ἰωάννης δὲ Ἀσίαν ἀστρόνομόν φη-
σι τοῦτο ποιῆσαι εἰς τὸ ἀπόρρη-
τον εἶναι τὴν πόλιν, οὗ ἂν ἐκεῖνο
ἀποκεῖται· Ἀπολλόδορος δὲ φη-
σὶ Ἀθηνᾶν τρίφασθαι παρὰ Τρί-
τωνι, ᾧ θυγατὴρ ἦν Παλλὰς, ἣν
ἀνείλεν Ἀθηνά μαχασαμένη. Πε-
ρίλυπος δὲ γενομένη ξόανον ἐκείνης
κατασκευάσας [Fort. ξ. ἐκείνης
ὅμοιον κατασκευάσας] τῆς ἐαυ-
τῆς στήλοισι ἐπέθετο καὶ ἐτίμα
ἰδρυσάμενον παρὰ τῷ Δεῖ. Μετὰ
δὲ τὸ κτίσαι Ἴλιον τὴν Ἴλιον
Ἡλέκτρα (τούτῳ) προσεγγίσα-
σα ἐβρίβεν εἰς Ἴλιον. Eadem
fere tradit in schol. ad Ly-
cophr. v. 335. p. 43. sq. De
Pherecydis loco, in hoc
schol. laudato, vide dispu-
tantem cl. Sturz. ad Fragm.
Pher. pag. 209. Apollodori
locus est L. III. 12. 3.

515. Ἀντήνορος. Apogr. Ἀν-
τίνορος. Palladium Graecis
ab Antenore traditum esse,
multi dixerunt. vide Heyn.
ad L. II. Aen. p. 307. sq. —
Seq. verf. τοῖς ad Ulyssiem et
Dionedem referendum.

518.

Τοῖς γὰρ ἦν φίλος, ἥδ' δάμαρ, ἱερεῖα θεοῖο.
Ὡς οἱ μὲν Δαναοὶ Τροίην δοκέεσκον πέρσαι.

Εὐρύπυλος δ' ἐπίκουρος Τρωσὶν ἐπήλυθεν αὖθις,
Τηλεφίδης μεγάλυμος, Μυσὸς, ἐπὴρατος ἀνάξ.
Κτεῖνε δὲ πολλοὺς Ἀργείων, Ἀσκληπιάδῃ τε
Ἡρῶ' ἠτῆρα, Μαχάονα, κάλλιμον ἄνδρα.
Ὡς ῥα Κόϊντος ἔφη, ὃ δ' ἄρ' Ὀρφεὺς ἄλλ' ἐπαεῖδει.

Καὶ

518. Eurypylus, Telephi ex Aftyoche filius, quae ipsa Priami soror erat (Quintus VI. 134. sqq.), inter Helenae procos numeratur ap. Hygin. Fab. LXXXI. Eundem Trojanis auxilio venisse et contra Graecos pugnantem a Neoptolemo interfectum esse, auctor est Homerus Od. A. 518.

Ἄλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατ-
ἐνήρατο χαλκῷ.
Ἡρῶ' Εὐρύπυλιν, πολλοὶ δ'
ἄμφ' αὐτὸν ἱταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναικῶν εἰ-
νεκα δώρων.

ubi vid. schol. quae Eudocia exscripsit in Violeto p. 95.

519. μεγάλυμος. Apogr. μεσσαθύμος. — Μυσὸς ἐπὴρατος ἀνάξ. Scabra oratio, fincera tamen. ἐπὴρατον vocare videtur Eurypylum, quia Homerus dixit Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδεν μετὰ Μένεονα δῖον.

520. κτείνει. Apogr. vitiose κτεῖναι. In versu exitu idem ἀσκληπιάδῃ τε, quod cum Ἀσκληπιάδῃ τε commutavi. Homer. Il. A. 612. Μαχάονι πάντα ἔειπε τῷ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. in Sophocl. Aj. 889. Ὡς Ἀσκληπιάδῃ οἱ ἱατροί. Olim apud Soph. in Phil. 1371. Ἀσκληπιάδων legabatur; nunc rectius ex Toupii emendatione Ἀσκληπιῶν repositum est. — Eurypylum Machaonem interfecisse, ex parva Iliade tradit Pausan. III. p. 278. et Quintus VI. 399. sqq. — Secundum alios Machaon inter eos fuit, qui in equi lignei recessibus includebantur. vid. Hygin. Fab. CVIII. et Virgil. Aen. II. 262. ubi consulendus Heynius in Exc. III. ad hunc l. p. 292.

522. ὥς ῥα. Apogr. ὥς ἄρ. — ὃ δ' ἄρ' Ὀρφεὺς. Orpheus Machaonem Philoctetis vulnera curasse dicit, de Lapid. II. v. 5.

K 2

523.

Καὶ τότε ἀπὸ Σκύροιο Νεοπτόλεμος Θεοειδὴς

ἦλυθεν Ἀργείοισι, μέγα δ' ἐχάροντο ἰδόντες.

Ἄλλ' ἦτοι καὶ μορφὴν μείρακος αἶε τοῦδε

525

Πύρρος ἔην, πολλοὶ τ' ἄρα ἔ Πύρρον καλέεσκον.

Εὐήλιζ, ὑπόγλαυκος, λευκός, γλαυγέχοριος,

Εὐρὺν, εὐθώραξ, τολμηεῖς, οὐλοκάρηνος,

Ἄσκυλτος, πικρὸς, προπετής, μέγα ἀγριόθυμος,

Λάχνη δ' οἱ χαρίεσσα ἐφύετο ἀνθερέωνι.

530

Ἦε δ' ἐκ Θέτιδος πατρῷον αἷμα διώκων.

Οἱ

523. In Odyss. A. 507. Ulysses se Neoptolemum ab insula Scyro arcessisse dicit: Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ καί-
λης ἐπὶ νηὸς εἴσῃς Ἥγαγον ἐκ
Σκύρου. et sic Lesches ap.
Procl. p. 36. — Quintus L.
VI. 57. Achivos dicit Cal-
chantis vaticinio adductos
esse, ut Ulysses et Dio-
medem ad Achillis filium
arcessendum mitterent. In-
de eum Neoptolemum ap-
pellatum, qui antea Pyr-
rhos vocaretur, mythogra-
phi censent, ὅτι νῆος ὧν εἰς πό-
λεμον ἤχθη τῷ Ὀδυσσεύ. Eu-
dokia p. 305. Cypriorum
earminum auctor, qui etiam
de Neoptolemi patre di-
versa ab aliis tradidisse vi-
detur, Neoptolemi nomen
Pyrrho impositum esse pu-
tabat, ὅτι Ἀχιλλεύς ἡλικίᾳ
ἔτι νῆος πολεμεῖν ἤρξατο. vid.
Pausan. L. X. p. 663.

526. Πύρρος ἔην, πολλοὶ τ'
ἄρα ἔ Πύρρον καλέεσκον. Sic

hunc versum refingendum
putavi, qui in Cod. corru-
ptissime exhibetur: πυρρὸς
ἔην πολὺ γάρ κέ ἔ Πύρρον καλέ-
σκον. — Pyrrhi imago ducta
ex Isaaci Porph. Char. pag.
513.

527. γλαυγέχοριος. Apogr.
γλαυγέχοριο.

529. ἄσκυλτος. Vox nihi-
li. Fortasse ἄσκαλτος legen-
dum. At corrupta lectio in
Isaaci Porph. Characteris-
bus Tzetzae tenebras offu-
disse videtur. Ibi enim εὐ-
σκυλτος legitur, quod in aliis
Codd. forte ἄσκυλτος scri-
ptum erat. Parum enim aut
nihil in Codd. differunt syl-
labae εν et α. — ἄσκαλτος est
incultus, ἀνχημῆος.

530. λάχνη. Virgil. Aen.
VIII. 160. Tum mihi prima
genas vestibat flore iuventa.

531. πατρῷον αἷμα, ad cae-
dem paternam ulciscendam.
Sic

Οἱ δ' Ὀδυσῇ ἐρέουσιν ἀπὸ Σκύροιο κομίσσαι,
 Χρησμοῖς, μάντοσύναισιν ἢ αὐτομόλῃσιν ἀνάγκη.
 Τῷ δ' ἄρα καὶ πατρώϊα χρεῖσα ὥπασεν ὅπλα.
 Θῦσε δ' ἄρα πρῶτα πατρώϊον ἐς τάφον ἐλθών. 535
 Κειράμενος δ' ἀνέθηκεν ἐὼν χρυσότριχα χαιτῇν,
 Ἦδ' οὖς ἐκ πάτρης ἔφερεν πλοκάμους γενετήρων,
 Μητρὸς Διδάμειας ἠδὲ τε πρωτοτοκίων.
 Αὐτὰρ δάκρυσιν ἔδυσε τῷ ὅσσα ἑώκει.
 Τὸν μὲν ἔπειτα Ἀτρεΐδης ἐν κλισίῃσι κάτεσχε, 540
 Δῶρα δὲ δούς ἀπέπεμψε ποτὶ κλισίας Ἀχιλλῆος.
 Ἐν δὲ Βρισηΐς πάντα πατρώϊα χρήματα δειξε,

Χρή-

Sic ἐφ' αἵματι φεύγειν *cardis*
teum esse significat, docen-
 te Dorvill. ad Charit. p. 374.
 — Cum nostro ad verbum
 ferè conspirat in hoc loco
 Isaacus Porphy. pag. 513.
 Ὁ (Neoptolemus) μετὰ
 τελευτὴν Ἀχιλλέως ἐξεπέμφθη
 ὑπὸ Θέτιδος καὶ Πηλέως, αἰτη-
 θεὶς ὑπὸ Ἀχαιῶν, ὡς τοῦ Ἀχιλ-
 λέως φθόνῳ καὶ δόλῳ φονευθέν-
 τος παρὰ τοῦ Πάριδος Ἀλεξάν-
 δρου ἐνδικῆσαι τὸ πατρῷον αἷμα.

533. χρησμοῖς. Corruptif-
 fimus versus, quem diver-
 sis rationibus tentavi.
 Fortasse scribendum: χρ.
 μαντοσύνας τ' ἢ αὐτομάτην ἀπο-
 πλύσας. sive: ἢ αὐτομόλῃσιν ἀν-
 αχθεῖς. Hanc enim aut simi-
 lem huic lectionem flagi-
 tant ea, quae T. in scho-
 lio ad h. v. attulit: Ὁ Σο-
 φокλῆς ἐν δράματι Φιλοκτήτης

Ὀδυσσεύς φησὶ ἀποκομίσαι εἰς
 Ἴλιον Νεοπτόλεμον κατὰ χρησμόν
 καὶ μαντίαν. Ἄλλοι δὲ μόνον φη-
 σὶν Ὀδυσσεύα ἀπελθεῖν μὴ βια-
 ζόμενον ἐκ χρησμῶν καὶ ἀποκο-
 μίσαι αὐτόν ἐς Τροίην τοῖς Ἑλ-
 λησι. — Verbo αὐτομόλῃσιν
 T. utitur paulo infra v. 573.

534. ὥπασεν ὅπλα. ex Le-
 fche: καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσ-
 σεύς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν, τὰ ὅπλα
 δίδωσι τὰ τοῦ πατρὸς. Quintus.
 VII. 104. Τεύχεα δ' αὐτὸς ἔγω-
 γε πατρὸς ἀντιθέσιο δώσω,
 ἅπερ φορέων μέγα τέρπεια.

539. ἔδυσε τῷ, *Lacrymas*
fundens patri persolvit iusta.
 ὅσσα ἑώκει. Homer. Od. B.
 222. καὶ ἐπὶ πτερὰ πτερεῖζο
 Πολλὰ μὲν ὅσσα ἑώκει.

542. ἐν δὲ Βρισηΐ. Colo-
 rem duxit ex Homer. Il. T.
 331. ubi Achilles:

Χρήματα δ' ὅσσα ἔνησε καὶ ἔδρακεν ὡς Φίλον, υἱά,
Ὁ δ' ὡς μητέρα τίεσκεν καὶ ἔχεσκε παρ' αὐτῶ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καμάρῳ ἀνεπαύσατο αἰόλα γυῖα 545
Ἑσταάμενος ρεθέεσσι πατρῷα χεύσσει τεύχη,
Ἐς δὲ Φρον τ' ἀναβὰς σὺν γ' Αὐτομέδοντι ἐταίρῳ
Ἀρεῖ χαλκοχίτωνι ἀλίγκιος ἐς μέσον ἔστη.
Μυρμιδόνες δ' ἐκάτερθε καὶ Ἀργεῖοι στιχόωντο.
Τρωσὶ δὲ πρῶτος ἔδειξε πατρῷον ἄρμα καὶ ἵππους 550
Οἱ

Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα, inquit,
Ἰσῆ σὺν νηὶ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δαί-
ζηας ἔκαστα,
κτῆσιν ἐμὴν, δμῶές τε καὶ ὕψι-
ρεφές μέγα δῶμα.

Ceterum nisi in modulan-
do Briseidis nomine peccā-
vit Tzetza, scribendum:
Ἐν δ' οἱ Βρισηῖς. Totus ver-
sus autem sic refingendus
est:

Ἐν δ' οἱ Βρισηῖς τὰ πατρῷα
χρήματα δειξέ.

Briseis tanquam custos di-
vitiarum in Achillis tento-
rio relicta erat. Isaac. Por-
phyr. in Char. ap. Rutgerf.
p. 513. Εὐρεν (Neoptolemus)
εἰς τὰς ἰδίας σκηνὰς τοῦ ἰδίου πα-
τρὸς Ἰσποδάμειαν τὴν Βρισηίδα
τῶν Ἀχιλλείων πάντων πραγμά-
των φύλακα, ἣν ἀποδεξάμενος
εἶχεν ἐν πολλῇ τιμῇ.

543. Χρήματα δ' ὅσσα ἔνησε,
καὶ ἔδρακεν ὡς Φίλον υἱά. Satis

probabiliter mihi hunc ver-
sum restituisse videor, qui
in Codice sic legitur: Χρή-
ματα δ' ὅς ἐνένησε καὶ ἔδρακεν Φί-
λον υἱά. — ὅσσα ἔνησε, Divi-
tias, quas ille exstruxerat,
Homer. Il. Ψ. 139. αἶψα δὲ οὐ
μενοεικέα ἦσαν ὕλην, h. ἐσώρευον.
Odyss. B. 338. ὅθι νητὸς χρυ-
σὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. — Reli-
qua καὶ ἔδρακεν ὡς φ. υ. ex
Quinto ducta videntur L.
III. 127. Ἡ σε πάρος κίδαται
καὶ ὡς Φίλον ἔδρακεν υἱά.

547. Automedon, Achil-
lis auriga, notus ex Il. T.
392.

548. Ἀρεῖ ἀλίγκιος. Quin-
tus VII. 358. Neoptolemus
ἐπὶ ἐξίσσυτο πάτρης

Οἷος Ἀρεῖ, ὅτε μῶλον ἐπέρχε-
ται αἵματόεντα
Χωόμενος δῆϊσι.

550. Haereo in verbis
πρῶτος ἔδειξε. Quomodo enim
Neoptolemus Trojanis pa-
trium

Οἱ δ' ὡς εἶδον ὑπέτρεσαν, ἀμφασίῃ γὰρ ἔπεσχεν,
 Οἰομένους Ἀχιλλῆα πελώριον αὖτις ὀράαν.
 Μυρμίδονές τε καὶ Ἀργεῖοι κεράϊζον ὅπισθεν.
 Αὐτὸς δ' αὖ Μελάνιππον Μυσῶν ἡγεμονίῃα
 Ἦν πέφνε, φίλον γόνον Ἰστριάδαο Ἐλῶρου. 555
 Ἀλκιδάμαντα δ' ἔπειτα ἀνέψιον ἔκτανε τοῖο,
 Τῖον ὑπερθύμοιο ποδώκεος Ἀκταΐοιο.
 Κτεῖνε δὲ Τηλεφίδην, Ἰέρης γόνον ἐγχεσίμαργον,
 Ὃς μέγα κυδιάσσκεν, ἀναξ δ' ἄρα ἦεν ἐκείνων.
 Ὡς γάρ μιν ὀλέκοντα εὖς ἐνόησεν ἐταίρους 560
 Τηλεφίδης μεγάλθυμος, αἰτάσθαλος ὄβριμος ἥρωος,
 Ἦλθε Νεοπτολέμοιο καταντίον ἐγχεος αἰχμῆς.
 Τοῦ δ' ἄρα παῖς Ἀχιλλῆος αἰτάσθαλον ἦτορ ἀπήνυσε,
 Στέρνω ἐν ὀβριμόεντι πελώριον ἔγχος ἐλάσας.
 Ὡς πέσεν· οἱ δὲ φέβοντο λεῶ κείνου πεισόντος. 565
 Οἱ δὲ Νεοπτολέμῳ Μυσῶν πέσον ἡγεμονῆες,

Αὐτὰρ

trium currum equosque
 primus ostendisse dici pot-
 est? Num scripsit: Τρωσι δ'
 ἐπ' αὐτίς ἔδειξε π. five: Τρωσι
 δ' ἐπ' αὐτίς ἔλασσε π.

551. ἀμφασίῃ. Apogr. ἀ-
 φασίῃ. Bion. Eid. VII. 1.
 Ἀμφασίῃ δὲ φοῖβον ἔλε.

552. Ἀχιλλῆα. Quintus L.
 VII. 176. αἶψα δὲ οἱ κίον ἄντα
 τεθηπότες, οὐνεχ' ὀρῶντο Θαρ-
 σαλίῃ Ἀχιλλῆϊ δέμας περικαλλές
 ὅμοιον, et v. 536. quem lo-
 cum T. ante oculos habuit:

Οἱ δ' ἄρ' ἀμυχανίῃ βιβλοη-
 μένοι ἐνδοθεν ἦτορ

Τρῶες ἔφοντ' Ἀχιλλῆα πελώ-
 ριον εἰσσεμάσθαι
 Αὐτόν, ὁμῶς τεύχεσσι καὶ ἀμ-
 φασίῃν ἀλεγεινῇ
 Κεῦθον ὑπὸ κραδίῃ.

558. Ἰέρης γόνον. Τηλέφου
 ἦν υἱὸς καὶ Ἰέρης. Schol. Alii
 Astyothen; Laomedontis
 filiam, Eurypyli matrem
 prodiderunt. vide ad v. 518.

562. κατάντιον. Apogr. κατ-
 ενάντιον.

565. κείνου, Msc. κείνοι. —
 Imaginem pugnae inter
 Eurypylum Pyrrhumque
 exhibuit Philostratus Ju-
 nior

Αὐτὰρ οἱ ἄλλοι ὥστε κόνις ἀνέμοιο θυέλλη,
Ἦντε Τυφῶς ἀνάειρε, κεδάννυτο ἄλλοθεν ἄλλος.

Τρῶες δ' ὥς ἐνόησαν αἴησυλα μέρμερα ἔργα,
Κεῖάμενοι νεκύας ποτὶ πύργους ἔνδον τ' ἴκοντο. 570
Καὶ τότε μὲν Ἑλένος θεόφοιτος μάντις αἰμύμων,
Ἦ ῥ' Ὀδυσῆος ἔργμασιν Ἀργείοισιν ἐπελθὼν,

Ἦ

nior in Icon. X. p. 875. sqq. Plurimae fuerunt antiquitatis tragoediae, quae huic de Eurypylo fabulae superstructae essent. Musaei commemorantur Sophoclis, Aeschyli et Nicomachi; hujus etiam Neoptolemus.

569. αἴησυλα ἔργα. Homer. Il. B. 876. ἦτ' αἰὲν αἴησυλα ἔργα μέμνηται. Schol. αἰδῶται καὶ μὴ εὐφραίνοντα.

570. ἔνδον τ' ἴκοντο. Apographi scripturam intactam reliqui, ut vitium magis appareret. Susplicatus sum:

Κεῖάμενοι νεκύας ποτὶ πύργους ἔχματ' ἔδιντο.

Homer. Il. M. 259. ἄς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θίσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων. Sed quam incerta sit haec conjectura, optime intelligo.

571. Heleni vaticiniis impulsī reges Graecorum Philoctetem ab insula Lemno arcessendum curant. Hele-

nus enim, nisi Herculis fagittis, urbem capi posse negaverat. Fundus fabulae est ap. Homer. Il. B. 724. τάχα δὲ μῆσεσθαι ἑμῆλλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήτηος ἀνακτος. ubi vid. Schol. et Bacchylidem in Schol. ad Pindar. Pyth. I. 100. — Huic fundo Sophocles fabulam de Philoctete superstruxit, in qua (v. 606. sqq.) Helenus ab Ulyssē captus dicitur, cum noctu solus Troja exiisset, conf. v. 1137. Idem Euripides sequutus erat in Philoctete suo, cujus fabulae Prologum Dio servavit Chrysostomus LIX. p. 304. ed. Reisk. Ὁ γὰρ δὲ μαντικώτατος Φρυγῶν Ἑλένος ὁ Πριάμου κατεμήνυσεν, ὃς ἐτυχεν αἰχμάλωτος λεησθεῖς, ἄνευ τούτων (τῶν τόξων) μήποτ' εἰ ἀλῶναι τὴν πόλιν. Uterque Leschem sibi praeceuntem habuisse videri potest, quem hanc fabulam tractasse testis est Proclus p. 36. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἑλένον λαμβάνει, καὶ χεῖρας αὐτοῦ

Ἡ μόνος αὐτομόλῃσιν ἐπηλυσίῃσι βαδίσσασα,
 Ἐκ σιδηρίτῃο, κατ' Ὀρφέα, μαντιπόλοιο
 Λίδου ἀνδρολόγοιο μαθὼν, ὅσα τεύχετο Τροίῃ 575
 Εἶπε Φιλοκτῆτῃο βίην κομίσσαι ἀπὸ Λήμνου,
 Ὅστέα τὰ Πέλοπος ἐξ Ἡλιδος οἴσεμεν ὦκα·

Λῖσσα

ἐν τῇ αἰλώσει τούτου, Διομήδης
 ἐκ τούτου Φιλοκτῆτην ἀνάγει. —
 Θεόφοιτος. verbum, alibi non
 obvium, vatem significat,
 inter Deos resque divinas
 quasi versantem.

573. μόνος ἐπ'. Voculam
 ἐπ', metrum turbantem, e
 textu circumscripti. Ma-
 lit forte aliquis Ἡ μὲν αὐ-
 τομ. neque id male; Tze-
 tza tamen lectionem μόνος
 tuetur in schol. ad h. v.
 quod adscribam: Ὁ Σοφο-
 κλῆς ἐν δράματι Φιλοκτῆτου τὸν
 Ἑλενὸν φησι ἀπὸ Ὀδυσσεὺς λο-
 χηθέντα (Cod. λοχηθετον) τοῖς
 Ἑλλήσιν ἀχθῆναι. Τρυφιδόρου
 δὲ μόνον αὐτὸν φησιν ἐπελθεῖν,
 διὰ τὸ τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Δηφώ-
 βον λαβεῖν τὴν Ἑλένην, λέγει [δὲ]
 οὕτως·

Εἰ μὴ Δηφώβοιο γαμύκλοτον
 ὕβρις εἴσους

Ἰλῶδαν Δαναοῖσιν ἐπιζήνοσ ἦ-
 λυδα μάντις.

Ὀρφεὺς δὲ τὸν Ἑλενα λέγειν τοῦ-
 τὸ φησι ἐκ σιδηρίτου λίθου· ἀγί-
 νη λαλιᾷ. [F. τὰ γενησόμενα
 λαλήσαντες.]. Καὶ διὰ τοῦτο μόνον
 ἐπελθεῖν τοῖς Ἑλλήσιν καὶ
 πάντα τούτοις εἰπεῖν. οὕτω δέ-
 χουσι τὰ ἔση·

Κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένην
 Τροίηνδε κομίσσαι
 Λοιγὸν ἀδελφοῖο τοῦ μιαιφόνου
 ἐκ Λήμνου.

(Orpheus de Lapid. XI. p.
 322.) καὶ πάλιν·

ἦδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν αἰλώσιμον
 ἔφρασε πάτρην
 Λομοδοντιᾶδης Φοιβήτορι λαῖ-
 πιθήσας.

(Ibid. v. 41. p. 324.) Eadem
 fere T. profert ad Lycophr.
 v. 910. p. 101. μόνου αὐτομο-
 λήσαντος τοῖς Ἑλλήσιν. plane
 ut in hoc versu.

574. ἐκ σιδηρίτῃο. Sic scri-
 bendum esse, apparet ex Or-
 pheī loco, (XI. 17.) quem
 T. in scholio ad v. 573. lau-
 davit. Apogr. σιδηρήτῃο ex-
 hibet. Lapidem σιδηρήτην
 μαντίπολον idem Orpheus ex-
 plicat: Τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖ-
 βος ἔχειν λίθον αὐδήντα Δῶκε
 σιδηρίτιν νημερτέα.

575. ἀνδρολόγοιο. Si vera
 est lectio, lapidem indicare
 voluit Grammaticus, huma-
 na voce praeditum.

577. ὅττι τὰ Πέλοπος.
 Fort. ὁ. το Πέλοπος, five ὁ.

Λῖσα γὰρ ὧδε πέσεν ὑπ' Ἀχαιῶν Τρώϊον ἄστυ.
Ὡς Ἐλενος ἐρέεινε θεόπροπος, οἷδ' ἐτέλειον.

Λυτικά δ' ἐκ Δήμου Ποιάντιος ἤλυθεν ἥρωσ, 580
Εὐμήκης μελανόχρους, εὐθετος ἠδὲ σύνοφρος,
Τόξα φέρων στονόεντα, πόδας δὲ οἱ ἔλκος ἔτειρε.
Πέτρῃ δ' ἀρτεμέα ἐχρήτιδι τεύξε Μαχάων.

Τόν

καὶ Π. δ' ἐξ Ἡ. Ut enim nunc
haec verba leguntur, copu-
lam desidero. — Ceterum
hic de Pelopis ossibus my-
thus e reconditoribus est.
Noster eum ex Lycophro-
ne hausit v. 52.

Ἀγύσω σε τλήμων δεύτερον
πυρουμένην

Τῷς δ' Αἰακαίοις χερσὶ, τοῖς
τε Ταρτάλου,

Λαίτριναν οἰκουροῦσι λειψάνοις
πυρὸς

Παιδὸς καταβροχθέντος αἰθά-
λη δέμας.

Erat autem Latrina Elidis
urbs, in qua Pelops sepul-
tus erat. Idem vaticinium
attigit, ubi plura de Pelo-
pis ossibus congeffit, Pau-
sanias V. 13. p. 408.

579. θεόπροπος. Apogr.
θεόπροπον.

580. Philoctetes ex in-
sula Lemno, ubi per novem
annos gravissimos dolores
pertulerat, Heleni auctori-
tate Trojam arcessitus, lar-
gam Tragicis materiam de-

dit. Praeter eam Sophoclis
tragoediam, quae ex pluri-
morum antiquitatis monu-
mentorum naufragio fer-
vata est, ejusdem poetae
fuit Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ. In
eodem argumento exor-
nando elaboraverunt Ae-
schylus, Euripides, A-
chaeus, Epicharmus, Phi-
locles, Theodectes. Fon-
tes hujus fabulae indicavi
ad vers. 571.

582. ἔλκος ἔτειρεν. Homer.
Il. B. 721. ἔλκεϊ μοχθήζοντα.
Pindar. Pyth. I. 100. sqq.

Φαντὶ δὲ Λάμναθεν ἔλ-
κει τειρόμενον μεταλλάσ-
σοντας ἐλθεῖν

Ἡρώς ἀντιθέου Ποί-
αντος υἱὸν τεζόναν.

583. ἀρτεμέα τεύξε, sani-
tati restituit. — Quid cum
verbis πέτρῃ ἐχρήτιδι faciam,
equidem nescio. Valde in-
clinat animus, ut ἐφρήτιδι
scribendum suspicer. Hoc
enim ipse Tzetza suppedi-
tat in schol. ad Lycophr.
v. 911.

Τὸν δ' ὁ Κόϊντος ἔπεφεν ὑπ' Εὐρυπύλοιο Βολῆσιν.
 Αὐτίκα δὲ Ποιάντιος ὄβριμος υἱὸς ἐκείνος 585
 Ἐς μόθον ἐγκαλέεσκε Τρώων, ὃς κα θάλησιν,
 Ἀντία τοξάζεσθαι· μοῖρα δὲ Δύσπαριν ἦγεν
 Ὅς ῥά τε νηπιέσσι καταεντίον ἤλυθε τοῖο.
 Ἦτοι γὰρ βέλος ἦκε, Φιλοκτῆταο ἄμαρτε.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτερον ἐσσυμένως προέηκεν οἷστον 590
 Καὶ βάλε μιν πρῶτιστα ἰεῖς λαίην κατὰ χεῖρα.
 Δεύτερον αὖ ἐφένκε καὶ ὄμματος ἔκβαλε γλήνην
 Δεξιτερὴν, γούωντος δὲ τρίτον ἦκεν οἷστον,
 Καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν ἐπὶ σφυροῖσι τιτήνας.
 Τὸν δὲ Τρῶες ἄειραν, νυκτὶ δὲ καίθανε μέσση. 595
 Σὺν δ' ἄρα τοῖο γυνὴ προτέρη θάναε φίλτρῳ ἐκείνου,

Ἡ

v. 911. Φιλοκτῆτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰάται τῇ Ὀφίτιδι πέτρα. Et hoc in textum recepissim, nisi Orphei versus dubitationem inieciſſet: Ὀφίτης, Αὐτοκασιγνήτη πολλῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης. Lapis itaque fuisse videtur ἐχίδνη vocatus, Ophietae similis. Qua vero analogia T. ex Ὀφίτη fecit Ὀφίτιδα, eadem ex ἐχίδνῃ formare potuit ἐχιδνίδα.

584. Κόϊντος ἔπεφεν. Quintus L. VI. 408. Vide quae notavi ad v. 520. — βόλησι. Apogr. βούλησι.

588: κατάντιον. Apogr. κατ'ενάντιον, cf. v. 562. — Paris Philoctetae telis interfectus ap. Leschen pag. 36. Quintus X. 224. Orpheum de Lapid. XI. 10. Apollod.

III. 12. 6. Hercules apud Sophoclem in Philoct. 1472. Πάρων μὲν, vaticinatur, τόξοι-σι τοῖς ἐμοῖσι νοσφισίς βίου. — In describendis Alexandri vulneribus sequioris aevi scriptores ingenio suo indulserunt. Vide Cedrenum p. 130. C. Schol. in Lycophr. p. 11. Eudoc. v. Πάρις.

590. δεύτερον. Olim putabam δεύτερος. Sed jungenda δεύτερον οἷστον. Tzetza ad Lycophr. l. 1. εὐδὺς δὲ δεύτερον οἷστον ἀφίσις ἐκκόπτει τούτου καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. — Ex quo loco apparet, me recte emendasse v. sequ. ἰεῖς λαίην κατὰ χεῖρα, ubi apogr. ἰεῖς λ. κ. χ.

596. σὺν ἄρα. Fort. σὺν δ' ἄρα. Oenonen, priorem Paridis

Ἡ πυρὶ, ὡς ὁ Κόιντος, ἢ, ὡς Λυκόφρων ἀπὸ πύργου,

Ἡ βρόχον ἀψαμένη, ὡς Δίκτυϊ εἶδεν ἄριστον.

Κάτθανε οὖν αὐτὴ, εἰδ' οὕτως εἶτ' ἐκείνας:

Δηΐφοβος δ' Ἑλένης πόσις ἐπλετο Τυνδαρεώνης· 600

Ἡ δ' ἀέκουσαν ἐλὼν εἶτε Πριάμοιο φράδασι.

Ἀρ-

ridis conjugem, statim post illius obitum mortalem conditionem exuisse, multi tradiderunt. Vide interpp. Ovidii ad Heroid. V. — Quintus L. X. 261. sqq. Alexandro, ait, fatale fuisse, ut vulneribus ejus nemo praeter Oenonen mederi posset. Quae cum rogata ei auxilium ferre negasset, Paridem quidem obiisse, Oenonen vero, cum fera poenitentia, tum pristini amoris recordatione exagitata, rogam, quo Alexandri corpus positum esset, conscendisse. Fere eadem Apollodorus tradit L. III. 12. 6. Quo mortis, genere Oenone perierit, inter veteres non constat. Vid. Schol. ad Lycophr. v. 65. p. 11. Τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐπειδὴ ὑστερον προσεγενεκούσα τὰ φάρμακα, εἶρον ἤδη ἐκπεπνευκότα καὶ ἐαυτὴν συναναιρεῖ, ἢ κατὰ Κόιντον ἐκτὴν ἐμβυλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυρᾶν, ἢ κατὰ τὸν Δίκτυν, βρόχαις ἀπαγχδεῖσα. ἢ κατὰ τὸνδε τὸν Λυκόφρων, κατὰπισσῶσα τοῦ πύργου.

598. Δίκτυϊ. Apogr. Δι-
ατηϊ. — βρόχον ἀψαμένη. At

ille quidem Dictys, cujus nos Trojanam historiam habemus, longe diversa dicit: *Sed fertur Oenonem viso cadavere Alexandri adeo commotam, ut amissa mente obstupesceret, ac paulatim per moerorem deficiente animo concideret. Atque ita uno eodemque funere cum Alexandro contegitur.* L. IV. 21. p. 113. Nisi Tzetza alium quendam Dictyn tractavit, aut graecum Dictys exemplum, quod an unquam extiterit sunt, qui dubitent, diversum fuit a latino, memoria Tzetza et hoc loco et in Comment. ad Lycophronem fefellisse videtur.]

599. εἶτ' ἐκείνας. Fort. εἶτε ἐκείνας, mutatione tamen nihil opus. — Seq. vers. pro ἐπλετο apogr. ἐπέλετο exhibet.

601. Deiphobi matrimonium cum Helena, post Alexandri obitum contractum, recentiorum esse commentum, affirmat Schol. Homer. ad Od. Θ. 517. ubi Demodocus, Troja capta, Ὀδον-

Ἀργεῖοι δ' ὡς χάρις, οὐκέτι δέκετο τέμα,
 Λῦθ' Ὀδυσσῆα Τρωσὶν ἐπίσκοπον ἦκαν ἐν ὄφρην.
 Ἔσπετο καὶ Τυδείδης· Τρωσὶ δὲ μίχθεν ἱόντες.
 Οἱ δὲ θεοῖσιν ἔρεζον, πῦρ δ' οὐ καίετο ἱρῶν,

605

Βωμῶν

Ὀδυσσῆα canit πρὸς δῶμα
 Διφρόβοιο Βήμενα, ἥντ' Ἀργεῖα,
 σὺν Ἀντιφῶνι Μετῆλκι. Ἐκ τού-
 του οἱ μεταγενέστεροι τὴν Ἑλένην
 καὶ Διφρόβω γήμασθαι λέγουσιν.
 Sic jam Lefchem hunc lo-
 cum accepisse, ex Procli
 Excerptis discimus. His
 adde Quintum X. 345. Eu-
 ripid. Troad. 960. Conon.
 34. Servium ad Aen. II.
 310. — Πριάμοιο φράδαισιν.
 Haec lucem lucrantur ex
 Schol. ad Lycophr. p. 22.
 Διφρόβος τὴν Ἑλένην ἔγημεν. ἢ
 τοῦ Πριάμου αὐτὴν ἐπαθλον θε-
 μένου τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ πό-
 λεμον καὶ λαβὼν ταύτην αὐτὸς,
 ὡς ἀριστεύσας, ἢ καὶ ὥπερ ἄλλοι
 φησὶ· ἦν μόνος αὐτὴν ἀφελόμε-
 νος.

602. Ulysses, ad Troja-
 norum consilia exploranda,
 iterum Trojam profisciscit-
 ſur. Fabulae fundus ap. Ho-
 merum est Od. Δ. 244. sqq.
 ubi Helena eum agnovisse
 dicitur. Eadem Lefches
 Carmini suo intexuit: Ὀδυσ-
 σεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατὰ
 σκοπὸς εἰς Ἴλιον παραγίνεται καὶ
 ἀναγνωρίσθεις ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς
 αἰλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται.
 In Procli Excerpt. p. 36. Eu-

ripides, ubi hunc mythum
 ad suum consilium inflectit,
 haud satis caute versatus
 esse videtur; quandoqui-
 dem Ulysses ab Hecuba
 cognitum et incolumem ab
 ea dimissum finxit. in He-
 cub. 239. sqq. Ab his diver-
 sam traditionem sequutus
 est Plautus in Bacchid. IV.
 9. 38. — *atque id periculum
 affimulo, Ulysses, ut praedi-
 cant, Cognitum ab Helena,
 esse proditum Hecubae.* Obi-
 ter hanc fabulam attingit
 Quint. L. V. 278. sqq. In
 his omnibus locis, Ulysses
 urbem solus ingressus esse
 fertur. Noster ei Diome-
 dem comitem addidit, u-
 trum veteris alicujus scri-
 ptoris auctoritatem sequu-
 tus, an suum ipse com-
 mentum proferens, equi-
 dem nescio.

603. Ὀδυσσεύς. Apogr. Ὀ-
 δυσσῆα.

605. ἔρεζον, sacra faciebant.
 Deinde scripsi: πῦρ δ' οὐ
 καίετο ἱρῶν, cum in apogra-
 pho legeretur πῦρ δ' ἐκαίετο
 ἰ. quod verum esse nequit.
 Infausta enim omnia fuisse,
 ἀπαίσια σήματα ἱρῶν, paulo in-
 fra

Βωμῶν δ' αὖ κατέπιπτε βοῶν τε κρέα καὶ αἰγῶν.
 Τρώες δ' ὡς ἐνόησαν ἀπαίσια σήματα ἱρῶν,
 Ἀργείοις Ἀντήνορα πρεσβέα διὸν ἔηκαίν,
 Εἶπμεν Ἀτρεΐδαις καὶ ἄλλοισιν Δαναοῖσιν,
 Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ χεῖματα πολλὰ λαβόντες 610
 Παύσασθαι πολέμοιο· ἄλλις τετήνται Τρώες.

Ὡς ὁ μὲν εἶπεν ἐπελθὼν, οἱ δ' ἐθέλεσκον Ἀχαιοί.
 Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς Τυδείδης τε κατέρυξαν ἴοντες,
 Φάαντες ὅσα Τρώεσσι μεμυγμένοι ἐννυχὸν εἶδον.
 Τῷ πάντες κατέρυξαν * * * 615
 * * * ἐτώσια πρεσβεῖς ἰόντας.

Αἰτοῖ

fra dicitur. Iam inter in-
 fausta sacrorum omina re-
 fertur et hoc, si flamma
 non emicuerit. Sophocl.
 Antig. 1106. ἐκ τῶν θυμάτων
 Ἡφαιστος οὐκ ἔλαμπε. Seneca
 Oedip. v. 308. Subito resulsit
 lumen et subito occidit. Quin-
 tus XII. 494.

Ἰερὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ'
 ἐσβέννυτ' αὐτῇ,

Καπνὸς δ' αἰμάτοισι ἀνεκήμεν
 μηρὰ δὲ πάντα

Πίπτε χαμαὶ τρομέοντα κατ-
 ηρείοντο δὲ βωμοί.

Cedrenus p. 131. A. πῦρ δὲ τοῖς
 ἑύλοισ ἐπιβαλλόμενον οὐχ ἦπτεν,
 ἐσβέννυτο δὲ. Πολλάκις δὲ τοῦ
 πυρὸς ἐναχθέντος καὶ μὴ κακομέ-
 νου πίπτει τὰ ἐν τῷ βωμῷ πάντα
 εἰς τοῦδαφος. Haec loca veri-
 tatem emendationis nostrae
 satis ostendunt.

606. βοῶν τε κρέα καὶ αἰγῶν.
 Nisi ejusmodi numeros
 Tzetzianis auribus concin-
 nos esse visos ex multis ex-
 emplis appareret, scriben-
 dum censerem: βοῶν κρέα
 ἡδὲ καὶ αἰγῶν.

613. ἰόντες h. ἐπερχόμενοι.

615. τῷ πάντες κατέρυξαν
 ἐτώσια πρεσβεῖς ἰόντας. Sic
 hunc vers. in apogr. scri-
 ptum reperi. Omnibus mo-
 dis tentatis, ut eum inte-
 gritati restituerem, quum,
 quodcunque tentassem, fru-
 stra caderet, tandem eo de-
 veni, ut, ea verba, quae
 prioris versus exitum et
 alterius initium constitue-
 rant, omissa et ex reliquiis
 duorum versuum unum
 conflatum esse, suspicarer.

Hanc

Αὐτοὶ δ' αὖτ' ἔλσειν φράζοντο Τρώϊον ἄστν.
 Οὐδὲ Ὀδυσσεύς οἶδα σάφ' εἶποτε Τρῶες ἔπρσχον
 Ἡ ἐνὶ κείνῃ νυκτὶ ἐπίσκοπον εἶτε τοὶ ἄλλῃ.
 Κεῖνον γάρ Ἑκάβῃ κατέχεσθαι, λῦσαι δ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐμὲ δολέεσσα γυνὴ Ἰσαάκειοιο 620
 Θλίψεν ἐπικρατέως, λεπροῖς δ' ἐχαρίζετο πολλὰ,
 Οὔνεκα οἱ καλῶς κατὰ θυμῷ πάντα ἔρεζον.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
 Τοῦνεκα ἥς ἀνίης μεμνημένος οὐκ ἀλέγισσα,
 Ὅποτε Τρῶες Ὀδυσσεύα Τρώϊον εἶλον ἐς ἄστν. 625
 Ἐν τῷδ' ἐπισταμένως τε καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 Ως

Hanc suspicionem asteriscis politis indicavi.

617. Ὀδυσσεύα. Apogr. Ὀδυσσῆα. — σάφ' εἶποτε. Apogr. corrupte σάφα ποτε.

618. εἶτε τοι. Suspiciari possis ἢ τινι ἄλλῃ.

619. Ἑκάβῃ κατέχεσθαι. Infinitivus κατέχεσθαι, fulcrum, quo nitatur, non habet. Legendum, ni fallor: κεῖνον γάρ Ἑκάβῃ κατέχειν φασί, λῦσαι δ' ὤκα. Apogr. λῦσαι δὲ ὤκα, quod metrum jugulat. Adscribam Tzetzae ad hunc versum scholion, quod aliis forsitan ad veram scripturam indagandam proderit: Τρῶες Ἀντήνορα πρσβύν πέμψαντες Ἑλλησιν ἀπῆλθον αὐτοὺς παυσθῆναι τῆς μάχης καὶ λαβεῖν τὴν Ἑλένην ἐξαπισχίλια τε τάλαντα χρυ-

σίον καὶ ἀργυρίου ἐξαπισχίλια. Ὀδυσσεύς δὲ καὶ Διαμῆδης κάτησχον τοὺς Ἑλληνας, τοῦτο δρῶν βυλομένους, εἰπόντες ὅσα εἶδον κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, κατὰ σκοπεῖ ὄντες ἐν Τροίῃ, τὰ περὶ τὰ ἱερὰ ἀφανοῦσι συμβάντα τοῖς Τρωσὶν ἀπαίσια. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ τότε γνωσθεὶς παρὰ τοῖς Ἑλλησι [L. τῆς Ἑλένης] καὶ τῆς Ἑκάβης, ἐλεηθεὶς ὑπὸ τῆς γράϊας ἀπελύθη.

623. ἦτ'. Apogr. ἢ τ. Homer. 11. E. 201. X. 103.

624. ἥς ἀνίης, aerumnarum memor, quibus me pessima mulier affixerat, animi quoque earum recordatione distractum habens, neglexi equidem, quae tum temporis Trojae gerebantur, diligenter notare.

626. ἐπισταμένως. Apogr. ἐπικταμένως.

627.

Ὡς αὖρ ἔην αἰγνώμων ἥδ' ὅλων ὑπόεργος,
Ὅς καὶ δειλὸς ἐὼν ἀνὴρ πολέμοισι γεγῆται.

Ὡς δ' αἶρα καὶ τότε πρὸς βεῖην Τρώων ἀπέπεμψαν
Μῆδετο δ' ἀγκυλόβουλος Τρώϊον ἤμυσαι ἄστρ. 630
Καὶ δὴ δουράτεον μέγαν ἵππον ἐκέλετο τεύξαι.
Αὐτίκα δ' Διακίδης περιδέξιος εἶπεν Ἐπειός·

Οὗτος

627. Ulyssis mores et animum Tzetza ex Tragicorum sententia adumbravit. Omnes enim, qui post Homerum Trojanarum rerum memoriam explicaverunt, Homeri fide neglecta, Ulyssi, cui ille summam multarumque rerum usu subactam prudentiam tribuerat, perfidiae, versutiae, ignaviae denique notam inusserunt. — Sequentis versus parum expedita sententia. Videant alii.

630. ἤμυσαι ἄστρ. Tzetza, Homericum usum negligens, verbo ἤμυσει vim transitivam tribuit. Ιλ. Β. 373. τῷ καὶ τὰχ' ἤμυσσε πόλιν. X. 405. Ζῆνδος, ἄφαρ δ' ἤμυσαι καρήατι. Apollon. Rhod. II. 582. Οἱ δ' εἰδότες ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι. Ex quibus locis praeterea metricum, quod T. in hoc verbo admisit, vitium apparet.

631. Ulyssē hortante equus ligneus exstruitur. Ἀθηναῖος, καὶ βουλὰς ἀρ. Ηο-

mer. Ιλ. Ο. 71. Fundus totius fabulae est in Od. Θ. 492. — — — ἵππου

Δουρατίου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ

Ὅν ποτ' εἰς ἀκρόπολιν δόλῳ ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς

Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ Ἴλιον ἐξαλύπαζαν.

Eundem mythum, qui per Homeri vestigia incedebant, poetae varie exornaverunt, ut docuit Vir, omnibus doctrinae copiis instructissimus, Heynius in Exc. III. ad L. II. Aen. p. 290. sqq. Elegans Antiphili Epigramma, quod huc facit, in lectorum gratiam adscribam:

Δέκατο τῆς Τροίας δεκίτην λέχον, εἰσὶν δὲ πῦλον
Εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυσον ἔσχατης.

Τεκταίνει μὲν Ἐπειὸς, Ἀθηναίη δὲ καλεῖται

Ἔργον, ὑπὸ καὶ νῦτον δ' Ἑλλας ὅλα δύσται.

Ἡ γὰρ μάταια ἀπόλοντο, τοῖσιν στρατοῖς, εἰ πρὸς Ἄρην

Ἡ

Οὗτος ἐμός γε ἄεθλος, ὑμεῖς δέ μοι ἄζετε ὕλην.

Ὡς ἐρέεινεν ἀνὴρ· οἱ δὲ ῥώνοντο πρὸς ἔργον
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πάντα χρεῖάδεα δοῦρ' ἐκόμισσαν, 635
 Δαιμονίασι χέρεσσι πελώριον ἤδρασεν ἵππον,
 Χρῶσι δ' ἐπὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ, εὖ κατὰ κόσμον,
 Μαρμαίρυγας δὲ λίθων τοῖο περὶ δέρυγματι θῆκεν.
 Γαστήρ δ' ἦν εὐρεῖα, χάνδανε δ' ἐνδοθι πολλούς.
 Γαστέρι δὲ κρυφίῃ θύρη, ἐν δὲ πόδεσσι τροχισκοί. 640

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποίησε πελώριον ἄρεος ἔργον,
 Εἴκοσι τρεῖς ἐσέβαινον ἐπίδμονες ἄνδρες ἄρης.

Πρῶ-

Ἦν δόλος Ἀτρεΐδης ἐσθλότερος πολέμου.

Instrumenta, quibus Epeus equum Trojanum fabricasse ferebatur, Metaponti, urbe, ab Epeo condita, in templo Minervae dedicata, memorat Iustinus XX. 2. Trogum haec ab Aristotele sumfisse (Mirab. Aufc. p. 709.) suspicatur Ruhnke ad Vellej. Paterc. I. 1. p. 3.

634. ῥώνοντο. Il. A. 50. αὐτοὶ δὲ πυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώνοντο. Schol. ὤρωνων.

635. ἀλλ' ὅτε δ'. Sic emendavi, sensu et metro flagitante, lectionem apographi: ἀλλ' ὅ δ'.

636. ἤδρασε. Vitiosam apogr. lectionem mutare non sum ausus. Fort. scri-

bendum: ἤδρασε. Quod f. scripsit Tzetz, in secundae syllabae mensura peccavit. Verbum ἰδρύειν enim secundam constanter producit. Fieri tamen potuit, ut scriberet: ἤρασε.

638. μαρμαίρυγας δὲ λίθων. Variare voluit, quod apud Quintum legerat L. XII. 140. ὀφθαλμούς τε διειδέας. — Quod equi duratei pedibus rotas suppositas fuisse ait, in eo quoque Quintum sibi praeceuntem habuit. L. XII. 416. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἐσθλὸς ἔπειος Πηλεΐδης ἐπὶ βριαροῖσιν ἐν τροχῇ δούρην θῆκεν. cf. Cedrenum p. 131. D.

642. δ' ἐσέβαινον. Msc. δ' ἐβαινον. — Numerus et nomina eorum, qui ligneo equo inclusi fuerint, varie traduntur apud veteres, cum

Πρῶτα Νεοπτόλεμος ὁ Διομήδης καὶ Κυάνιππος,
 Ἰδομενεὺς, Μενέλαος, Οἰλέος ἄλκιμος υἱός,
 Κάλχας, Τευκρός τε καὶ Νεστορίδης Θρασυμήδης, 645
 Εὐμηλός τε, Λεοντεύς, Εὐρυπύλοιο βίη τε,
 Δημοφῶν, Ἀκάμας τε καὶ Ἀντικλος, ἐς θάνατον ἵππων,

Πηγε-

cum Homerus fortissimum quemque ingressum esse dixisset. Od. Δ. 272. De varietate numeri vid. Heyn. Exc. III. ad L. II. Aeneid. p. 292. Tzetza viginti trium virorum nomina recenset, eundemque numerum reddit in Comment. ad Lycophr. p. 104. Ἐπειὸς ἔποιεσι τὸν δούρειον ἵππον εἰς ὃν ποτιήκοντα ἢ τρισχίλους ἢ κατ' ἡμὲ εἴκοσι τρεῖς ἄνδρες εἰσβαλόντες Ἕλληνες ἐκάθητο. Nomina eorum referebantur ap. Acatum Argivum in Ἰλίου περὶδε. vide Athen. XIII. p. 610. C. οὗτος γὰρ καὶ πολλοὺς τινας κατέλαβεν. ap. Virgil. Aen. II. 261. sqq. Quint. XII. 310. Hyginum Fab. CVIII. conf. N. Heinf. ad Sabini Epist. II. 23. p. 411.

643. καὶ Κυάνιππος. Commemoratur Cyanippus ap. Pausan. II. 18. 30. Aegialei filius, Diomedis et Euryali tutelae commissus. v. Notas ad Apollod. p. 169.

644. Μενέλαος Ὁϊλέος ἄλκιμος υἱός. Erunt forsitan, qui me hanc conjecturam nimis

audacter recepit dicant. Apogr. habet: Ἰδομενεὺς Μενέλαος ἰδ' ὄλεος ἄλκιμος αἰας, quod ut in textu relinquerem, a me impetrare non potui. Neque tamen male scriberetur: Ὁϊλέος αἰ. Αἰας, ut sit ellipsis τοῦ υἱός. Sed utrum hanc an illam lectionem probes, parum aut nihil interest.

645. Θρασυμήδης. Apogr. Θρασυμήδης.

646. Εὐμηλός. Apogr. Εὐμηλός. Eumelus Thessalorum dux, Homer. II. B. 714. — Λεοντεύς. ibid. 745. — Εὐρύπυλος. ibid. 677.

647. Demophoon et Acamas, Thesei filii (de Acamante vid. Nicol. Heinf. ad Sabini Ep. II. 23.) ex aeneo equi Trojani signo, quod Athenis in arce collocatum erat, una cum Teucro et Menestheo (quem T. ignorat) prospiciunt. Pausan. I. 23. p. 55. — Ἀντικλος ὃς θάνατον ἵππων. Fluxit haec fabula ex loco Homeri Od. Δ. 286. quem seniores alio, quam Homerus voluit, sensu acceperunt:

Ἀντι-

Πηνελέως τε, Μέγης τε καὶ Ἀντιφάτης ἐπὶ τοῖσιν,
 Ἰφίδαμας, πρὸς δ' αἶρ' Εὐρύδαμας καὶ Ἀμφίδαμαστις,
 Παῖρ δ' ἄρα τοῖσιν Ἐπειὸς καὶ Ὀδυσσεὺς πολύβουλος. 650

Ἄλλ' αἶρ' Ἀτρεΐδων βασιῶν τ' ἄλλων εἶδος ἐνίσπων.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐρέω πάντα πάλιν, εὖ κατὰ κόσμον.
 Ἦτοι μὲν κρατέων Ἀγαμέμνων, κοῖρανος ἀνδρῶν,
 Λευκὸς ἦν, μέγας, εὐρυπῶγων, κυανοχαΐτης,
 Ἡϋγένης, εὐπαίδευτος, μακάρεσσιν ὁμοῖος. 655
 Τοιοῦ δ' ἀδελφὸς βασιὸς ἦν δέμας, εἶχε δ' αἶρ' εὖρος,
 Πυρρόχροος δ' αἶρ' ἦν, δασυπῶγων, ξανθοέθεις.
 Νέστωρ δ' αὖ μέγας, ἠδὲ κατὰβρίς, γλαυκίῳν τε,
 Μάκροψις, ὑπόπυρρος, λευκόκομος, πολυφράδμων.

Ἰδο-

Ἄνταλος δὲ σὲ γ' οἷος ἡμει-
 ψασθαι ἐπίεσιν

Ἦθελον ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ
 μάλιστα χερσὶ πίεζε

Νωλεμέως κρατερῆσι, σώσσει δὲ
 πάντας Ἀχαιοὺς.

648. Πηνελέως. Peneleum reliqui non habent. Fuit is Boeotorum dux. Hom. Il. B. 494. — Neque Antiphates Iphidamasque apud ceteros commemorantur. Apud Homerum utrumque quidem nomen occurrit, sed ita, ut Trojanorum fuisse appareat. — Pro Εὐρύδαμας et Ἀμφίδαμας, suspicari possis: Εὐρύμαχος τε καὶ Ἀμφίμαχος ex Quinto L. XII. 316. 321.

652. πάντα πάλιν. Fortasse: πάντ' αὖ πάλιν.

653. κρατέων. Apogr. κρη-
 τίων.

654. εὐρυπῶγων. Hoc verbum metrum jugulat. Fortasse εὐπῶγων καὶ κυανοχαΐτης legendum; (apud Isaacum Porphyr. δασυπῶγων appellatur.) vel εὐρυμέτωπος. Utrumque verbum occurrit paulo infra v. 663. Agamemnonis speciem haud paulo *ινεργικωτέρως* adumbravit Homerus Il. Γ. 167.

656. Βασιὸς — εὖρος, ex Homeri Il. Γ. 210.

659. γλαυκίκομος. Apogr. male. Tzetzsa scripsit procul dubio λευκόκομος. Apud Isaac. Porph. πολιοθριξ. — Sequi. vers. apogr. κυανό-
 χρους.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα γόργος, κυανόχρους, μεσοήλιξ, 660
 Κονδόθριξ, δασυπώγων, εὖριν, οὐλοκάεργος,
 Μηριόνης βαίος, πλατὺς, εὐθριξ, οὐλοέθειρος,
 Λευκός, στρεβλόρριν, εὐπώγων, εὐρυμέτωπος.
 Λοκρὸς δ' αὖτε ἔην μακρὸς, ὅσσα δὲ τοιοῦτο Φαολκά,
 Μαίκερσις, μελίχρους, οὐλόθριξ, κυανοχαίτης. 665
 Κάλχας μικρὸς ἔην, λεπτὸς, λευκός, δασυχαίτης,
 Κραῖτα Φέρων πολὴν, ὀλόλευκον πρὸς δ' αἶρ' ὑπὴν.
 Τυδείδης δ' ἄρα σώματι ἦεν τεσσαράγωνος,
 Εὐσχήμεων, σίμος, στειναύχην, ξανθογένειος.
 Δουρατίου δ' ἄρα ἵππου τέκτων ἦεν Ἐπειὸς 670
 Λευκός, ἐν ἡλικίῃ, μέγας, εὐχάρης, εἶδεϊ καλός.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἡλικίην μέσος ἦν ἰδὲ γάστρῃ,

Λευ-

χρὸς. — μεσοήλιξ. Homer. Il.
 N. 361. μεσαπύλιος.

661. κονδόθριξ. Quid hoc
 verbo faciam, ignoro. Ad-
 scribam, scholion ad h. v.
 pertinens, obscurum et
 ipsum, quod tamen aliis
 forsitan ad veram lectionem
 indagandam proderit: Κόν-
 δος ὁ βραχυήλιξ. ὡς Ἰνδὴς τοῦ
 κύειν καὶ αὐξάνειν ἢ κονιδὴς τις
 ὢν καὶ χαμῆρης καὶ κόνει συνδε-
 δημένος, ἥγουν πλησιάζων τῇ γῇ,
 ὥσπερ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τούτου
 μέγας, ὁ μὴ γῇ πλησιάζων. κόν-
 τες δὲ τὸ κόντιον καὶ ὁ μακρὸς, ἐκ
 τούτου παρὰ τὸ κύειν καὶ πορεύε-
 σθαι εἰς τὰς αἰν καὶ αὐξήσιν.

662. Merionem, cujus
 imago his vv. adumbratur,
 supra tamen inter heroas,

equo inclusos, non nomina-
 verat.

664. φαολκά. Isaac. Porph.
 ἑτερόφθαλμος. Dufta vox ex
 Hom. Il. B. 217. ubi Therfi-
 tes vocatur φαλκός, quasi φα-
 ελκός h. e. τὰς ὄψεις διάστρο-
 φος, στραβός.

668. τεσσαράγωνος. Apogr.
 τεσσαρόγωνος. — Sequ. v.
 στειναύχην reposui pro cor-
 rupta apogr. lectione σιμαύ-
 χην. If. Porph. βραχυτράχη-
 λος.

670. δουρατίου ἵππου. Apogr.
 δουράτιον — ἵππον.

672. ἰδὲ. Apogr. ἡδὲ. Erit
 forsitan, qui malit: μέσος
 ἡδὲ προγαστρῇ, ut est ap. Isaac-
 cum.

674.

Λευκός, ἀπλόθριξ, ἥδ' ἐκ κατάρβην, γλαυκίῳν τε
 "Τοτατος αὐτ' ἄλλων ἐπιβάς ποτε δούρειον ἵππον,
 Τοῦ θύρην κλήισσε· εἰγία εἶδετο ἔργα. 675

Αὐτὰρ ἐπεὶ κεῖνοι ταλακάρδιοι ἐς λόχον ἦλθον,
 Ἡρώων ἄλλων ὅσοι ἔσαν ὄβριμοι υἱες
 Πῦρ ζαφλεγές προέηκαν ὄφρα κλισίας ἀμαθύνῃ.
 Τοὶ δ' ἄρ' ἐν εἰρεσίῃσι περῶντες ψευδέα νόστον
 Ἐς Τένεδον κατὰγοντο, Σίνωνα δὲ Τροίῃ ἔασαν 680
 Γυμνόν, ἐνὶ μελέεσσιν ἐκούσια τραύματ' ἔχοντα.
 Τῷ δ' ἄρα πᾶν ἐτέταλτο Ἀχαιῶν ἔργον ἀνύσαι.
 "Ὅρθρω μὲν τὰ τελείετο ἔργα δόλοιο Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ

674. δούρειον. Apogr. δούρειον.
 — Seq. v. κλήισσε scripsi, cum
 in apogr. esset ἐκλήισσε. —
 Summum Ulyssii imperium
 in equo traditum esse, Home-
 rus testis est in Od. A. 523.
 ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐπέταλτο Ἡ μὲν
 ἀνακλῖναι πυκνὸν λόχον ἥδ' ἐπι-
 θεῖναι. — Apud Quintum ul-
 timus intrat Epeus, L. XII.
 324. ubi Codex Venet. sic
 habet: ἐν δὲ σφι πύματος κατ-
 εβήσατο δῖος ἱππῖος, "Ὅς ἔκ' ἡσθ'
 ἵππον ἔτευξεν.

676. κείνοι. Apogr. κῆκεῖνοι.

677. Reliqui Graecorum,
 igne tentoriis injecto, na-
 vibusque conscensis Tene-
 dum petunt. Od. Θ. 501.
 Quintus XII. 332. Lesches
 in Procli Excerpt. pag. 36.
 Lycophr. 344. Tryphiod.

138. — pro ἡρώων haud scio
 an Ἀργείων legendum sit.

679. περῶντες. Apogr. περῶ-
 ντες.

680. De Sinone omnia
 nota vel ex Aeneidis L. II.
 et doctis Heynii ad hunc li-
 brum commentariis. Exc.
 IV. p. 293. — Quinto et re-
 liquis, qui de bello trojano
 tradiderunt, scriptoribus
 Leschem in hac fabula fa-
 cem praetulisse, apparet ex
 Schol. ad Lycophr. v. 344.
 P. 42.

682. Apogr. ἐπέταλτο, quod
 ita, ut feci, emendan-
 dum esse, nemo facile du-
 bitabit. — Sequ. v. Apogr.
 verbum ἔργα omittit, quod
 ex scholiis restitui.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καλὴ ἐφάνη Φαεισίμβροτος Ἥα's,
 Τρῶες ἀνεγρόμενοι μάλα μέμερα ἔργα θεῶντο. 685
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέβησαν ὅθι πάρος ἦσαν Ἀχαιοὶ
 Εἰσορόωντες θήπεον, οὐδὲ δύναντο νοῆσαι.
 Τοῖς δὲ Σίνων-δολομήτις ἐπέδραμε τραύμασι βριθῶν.
 Μειλίχιος δ' ὁ γέρον νιν ἀνείρετο, τίς, πόθεν εἶη;
 Ὅ δὲ δολοφροσύνητιν ἀμείβετο ἄγκυλα πάντα. 690

Εἶμι μὲν ἐκ Δαναῶν, Δαναοὶ δὲ με ἔδρασαν οὕτω,
 Ὑμέτερον καλέοντες ἀρήγονα, ὡς Παλαμῆδην.
 Τόνδ' ἄρα δούρεον ἵππον ἄγαλμ' ἀνέθεντο Ἀθήνη,
 Φάντες ὅτι Τρώεσσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐσεῖται.
 Εἶκεν ἱᾶτέ μιν οὐδὲ νεῶν ἀγάγητε Ἀθήνη. 695
 Ὡς

685. ἀνεγρόμενοι. Msc. ἀνα-
 γρόμενοι. — *Panduntur por-
 tae; Iuvat ire et Dorica ca-
 stra Desertosque videre locos
 litusque relictum.* Virgil.
 Aen. II. 27.

689. Μειλίχιος δ' ὁ γέρον μιν
 ἀνείρετο. Sic emendandam
 putabam lectionem apogra-
 phi: Μειλίχιος δ' ὁ γερόντων
 ἀείρετο. De Priamo agitur
 Virgil. Aen. II. 77. — Ver-
 fabatur Tzetzae ante ocu-
 los locus Quinti XII. 356.
 Καὶ μιν ἀνείρομενοι Δαναῶν ὑπερ
 — ἀμφὶ δὲ μύθοις Μειλιχίοις
 εἶποντο.

692. ὡς Παλαμῆδην. Apogr.
 ὡς παλ. Π. Palamedis in ea-
 dem re mentionem fecit Vir-
 gil. Aen. II. 82. at quanto

doctius et elegantius! Tze-
 tza si unam Sinonis
 apud Virgilium orationem
 legere ejusque pulcritudi-
 nem sentire potuisset, nae
 is omnes, quos unquam
 improbo labore Mulisque
 invitis procuderat, versicu-
 los flammis tradidisset.

694. ἐσεῖται. Fort. ἐφῆ-
 πται, vel simile quid. Ho-
 mer. Il. B. 15. Τρώεσσι δὲ κῆδ' ἐφῆπται. H. 402. ὡς ἤδη Τρώ-
 εσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.

695. ἱᾶτέ μιν. Apogr. μίν.
 — Deinde scripsi οὐδὲ νεῶν
 ἀγ. cum in apogr. legere-
 tur: οὐδὲ νεῶ ἀγ. Virgil. Aen.
 II. 189.

*Nam si vestra manus vio-
 lasset dona Minervae,
 Tum*

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔγερων πόρεν εἵματα σιγαλόεντα.

Τρῶες δὲ ποτὶ ἄστῳ πελώριον εἶρουν ἵππον.

Νήπιοι, οὐδ' ἐνόησαν ἐὼν φθόρον ἐγκονέοντες.

Αὐλοὶ δ' αὖ καὶ φόρμιγγες βρέμον ἄπλετον ἤχην.

Τρυφιδώδωρος, οὐκ εἰδὼς, ὅτε πέρθετο Τροίη, 700

Πόλλοις σὺν ἐτέροις καὶ μὲ λέγων ἀποφίσκειν

Οὐνεκ' Ἰσαάκιός μ' ἀτίσατο αἰσχεο τίμας,

Ἄνθεσιν ἔστεφάνωσε τὸν ἵππον ἐκ ποτάμοιο,

Χειμῶνος μεσάτοιο ἐντος, ὡς ἐρεεῖνω.

Ὅρφευς γάρ μ' ἐδίδαξεν ἀπ' ἀνερὸς ἄλλου ἀκούσας, 705

Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνίσπειν ἀνθρώποισιν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐρέω καὶ οὐκ ἀτέλεστα ἔασω.

Ἴππον

*Tum magnum exitium
(quod Di prius omen in
ipsum*

*Convertant) Priami impe-
rio Phrygibusque futu-
rum.*

*Sin manibus vestris ve-
stram ascendisset in ur-
bem;*

*Ultro Asiam magno Pello-
pea et moenia bello*

*Venturam et nostros ea fa-
ta manere nepotes.*

φίον ἐμνηστὴν κόσμον ἔθεντο.

Qua de causa graviter va-
pulant a Grammatico no-
stro, qui Trojam hiberno
tempore expugnatam esse
noverat. — Haec sunt, quae
mihi in hoc loco perspicere
videor; in reliquis prorsus
caecutio. ἐτέροις scripsi pro
ἐτέρων, id quod grammatica
ratio exigebat; quid vero
in ἀποφίσκειν lateat, nondum
expedire potui. Fort. καὶ μὲν
δικίων ἀποβάσκειν, putans, me
cum reliquo Graecorum exer-
citu navibus esse profectum.

700. Tryphiodorus in eo
carmine, quod de Trojae
excidio concinnavit, Tro-
janos equum corollis exor-
nasse scripsit v. 304. ἀμυσά-
μενοι Σιμόντος Ἐστωφον αὐχέ-
νιους πλοκάμους σφετέρωτο Φονῆος.
item Quintus XII. 427. ἀμ-
φι δ' ἄρ' αὐτῷ Πόλλον ἄδην στε-

702. οὐνεκ'. Apogr. οὐνεκ.
In versus exitu iterum hae-
reo. Putabam olim αἰ-
σχεο τείνων, h. e. probris la-
cerans. Sic βοῶν τείνειν dici-
tur pro βοῶν ap. Eurip. Med.

Ἴππον δ' ὡς ἐνόησε καθελκόμενον Κασσάνδρην.
 Τρωσὶ τορὸν βοάσκει κατράζαι ἢ καταπρῆσαι,
 Μῆδ' πόλιν φέρεμεν τυκτὸν κακὸν ὀβριμόεργον. 710
 Ὡς ἡ μὲν βοάσκει, πατὴρ δ' ἐπὶ πύργον ἐνεῖρξεν,
 Οἷά τε μαινομένην· ἡ δὲ γοάσκει πεσοῦσα.

Λαο-

201. et passim. Vide Markl. ad Suppl. p. 166. Sed doctior est haec emendatio et longius a Manuscripti ductibus abest, quam ut imperitissimum librarium sic aberrasse probabile sit. Hujus loci ut aliorum complurium correctionem felicioribus ingeniis relinquo.

708. Κασσάνδρην. Apogr. Κασάνδρην. Cassandra Trojanis impendentem fortunam vaticinatur ap. Quint. XII. 516. sqq. Virgil. Aen. II. 246. sq. ubi vid. Heyn:

709. κατράζαι ἢ καταπρῆσαι. Quintus l. l. v. 558. Ἡ γὰρ αἰ μενταυνε διὰ ζύλα πάντα κεδάσσαι ἢ καταπρῆσαι μαλορῶ πυρί. — Seq. vers. pro ἐπὶ πύργον legendum videtur ἐν πυργῷ. Tzetza ad Lycophr. v. 350. Ὁ γὰρ Πριάμος λίθον εἰκὼν πυραμοειδῆ ἐποίησεν καὶ ἐνέβαλεν αὐτὴν διὰ τὸ δοκεῖν μαινομένην.

712. ἡ δὲ γοάσκει πεσοῦσα, *Illa autem cadens ingemuit.* Verba satis expedita, sensus obscurus. Quod si Tzetza verba ἡ γοάσκει ad Cat-

sandram referri voluit, illa prae ingenti dolore sese in terram coniecisse (πεσοῦσα) putanda est. At sic aliud dixit, aliud dicere voluit. Verum enim vero non de Cassandra in his verbis agitur, sed de Palladio, ἡ πεσοῦσα, Ἀθήνη scilicet, γοάσκει. *Palladium, quod Minervae signum a coelo delapsum esse putabatur, cum Cassandrae verbis fidem denegari videret, ingemuit.* Haec interpretatio, quae in quovis alio scriptore vix ferenda esset, mihi tum demum probabilis videri coepit, postquam fontem detexeram, unde T. hanc Palladii periphrasin derivavit. Est ille in hoc loco Lycophronis v. 363. *χώσεται στρατῷ ἐξ οὐρανῷ πεσοῦσα καὶ θρόνῳ Διός.* Palladii autem, quod paulo ante Trojanis subreptum dixerat Tzetza, hoc tamen loco mentionem injici, nemo mirabitur, qui meminerit loci ap. Virgil. Aen. II. 293. sqq. et eorum, quae Heynius ad h. l. disputavit in Excurs. IX. p. 309.

713.

Λαοκόων δὲ μόνος δουρὶ τὸν ἵππον οὐτήσας,
 Παῖδα δρακοντείοισιν ἀπώλεσεν ἐσθλὸν ὁδοῦσι.
 Οἱ δ' ἐς Ἀθηναίης πότε ἔσπερον ἤγαγον ἵππον. 715
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἐπέρεξαν ἐνὶ βωμοῖς ἐκατόμβας
 Κρατῆρες θανάτοιο περὶ πτόλιν ἦσαν ἀπαντῇ.
 Γυιοβαρὴς Διόνυσος ἐπέβρεμε, χαῖρε δ' Ἐνυώ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ κατέμαρψεν ἐπ' ἄμβροτος ὕπνος ἀπαντας,
 Νυξ

713. Λαοκόων. ἱερὸς ἦν Ποσειδῶνος. οὗτος τὸν δουρειὸν ἵππον τιμωσκει τῷ δέσματι. Τούτου ἔνεκα διωκηζόμενοι ἐν τῶν Καλῶν ἡρώων δράκοντες δύο ὑπερμαγέδεις Πόρκης καὶ Χαρίβοι καλούμενοι, ἐκ' ὧν πάντων τῶν Τρώων τὸν τούτου παῖδα διασπάρειαν καὶ ἔφυγον. Schol. — De Laocoonte nota omnia. Vid. Heyn. Exc. V. ad II. Aen. p. 297. sqq. Ex magno poetarum numero, qui hanc fabulam attigerunt, Arctinus cum T. maxime conspirare videtur. Sophoclis fuit tragoedia, Laocoontis nomine inscripta.

714. δρακοντείοισιν. Apogr. δρακοντείοισιν.

715. πότε ἔσπερον. Fort. καὶ ἔσπ. cum advesperasceret. — Sequi. vers. ἐπέρεξαν ἐνὶ βωμοῖς scripsi pro vitiosa apogr. lectione: ἐπέρεξαν ἐνὶ βωμοῖσι.

718. γυιοβαρὴς. Sic apographum. — χαῖρε δ' Ἐνυώ, ex Quinto XII. 429.

719. Trojae excidium decantatissimis fabulis annumerandum est. Inter eos poetas, qui huic argumento exornando operam dederunt, principem locum tenent Stesichorus, Arctinus, Lesches, Sophocles, quorum vestigia feriores legerunt, docente Heynio Exc. I. ad L. II. Aen. p. 280. sqq. Tzetza quae profert, ea fere omnia ex Quinti carmine depromptit. — κατέμαρψεν. Petron. in Trojae Halosi v. 54. p. 564. ed. Burm.

*Iam plena Phoebe candi-
 dum extulerat jubar,
 Minora ducens astra ra-
 dianti face,
 Quum inter sepultos Pri-
 midas nocte et mero
 Danaï relaxant claustra.*

Νῦξ δ' ἄρ' ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη, 720
 Καὶ τότε δὴ Δαναοῖσι Σίνων Φλόγα δειξεν ἐταίροις.
 Οἱ δὲ μάλ' εἰρεσίησιν ἐπεσσύμενοι ἐλόωντες,
 Ὅτραλέως ἀφίκοντο καὶ ἔνδοθι πάντες ἐβησαν.
 Καὶ τότε δὴ στοναχὴ τε καὶ οἰμωγὴ γένητ' ἀνδρῶν,
 Ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, ὠκυμόρων βρεφέων τε, 725
 Κτεινομένων κατὰ νύκτα περὶ κρητῆρσι καὶ εὐνῇ.
 Αἱματοδὲν δὲ πέλαγος ἐπώρνε ἐς κύματα μακρὰ
 Χαλκείοις ἀνέμοισιν, Ἄρης δ' ἐπενήχετο λυθρῷ.
 Καὶ τότε δὴ Μενέλαος ἀριστήεσσι σὺν ἄλλοις

Δηϊφό-

720. Νῦξ δ' ἄρ' ἔην. Le-
 fchis verfum esse, apparet
 ex Schol. ad Lycophr. p.
 42. Schol. ad Eurip. in He-
 cub. 914. — conf. Eurip.
 Troad. 542. sqq.

721. Sinon facem sustu-
 lisse dicitur etiam ap. Ar-
 ctinum in Excerpt. Procli
 p. 38. Virgil. Aen. II. 259.
 — Alii Antenorem idem
 fecisse dixerant. Lycophr.
 340. et Schol. Alii denique
 Helenam. Tryphiodor. 498.
 sqq. vide Heyn. Exc. VIII.
 ad II. Aen. p. 303.

727. Certam corrupte-
 lam in textu relinquere,
 quam incertam conjectu-
 ram recipere malui. Emen-
 dandum fortasse:

αἱματοδὲν πέλαγος (Msc. μελα-
 γος) δ' ἐβρώγ' ἐς κύ-
 ματα μακρὰ.

Quae magno cum impetu
 erumpunt, ea βρωγῶν dicun-

tur. Aeschyl. Pers. 433. κα-
 κῶν δὲ πέλαγος ἐβρώγεν μέγα
 Πέρσαις. Sophocl. in Trach.
 365. ἐβρώγεν παγὰ δακρύων. Vid.
 Valcken. ad Hipp. p. 309.
 — Fortasse etiam:

αἱματοδὲν πέλαγος δ' ἐπορήετ'
 ἐς κύματα μακρὰ
 χαλκείοις ἀνέμοισιν. Ἄρης δ'
 ἐπενήχετο λυθρῷ.

Homer. Od. H. 273. Neptu-
 nus

ὅς μοι ἐφορήσας ἀνέμους κατ-
 ἔδησε κολεύθους
 ἔρριν δὲ θάλασσαν ἀδίσφα-
 τον.

Meliora fortasse aliis in
 mentem venient.

729. Menelaus Deipho-
 bi domum expugnat, Hele-
 namque, belli decennalis
 causam et praemium, sibi
 vindicat. Fundum fabulae
 indicavi ad v. 601. cf.
 Arctinum ap. Procl. p. 38.

730.

Δηϊφόβου μελάθροισι πέλασεν, κτεῖνε μὲν αὐτὸν, 730
αὐτὸς δὲ σπονδέσσαν ἀφείλετο Τυνδαρεωμένην.

Αἰακίδης δὲ Νεοπτόλεμος Πρίαμον κατέπεφνε,

Εἰς Διὸς ἑρκείοιο μέγαν περικάλλεα βωμόν.

Ἐκτορίδας δ' ἀπὸ πύργων ἄγριος ὥσεν Ὀδυσσεύς.

Κασσάνδρην δ' ἐκ νηοῦ Λοκρὸς ἀφείλετο Αἴας. 735

Τὴν δ' ἄρα Λαοδίκην ἐνὶ χάσματι δέξατο γαῖα.

Αἰνείας

730. πέλασεν. Apogr. τέ-
λασεν.

732. Neoptoleum Priamum ad Iovis aram interfecisse, quicumque de rebus Trojanis scripserunt, ad unum omnes dicunt. Arctinus l. c. καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τῷ μὲν Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμόν καταφυγόντα. Lefches ap. Pausan. X. pag. 865. Euripid. Troad. 17. Virgil. Aen. II. 506. sqq. Quintus XIII. 222. Schol. ad Lycophr. 335. p. 41. consule Heyn. Exc. XI. ad Aen. II. p. 312. sq.

733. εἰς Διὸς et ἑρκείοιο ex conjectura scripsi, cum in apogr. esset ἐν Διὸς ἑρκείοιο. — εἰς βωμόν dictum videtur pro ἐν βωμῷ. Quod si cui parum placuerit, is per me licet, corrigat:

Εἰς Διὸς Ἑρκείοιο Φυγόντ' ἑρ-
κείοιο βωμόν.

praeceunte Arctino in loco paulo ante laudato: ἐπὶ τὸν Διὸς βωμόν καταφυγόντα.

734. Ἐκτορίδας. Tzetza in schol. ad h. l. Ἐκτορίδας τὸν Ἀστυάνακτα καὶ Λεόδαμιν, τινὲς δὲ καὶ Σαπέργιον υἱὸν παραδεδώκασι γ' Ἐκτορος. De filiis Hectoris vide, quae dicta sunt ad Antehom. 319. — ἀπὸ πύργων. Hoc de uno Astyanacte tradiderunt Arctinus, Euripides et Quintus XIII. 251. — Ceterum fabula de morte Astyanactis derivata ex Homer. Il. II. 734. sqq. ubi Andromache οὐδ' αὖ τέκος, inquit, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ

ἔφραγε, ἔνθα κεν ἔργα αἰετὶς
ἐργάζοιο.

Ἀστυάνακτος πρὸ ἀνακτος ἀμα-
λίχου, ἢ τις Ἀχαιῶν

ῥίψει, χεῖρὸς ἔλων, ἀπὸ πύρ-
γου. —

735. Ajacis Oilei facinus praeter Arctinum multi attigerunt. Vid. Eurip. Troad. 69. Lycophr. 358. In Polygnotti tabula Cassandra conspiciebatur, Minervae signum amplectens. vid. Pausan. X. 26.

736. De Laodicea vid. Schol. ad Lycophr. 314. p. 39.

737.

Αινείας δὲ καὶ Ἀγχίσσης Φύγον Αὔσονίνδε,
 Ἐξ ὧν περ γενεὴ Λατίνων πέλεν ὀβριμέθνος.
 Παῦροι δ' αὖτε καὶ ἄλλοι Φῦγον υἱας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄλλοι κοινῷ θανάτῳ κατὰ μοῖραν ἐπίσπων. 740
 Οἷον μὲν Ἀντήνορος εἰρῦσαντο γενέθλην
 Ἀργεῖοι, ξενίης μνήμην φορέοντες ἐκείνου
 Παρδαλέην προθύροισι ἀεὶ γνωτον σῆμα βάλόντες.

Αὐτὰρ

737. *Aineias*. Vide, quae Heynius de Aeneae discessu ab urbe disputavit in Exc. XVII. ad Il. Libr. Aen. p. 317. sqq. — ἐξ ὧν περ γενεὴ Λατίνων, *Genus, unde Latinum Albanique patres atque altae moenia Romae*.

742. *ξενίης μνήμην*. *Aeneas Antenoreque et vetusti jure hospitii et quia pacis reddendaque Helenae semper auctores fuerant, omne jus belli Achivos abstinuisse*; Livius ait I. 1. Illud ex poetis cyclicis derivatum, hoc ex Homero *Il. H. 347. sqq.* Noster Quinti vestigiū ut in toto loco, sic in hoc quoque versu preffit. *L. XIII. 293. sqq.* Ὅθεν, ἅρ' αὐτοῦ Ἀργεῖοι μνήσαντο φιλοξενίης ἱερταίης.

743. *Παρδαλέην* ὅτι *παρδαλίον ταῖς θύραις ἔδαντο τοῦ Ἀντήνορος Πίνδαρος λέγει*. Schol. ad h. v. Nullus est Pindari locus, ubi ejusmodi quid dicatur. Verum Tzetza, quae in scholiis ad Pindarum legerat, apud ipsum poetam se legisse putabat.

Scholiasfes enim ad Pyth. V. 108. haec habet: Καὶ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν πόρθησιν, *παρδαλέην τῇ Ἀντήνορος οἰκῇ παρεώρησαν, σημεῖον ποιούμενοι τοῖς στρατιώταις, τοῦ μηδένα ὡς πολέμιον οἶκον πορθεῖν*. Eandem fabulam Sophocles attigerat in Ajace Locrensi, ex qua fabula Schol. Aristoph. in Aves 934. haec laudat: *Σοφοκλῆς Αἰάντι λόγῳ καταστίκτου κυνὸς Στολῆς λιβύσσα παρδαληφόρον δέρος*. (ut hunc locum emendavit Iungerm. ad Polluc. VII. 70. 41.) τὸ δὲ *σοφοκλεῖον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἰρητῆς τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ*. Ad eundem locum, ni fallor, respexit five Strabo XIII. p. 608. five is, qui haec verba ad Strabonis marginem appinxit: *Σοφοκλῆς γοῦν ἐν τῇ ἀλώσει τοῦ Ἰλίου παρδαλέην φησὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἀντήνορος προτεθῆναι σύμβολον τοῦ πόρθητον εὐδῆναι τὴν οἰκίαν*. Ex quibus verbis fuerunt, qui Tragoediam, *Ἰλίου ἄλωσιν*, elice-

Αὐτὰρ ἐπεὶ τετέλεστο μακρόχρονον ἔργον Ἀρης,
 Χρυσὸν ὁμοῦ καὶ ἄργυρον ἠδὲ τε Τρῳίον ὄλβον 745
 Τρῳιάδας τε γυναῖκας μοιρῆσαντες Ἀχαιοί,
 Θύσαντες νεκύεσσιν ἐοῖς παρὰ θινὶ θαλάσσης,
 Ὠκυάλων ἐπέβαινον νηῶν κυανοπρώρων,
 Ἔς πάτρην δ' ἀνάγοντο βαρύνερον οἶδμα περῶντες.
 Στησίχορος δ' ἐρέσιν ἐοῖς ἐπέεσσιν νόστον. 750
 Ἡ μὲν ὅσοι παλάγῃ φθάρεν ἠδ' ὅσοι ἤλυθον ἄλλη.
 Ἡδ' ὅσοι εἰσαφίκοντο Φίλην παρὰ πατρίδα γαῖαν.
 Κεῖνος ταῦτ' ἐρέσιν ἀνὴρ, γλῶσσα δ' ἄρ' ἐμεῖο

Βούλη

elicere. Brunckius vero eundem locum, ex Heynii conjectura, ad Antenoridas Sophoclis retulit. Equidem verbis Scholiastae Aristophanis, quae supra laudavi, cum Strabonis loco collatis, suspicatus sum, Straboni eosdem versiculos, quos Aristophanis Scholiastes laudat, obversatos esse. Huic suspitioni Heynium calculum adjecisse (in Addend. ad Virg. T. IV. p. 231.), vehementer gaudeo. — Ceterum in Polygnotti tabula pantherae exuviae, Antenoris aedibus affixae, conspiciebantur. Vid. Pausan. X. 27. p. 865. et Kuhnii not.

749. ἀνάγοντο. Homer. Il. A. 477. καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, ἀνάγασθαι. ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν. Schol. Eustath. pag.

104. 38. — βαρύνερον. fort. βαρύνερον.

750. ἐπέεσσιν. Apogr. ἐπέεσσιν. — Νόστον. De poetis, qui Graecorum in patriam reditum carminibus prodiderunt, vide Heyn. ad Apollodor. Vol. III. p. 990. Argumentum τῶν νόστον Augiae Proclus concinnavit, editum in Bibl. L. et Art. Fasc. I. p. 40. — Stesichorus, quem Tzetza h. l. laudat, νόστους quidem non scripsit; fieri tamen potuit, ut in fine ejus carminis, quod de Trojae excidio composuit, reditum quoque Graecorum attingeret. Quod si forte parum placuerit, quid impedit, quo minus Tzetza τὸν Νόστον Stesichoro tribuisse putemus?

752. εἰσαφίκοντο. Apogr. εἰσαφίκοντο.

Βούλη Ἰσαακίῳ δολόφρονος ἡδὲ δάμαρτος
 Ἄρτου δευομένη κατίσχεται, οὐδ' ἐπαιδεῖ, 755
 Οὐδὲ θέλει πονέειν περὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔχουσα.
 Καὶ τάδε τίς που εἴσεται ἀνὴρ ὄρθια κρίνων,
 Ὡς ἂν ἀτέρ καμάτοιο ὑμῖν κατὰ πάντ' ἐρέεινα.
 Ἄλλ' ὑμεῖς τέκνα μοιρηγενέων γενετῆρων,
 Ἄλλοθεν Ἀργείων νόστον δίξεσθ' ἐπαιδεῖν. 760
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, περὶ τέρματι Μοῦσαν ἐλίσσων,
 Τροίαν ὅπποτε πέρσαν ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Πρωτίστης προπάρειθεν Ὀλυμπιάδος, μεγακύκλου
 Μέτρον ἀπειρέσιον τετρακοσίων λυκαβάντων
 Ὀγδοά-

754. ἡδὲ δάμαρτος. Apogr.
 ὅτ δὲ δάμαρτος.

755. κατίσχεται. Sic scripsi, haud scio an recte, cum in apogr. καταίσχεται legitur.

757. ὄρθια κρίνων, recte iudicans. Apogr. ὄρθια. — Ceterum sensus horum versuum, si quid video, hic est: Qui de ingenio et eruditione mea recte existimare possunt, ii, me haec omnia facillimo negotio enarrare potuisse, non dubitabunt. — Vers. 760. verbum ἐπαιδεῖν in mendo cubat. T. hoc dicit: Quum historiam de Graecorum reditu, propter eas causas, quas modo exposui, ipse contexere nequeam, agetum, lectores, eam ab aliis scriptoribus petite. Fortasse corrigendum: ἄλλοθεν Ἀργείων νόστον δίξεσθ'

ἐπαιδεῖν, five νόστον δίξεσθ' αἰοιδῆν.

761. Fragmentum Posthomerorum inde ab hoc versu edidit Dodwellus e Codice Bibl. Iacobaeo in Dissert. de Cycl. Vett. p. 803. sqq. uberrimis notis illustratum. Idem fragmentum edendum curavit Schirachius ad calcem Antehomerorum p. 75. sq. — Μοῦσαν ἐλίσσων. Dodwell. ἐλαύνων, quod haud praefendum. conf. Homer. Il. Ψ. 309. Ὅσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσεμεν.

763. μεγακύκλου edidi ex conj. Benteleji. Cod. Iacob. μετὰ κύκλου. Apogr. meum: μέγα κύκλου.

764. Trojam duodeviginti super quadringentis annis ante primam Olympiaden eversam esse, Tzetza

ex

Ὀγδοάτων δεκάτων τε τρώϊον εἴλετο ἄστυ, 765
 Ὡς σικελὸς Διόδωρος ἐν Ἱστορίῃσιν ἐνεῖραι
 Ἀλλὰ τὰ μὲν κατέλεξα κυκλὰ μεγάλων ἐνιαυτῶν.
 Μῆνα δὲ ἤδη ἐρεῖω ἡμᾶρ τ' ἠδὲ τε ὥρη
 Οἰκτροτάτε λυκάβαντος, ὃς ἄλγεα θῆκατο Τροίῃ.
 Δωδεκάτῃ μὲν ἔην μηνὸς Θαρρηλιῶνος, 770
 Τὸν ῥ' Αἰωνάριον κυκλίσκει μὲν Λογγῖνος,

Ἰανουάριον

ex Diodori rationibus
 (Diodor. Sic. XIV. init.)
 contendit. Dodwellus, qui
 Grammaticum nostrum hoc
 loco negligentiae accusat,
 ipse hos versus parum di-
 ligenter examinasse vide-
 tur.

768. τ' ἠδὲ τε. Sic Dodw.
 Nostrum apogr. ἡμᾶρ ἠδὲ τε.
 — Sequ. v. οἰκτροτάτου et ὃς
 apogr.

770. Θαρρηλιῶνος. Hoc
 mense Trojam esse captam,
 omnes, qui de his rebus
 tradiderunt, uno ore di-
 cunt. Schol. in Eurip. He-
 cub. 914. ἐάλω δὲ ἡ Τροία Θαρ-
 ρηλιῶνος μηνὸς, ὡς μὲν τινες ἱστο-
 ρικῶν, ὀγδόῃ ἰσταμένου, ὡς δὲ, ὁ
 τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ὀγδόῃ
 φθίνοντος. Plutarchus in Vita
 Camilli c. XIX. p. 342. ed.
 Tubing. ἐνήνοχε δὲ καὶ ὁ Θαρ-
 ρηλιῶν μὴν τοῖς βαρβάροις ἐπι-
 δήλως ἀτυχίας. — καὶ Καρχη-
 δόνιοι περὶ Σικελίαν ὑπὸ Τιμο-
 λίωντος ἡττῶντο τῇ ἐβδόμῃ φθί-
 νοντος, περὶ ἣν δοκεῖ καὶ τὸ Ἰλιον

ἑλῶνα, ὡς Ἐφορος καὶ Καλλι-
 σθένης καὶ Δαμιάστῃς καὶ Φύλακ-
 χος ἱστορήκασιν. vide Dodw.
 de Cycl. p. 803. et 806.

771. ῥ' Αἰωνάριον. Apogr.
 ῥα Ἰωνάριον. Veram lectio-
 nem, quam conjectura affe-
 cutus eram, exhibet Cod.
 Iacob. De Longini etymo-
 logia v. Ἰανουάριος, quam T.
 perstringere videtur, vide
 Eudociam p. 233. Ἰανουάριος
 ἀγαλμα τετραμορφον διὰ τὰς τέσ-
 σαραι τροπᾶς. Οἱ δὲ πλάττουσιν
 αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλειδῶς
 κατέχοντα, ὡς ἄρχην τοῦ χρόνου
 καὶ ἀνοιξίν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἔτερον
 δὲ τῇ δεξιᾷ Τ, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ΕΘ
 κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτὸν,
 ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος Αἰωνάριον
 αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, ὡς
 αὐτὸ αἰῶνος πατήρ. Ex quo lo-
 co apparet, Dodwellum de
 v. αἰωνάριον arguari p. 807.
 — De anno et mense ex-
 pugnacionis Trojae vid.
 Heynium disputantem in
 Excurs. II. ad L. III. Aen.
 p. 426. sq.

Ἰανουάριον ὅς ἐστι πάντες καλέουσι.

Νύξ δ' αὖρ ἦν μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη,
Παρθένου εἰσελάασα δρόμον μεγάλοισιν ἐν ἄστροις,

Ἡελίου ἅμφ' ἀγέκρον Κρόνου οἶκον ἑόντος. 775

Καλλιστῶ δ' ἱέρεια κλειναῖς ἦν ἐν Ἀθήναις

Οἰκτροτάτου μεγάλου λυκάβαντος. Κεῖνη ἐν ὥρῃ,

Κεῖνη νυκτὶ ὁ Λέσβιος Ἑλλάνκος αἰεῖει

Σὺν τῷ καὶ Δοῦρις Τροίην ἐλεεῖν Παναχαίους,

Οἶκαδ' ἐλθέμεναι λυγρὸν τὸν νόστον ἰδόντας. 780

773. Leschei versus, (vide ad v. 720.) ex quo Dodwellus omnia, quae veteres de die everfionis Trojae scripserint, fluxisse censet.

774. εἰσελάουσα. Apographi lectio. Msc. Iacob. εἰσελάουσα.

775. Καλλίστα. „Callistonem cum Callithya confundi, suspicatus est Bentlejus. Immerito quidem. Callithya antiquissima creditur sacerdotum Argivarum, Trojano proinde excidio longe vetustior. Coaevam Iliacis suam Calli-

stonem fecit Tzetza. In eo tamen Tzetzam errasse certum est, quod Athenis Callistonem assignaverit, quae Argis sacerdotium gessit. Temporis enim nota est hujus sacerdotissae aetas“. Dodwellus.

779. Παναχαίους. Sic Dodw. Nostrum apogr. παναχαίοι. ἐλεεῖν vero noster Cod. melius quam Cod. Iacob. ἐλεει. Infinitivus pendet ab omisso φησι.

780. λυγρὸν τὸν νόστον. Recte sic Cod. Iacob. Noster λυγρὸν νόστον.

I N D E X

N O M I N U M.

A. Antehomerica. *H.* HomERICA. *P.* Posthomerica.

A.

Ἀβαντα. H. 66.
 Ἀβαρβαρη. H. 436. — Ἀβαρ-
 βαρης. H. 223.
 Ἀβραδάτου. A. 240.
 Ἀγαθων. H. 447. P. 50.
 Ἀγαμέμνων. A. 197. H. 79. P.
 87. Ἀγαμέμνων. P. 653.
 Ἀγαμηδῆ. H. 435.
 Ἀγαψ. H. 441.
 Ἀγελαον. H. 178.
 Ἀγηνωρ. H. 38. Ἀγηνωρα. H.
 60.
 Ἀγχιαλον. H. 88.
 Ἀγχιμαχη. P. 182.
 Ἀγχισης. P. 737. H. 70. Ἀγ-
 χισου. H. 435.
 Ἀδρηστον. H. 120.
 Ἀθηναίη. H. 103. 25. Ἀθη-
 ναίης. P. 715.
 Ἀθηναίος. P. 776.
 Ἀθηνη. A. 69. Ἀθηνη. H. 121.
 127. P. 693. 695.
 Αἰακίδης. A. 361. P. 199. 632.
 732. Αἰακίδης. A. 14. 15. H.
 228. 301. 364. 449. P. 41.
 88. Αἰακίδην. H. 322. P.
 392. Αἰακίδα. P. 211. Αἰ-

ακίδη. H. 343. Αἰακίδα. P.
 509.

Αἴας. A. 390. 406. H. 134. 39.
 89. 111. P. 86. 329. 335. 425.
 483. 735.

Αἴαντες. P. 426. Αἴαντι. P.
 403. Αἴαντα. P. 488. 497.
 A. 299. H. 161.

Αἴαντες. A. 377.

Αἰθίοπες. P. 346. Αἰθίοπων. A.
 13. P. 215.

Αἰθρῆς. A. 130. Αἰθρην. A.
 132.

Αἴμος. A. 273.

Αἰνεάδα. H. 48.

Αἰνεΐας. H. 80. 84. P. 737. 378.
 51. 157. Αἰνεΐας. H. 435.

Αἰνεΐα. H. 237.

Αἰνεΐαν. H. 71.

Αἰσακος. H. 446. P. 51.

Αἰσηπον. H. 115.

Αἰτωλος. H. 43.

Αἰωναριον. P. 771.

Ἀκαμιας. P. 647. Ἀκαμαντα.
 A. 156. H. 112.

Ἀκταίος. A. 274. P. 557.

Ἀλαστορα. H. 97.

M

Ἀλεξαν-

- Ἀλεξανδρος. Α. 8. 165. 196. Η. 132. Ἀλεξανδροισι. Α. 16. 160. Η. 440. Ἀλεξανδρῳ. Η. 131. Ἀλεξανδρον. Α. 108. 144. Η. 128.
 Ἀλιον. Η. 98.
 Ἀλκανδρον. Η. 98.
 Ἀλληστιν. Α. 238.
 Ἀλκιδαμαντα. Ρ. 556.
 Ἀμαζονας. Α. 23. Ρ. 193.
 Ἀμαζονιδων. Ρ. 9. 183. 185.
 Ἀμυντοριδης. Α. 185.
 Ἀμφιον. Η. 89.
 Ἀνδροδαΐξα. Ρ. 179.
 Ἀνδρῳμαχη. Η. 317. Ρ. 182. 368. Ἀνδρομαχην. Η. 129.
 Ἀνδρῳ. Ρ. 179.
 Ἀνθεμιδην. Η. 39.
 Ἀντηνωρ. Η. 163. Α. 161. Ρ. 380. Ἀντηνωρος. Ρ. 515. 741. Ἀντηνωρά. Ρ. 608.
 Ἀντιανειρα. Ρ. 176.
 Ἀντικλος. Ρ. 647.
 Ἀντιλοχος. Η. 37. 86. 117. Ρ. 262. Ἀντιλοχοιο. Α. 226. Ρ. 443. Ἀντιλοχῳ. Ρ. 419. 464. Ἀντιλοχον. Η. 225.
 Ἀντιμαχαιο. Α. 158. 164.
 Ἀντιοπειαν. Α. 238.
 Ἀντιφατης. Ρ. 648.
 Ἀντιφονος. Η. 446. Ρ. 51.
 Ἀντιφος. Η. 40.
 Ἀζυλον. Η. 113.
 Ἀπολλων. Α. 35. 50. Η. 5. 466. Ἀπολλωνος. Α. 89. Ἀπολλῳ. Ρ. 391.
 Ἀπριλλιον. Α. 81.
 Ἀραβιοι. Ρ. 293. Ἀραβων. Ρ. 232.
 Ἀργειοι. Η. 6. et passim.
 Ἀργος. Α. 194. Ἀργεος. Α. 88. 311.
 Ἀρειδης. Α. 273.
 Ἀρεταου. Η. 117.
 Ἀρης. Η. 27. Ρ. 64. 65. 68. 71. 728. Α. 35. Ἀρηος. Α. 23. 212. 399. Ἀρεΐ. Ρ. 548. Ἀρεας. Α. 25.
 Ἀρκεισιαδεω. Ρ. 84.
 Ἀρβύβες. Ρ. 278. Ἀρβύβων. Ρ. 252. 276.
 Ἀρτεμις. Α. 36. Ἀρτεμιδος. Α. 201. Ἀρτεμιδι. Α. 196.
 Ἀρχιμηδης. Η. 47.
 Ἀσκληπιαδῃ. Ρ. 520.
 Ἀσπιδοχαρμη. Ρ. 180.
 Ἀστεριῳ. Α. 101.
 Ἀστυνανκτα. Η. 129. 297. 319.
 Ἀστυνομαιαν. Α. 349.
 Ἀστυκλον. Η. 116.
 Ἀστυνεον. Η. 65.
 Ἀτρειδης. Η. 57. 85. 118. 136. 160. 193. 205. 235. Ρ. 540. Ἀτρεΐδαο. Α. 98. 387. Ἀτρεΐδῃ. Ρ. 311. Ἀτρεΐδην. Α. 363. 155. Ἀτρεΐδων. Ρ. 651. Ἀτρεΐδαις. Α. 182. 375. Ρ. 609.
 Ἀτρειων. Α. 376.
 Αὔληρον. Η. 117.
 Αὔλιδα. Α. 172. 191.
 Αὔσιον. Ρ. 737.
 Αὐτομαδοντι. Ρ. 547.
 Ἀφροδιτη. Α. 36. 70. 72. Ἀφροδιτης. Η. 76. 208. Ἀφροδιτην. Α. 63.
 Ἀχαιοι. Η. 264. et passim.
 Ἀχαΐτου. Α. 232.
 Ἀχιλλεος. Α. 258. 264. 268. 277. 281. Η. 1. 199. 219. 243. 390. 395. 405. Ρ. 333. 355. 384. 164. 166. 205. 263. Ἀχιλλης. Α. 173. 180. 182. 186. 189. Η. 8. 378. Ρ. 440. 482. 495. 563. Ἀχιλλῃ. Α. 347. 364. Η. 225. Ἀχιλλῳ. Α. 362. Ἀχιλλῃ. Α. 284.

284. 304. P. 392. 410. 552.
Ἀχιλλεύ. H. 382.

B.

Βεῤῥυιας. P. 285.
Βουκολίωνος. H. 115.
Βουνικῆ. H. 441.
Βρισηῖς. A. 355. P. 447. 542.
Βρισηΐδες. H. 2.
Βρισηος. A. 350.
Βρουτεύ. A. 241.

Γ.

Γανυμηδης. A. 93.
Γλαυκος. H. 133. Γλαυκου. H.
125. Γλαυκῆ. H. 123.
Γωρυτοεσσα. P. 178.

Δ.

Δαναῖς. H. 234. Δαναων. H.
202.
Δαρδανοί. P. 237.
Δαρδανίωνα. H. 402.
Δαρητος. H. 53.
Δασίου. A. 87.
Δηϊδαμειας. P. 538.
Δηϊκωντα. H. 79.
Δηϊφοβος. H. 447. P. 50. 158.
353. 358. 376. 393. 600.
Δηϊφοβου. P. 730.
Δημοκωντα. H. 41.
Δημοφων. P. 647.
Δικτυί. P. 598.
Διοδώρος σικελος. P. 765.
Διομηδης. H. 44. 176. P. 643.
Διομηδεος. H. 49. 63. 110.
Διομηδεα. A. 156.
Διονυσος. P. 718.
Διωρεα. H. 42.

Δολοπιονας. H. 60.
Δολοπων. A. 175.
Δολωνα. H. 190.
Δουρις. P. 779.
Δρησον. H. 114.
Δυσπαρις. P. 358. 396. 418.
Δυσπαριον. A. 5. P. 587.

E.

Ἐγχεσιμαργος. P. 180.
Ἐκαβη. A. 39. 44. 46. 143. P.
366. 619. Ἐκαβης. H. 442.
434.
Ἐκατη. P. 182.
Ἐκτοριδαί. H. 360. Ἐκτορι-
δαν. H. 376. Ἐκτοριδας. P.
734.
Ἐκτωρ. H. 87. 99. 133. 121.
127. 244. 407. 417. P. 122.
Ἐκτορος. A. 11. 232. H. 90.
108. 110. 221. 266. 338. 362.
272. 300. 318. 455. P. 430.
21. 35. Ἐκτορι. H. 134. 355.
P. 359. Ἐκτορα. H. 162.
214. 217. 249. 322. 333. 334.
351. 386. 387. 401. 479. 482.
487. 497.
Ἐλατον. H. 118.
Ἐλενη. H. 439. Ἐλενης. A. 7.
P. 600. Ἐλεση. A. 141.
148. 154. 285. H. 16. 163.
165. P. 610.
Ἐλενος. H. 446. P. 49. 373.
571. 579. Ἐλενοιο. H. 121.
Ἐλενον. H. 100. Ἐλενον.
A. 16.
Ἐλεφνηορα. H. 38.
Ἐλλαδος. A. 382.
Ἐλλαδικος. P. 14. 778.
Ἐλλη. H. 465.
Ἐλληνων. A. 9. 25. 81.

M 2

Ἐλμερα

Ἐλωρος. Α. 274.
 Ἐλωρου. Ρ. 555.
 Ἐμπεδοκλείου. Η. 138.
 Ἐννοσιγαιου. Α. 96.
 Ἐννα. Ρ. 257. 718.
 Ἐπειος. Ρ. 632. 650. Ἐπειον.
 Α. 17.

Ἐπίθymiαν. Α. 63.
 Ἐρεβου. Α. 67.
 Ἐρις. Α. 71. Ἐριν. 72.
 Ἐρμης. Α. 36.
 Ἐρως. Ρ. 64. 65. 67. 70.
 Εὐαδην. Α. 238.
 Εὐβοία. Α. 391.
 Εὐμηλος. Ρ. 646.
 Εὐριπίδου. Ρ. 503.
 Εὐρύαλος. Η. 114.
 Εὐρύδακας. Ρ. 649. Η. 66.
 Εὐρύλοφον. Ρ. 181.
 Εὐρύπυλος. Η. 60. 118. Ρ. 518.
 Εὐρύπυλου. Η. 201. Εὐρύ-
 πυλοιο. Ρ. 646. 584. Εὐρύ-
 πυλον. Α. 15. Η. 197.

Εὐσωρου. Η. 112.
 Εὐφορβου. Α. 232. Εὐφορβον
 βοικελίδην. Η. 223.
 Ἐχεμονα. Η. 68.
 Ἐχεπυλον. Η. 37.

Z.

Ζευς. Η. 25. 125. 171. 216. 467.
 Ζηνος. Α. 208. Η. 213. Διος.
 Α. 208. 19. 97. 103. Η. 274.
 281. 290. 473. Δι. Α.
 100.
 Ζηνα. Α. 106.

H.

Ἡελαιο. Α. 49. 51. 106. Η. 33.
 Ἡετιωνας. Η. 359.

Ἡϊονηα. Η. 133.
 Ἡλίδος. Ρ. 577.
 Ἡνιοπηα. Η. 127.
 Ἡρακλεος. Α. 21. Ἡρακλῆος.
 Η. 92.
 Ἡρακλείδου. Α. 269.
 Ἡρη. Η. 107. 202. 212. Φερ-
 σβιος. Η. 276. Ἡρης. Α.
 64.
 Ἡφαιστοιο. Η. 55. Ρ. 294.

Θ.

Θαλυσιαδην. Η. 37.
 Θαρρηλιωνος. Ρ. 770.
 Θεωνω. Α. 239. Η. 436.
 Θερμαδοντος. Ρ. 7.
 Θερεϊτης. Ρ. 204. Θερεϊτων.
 Ρ. 201. Θερεϊτω. 206.
 Θεστοριδα. Α. 196.
 Θετις. Α. 68. Θετιδος. Ρ. 531.
 Θετιδι. Ρ. 459. Θετιν. Α.
 178.
 Θεσειδην. Α. 156.
 Θεος. Η. 43.
 Θεωνα. Η. 67.
 Θερασυμῆδης. Ρ. 645.
 Θερηκας. Η. 190.
 Θυμβην. Ρ. 405.
 Θυμβρον. Ρ. 391.
 Θωρηκη. Ρ. 181.

I.

Ἰαλμανος. Ρ. 87.
 Ἰανουαριον. Ρ. 775.
 Ἰδαιον. Η. 166. 311. Ἰδαίη. Η.
 441.
 Ἰδης εὐρεα. Η. 105. 464.
 Ἰδομανευς. Η. 57. Ρ. 87. 644.
 660.

Ἰερης

Ἰερης. P. 558. Ἰερην. A. 279.
Ἰλιον. H. 121. 265. 417.
Ἰνδοί. P. 222. Ἰνδων. P. 243.
252. 312. 336.
Ἰδοκῆ. P. 187.
Ἰοζεια. P. 179.
Ἰουνιαίο. A. 87.
Ἰπποδαμεια. A. 355. P. 447.
Ἰπποδαμειαν. A. 350.
Ἰπποδση. P. 176.
Ἰπποδοος. H. 447. P. 49.
Ἰππολοχοιο. H. 123.
Ἰππολυτην. P. 11.
Ἰρις. A. 212.
Ἰσακίος. H. 143. P. 702. Ἰσακιοιο. P. 284. 620. 754.
Ἰστριαδικο. P. 555.
Ἰστριοιο. A. 274.
Ἰφειγενειαν. A. 195.
Ἰφιδάμεις. P. 649.
Ἰφινουον. H. 133.

K.

Καλησιον. H. 113.
Καλλιόπεια. A. 2.
Καλλιστω. P. 776.
Καλχας. P. 645. 666.
Κασσανδρη. H. 409. 442. P. 370. Κασσανδρην. P. 735.
Κεφαλληνες. A. 383.
Κλυταμνηστρας. A. 195.
Κλυτιοιο. H. 436.
Κνημεις. P. 181.
Κοϊντος. P. 10. 13. 282. 522. 584. 597.

Κορυθφ. H. 442.
Κων. H. 194.
Κρηθων. H. 80.
Κρητκων. A. 201.
Κρητην. A. 100. 107. 135.
Κρονιδην σσεισιχθονα. P. 456.

Κροτος. H. 27. 33. 472. P. 39.
Κρονον. H. 471. 281. Κρονον. H. 289.
Κυανιππος. P. 643.
Κυννος. A. 257.

Λ.

Λαερτιο. P. 487.
Λαμπίος. P. 138.
Λαοδαμαντα. H. 319.
Λαοδαμεια. A. 227. Λαοδαμειης. A. 246.
Λαοδικεια. H. 442.
Λαοδικην. P. 736.
Λαοδοση. H. 437.
Λαοκοων. P. 713.
Λατινιων. P. 738.
Λελεγγων. A. 359.
Λεοντευσ. P. 646.
Λεσβου. A. 372.
Ληϊτος. H. 118.
Λημνου. P. 576. 580. Λημνω. A. 298.

Λογγινος. P. 771.
Λοκρος. H. 215. P. 664. 735.
Λοκρον. A. 300.
Λουκρετιην. A. 239.
Λυκαων. P. 48.
Λυκιοισι. H. 96.
Λυκομηθεος. A. 175.
Λυκοφρων. P. 597.
Λυσιας. P. 14.

M.

Μαρκου Μαρκελλου. H. 48.
Μαχκων. H. 21. P. 583. Μαχκονα. H. 197. 198. P. 521.
Μεγης. P. 648.
Μελανθιον. H. 118.

Μελανίππον. P. 554.

Μεμνιν. P. 235. 239. 241. 283.
290. 300. 317. Μεμνόνος
P. 280. 313. 316. 334. Μεμ-
νονα P. 330. 345.

Μενέλκος, Α. 99. Η. 17. 58.
120. 222. P. 83. 644. 729.
Μενέλκου Α. 98. 135. Μενε-
λπον Α. 155. Η. 82. 19.

Μενεσθευς. P. 88.

Μενεσθην. Η. 88.

Μενεσθιον Η. 132.

Μενητας. Α. 359

Μετων. Η. 469.

Μηριονης. Η. 59. P. 83. 662.

Μοιραγ. Α. 323 Μοιραις. Α. 28.

Μιουσα. Α. 19. Μιθσαν. P. 761.

Μουσαγ. P. 435.

Μυθωνα Η. 86.

Μυκηναίοι. Α. 383.

Μυρμιδόνες. P. 445. 549. Μυρ-
μιδονεσσι. Α. 183.

Μυρινης. Α. 218.

Μυσός. P. 519. Μυσοι. 282.

Μυσων. Α. 323. P. 272. 275.

554. 566. Μυσους. P. 269.

N.

Νεμεσις. Α. 104.

Νεοπτολεμος. P. 523. 643. 732.

Νεοπτολεμω. P. 566. Νε-

οπτολεμοιο. P. 562.

Νεστοριδης. P. 645.

Νιστωρ. Η. 198. 205. P. 87.

280. 458. Νεστορος. Η. 83.

170. 200. P. 262. Νεστορα.

Α. 177. Η. 176.

Νηρος. P. 452.

Νιρευς. Α. 278.

Νημονα. Η. 98.

Ξ.

Ξανθικος. Α. 80. 81.

Ξάνθου. P. 210. Ξανθείο. Η. 240.
408. P. 148. 355. Ξανθον.
Η. 67.

O.

Ὅδιον. Η. 57.

Ὅδυσσευς. Α. 194. 297. 326.
346. 363. 406. Η. 41. 96.
116. 189. P. 402. 408. 483.
514. 613. 650. 672. 734.

Ὅδυσσευς. Α. 307.

Ὅδυσσης. Α. 322. P. 572.

Ὅδυσσαι. Α. 155. 177. P. 616.
625.

Ὅδυσση. Η. 195. P. 603.

Ὅδυσσιν. Α. 332.

Ὀϊλεος. P. 644.

Οϊνεμπον. Η. 99.

Οϊνω. Η. 437.

Οϊωνην. Α. 239.

Ὀϊστροφη. P. 179.

Ὀλυμπου. Α. 34.

Ὀμηρος. Η. 55.

Ὀμηρου. Α. 6. Η. 25. 230.

Ὀρεσβιον. Η. 100.

Ὀρεστην. Η. 99.

Ὀρσιλοχον. Η. 80.

Ὀρφευς. P. 522. 705. Ὀρφεα.
574.

Ὀτρηνης. P. 8. 57. Ὀτρηνην.
P. 127.

Ὀφελτιον. Η. 114.

Π.

Παλαμηνης. Α. 316. 331. Πα-

λαμηνει. Α. 364. 370. 371.

Η. 6. 229. Παλαμηνει. Α.
265.

265. 327. 369. Παλαμηνήν.
 Α. 155. Ρ. 692. Παλαμηνέα.
 Α. 287. 366. Η. 3.
 Παλλάδος. Ρ. 512.
 Παμμων. Η. 446. Ρ. 49.
 Παναχαιοι. Α. 187. 191. 315.
 321. 348. Παναχαιων. Α.
 329. 393.
 Παναχαιοις. Α. 348.
 Πανδαρος. Η. 19. Πανδαρον.
 Η. 69.
 Πανελληνες. Α. 205.
 Πανθην. Α. 240.
 Παριον. Α. 59. Παριου. Α. 78.
 Παριφ. Α. 75.
 Παρις. Α. 31. 125. Η. 17. 28.
 446. Ρ. 48. 159. 353. Παρι-
 δος. Α. 54. Παριος. Α. 59.
 Πατροκλος. Α. 185. Ρ. 475.
 Πατροκλου. Α. 11. Η. 239.
 Πατροκλοιδ. Ρ. 443. 466.
 Πατροκλφ. Η. 224. Ρ. 419.
 464. Πατροκλον. Η. 199.
 233. 270.
 Πειρις. Η. 42.
 Πειλοπος. Ρ. 577.
 Πενθεσιλεια. Ρ. 8. 100. 108.
 140. 157. Πενθεσιλειης. Ρ.
 121. Πενθεσιλειαν. Α. 12.
 Η. 250. Ρ. 19. 94. 195. 210.
 207. Πενθεσιλειη. Ρ. 126.
 119.
 Πηγασος. Ρ. 138.
 Πηδαιον. Η. 59.
 Πηλειδης. Η. 234. 249. 254.
 270. Ρ. 305. 406. 125. 202.
 Πηλειδου. Η. 324. Πηλαδαο.
 Η. 246. Ρ. 357. Πηλαδαο.
 Ρ. 500. Πηλαδην. Η. 188.
 Πηλειδη. Η. 328. Ρ. 444. 463.
 Πηδασον. Η. 115.
 Πηλεος. Α. 68. Πηληος. Ρ.
 469. Πηληα. Α. 178.

Πηνελωε. Ρ. 648.
 Πιδυτην. Η. 116.
 Ποικωντιος. Ρ. 580. 585.
 Πολιτης. Η. 447.
 Πολυδαρος. Η. 450.
 Πολυτιδον. Η. 66.
 Πολυτης. Ρ. 51.
 Πολυξηνη five Πολυξεινη. Η. 315.
 380. 1397. Ρ. 498. Πολυξει-
 νης. Ρ. 389.
 Πολυποιτης. Η. 116.
 Ποσειν. Α. 241.
 Ποσειδων. Η. 203. Ποσειδωνος.
 Ρ. 111. Ποσειδωνος. Η. 293.
 Πουλυδαμας. Ρ. 216. 236. 249.
 Πουλυδαμαντα. Ρ. 335. 347.
 Πριαμιδας. Η. 272.
 Πριαμος. Α. 4. 48. 74. 369. Η.
 295. 327. 337. 480. Ρ. 22.
 363. 124. Πριαμοιο. Η. 40.
 308. 310. 438. Ρ. 234. 498.
 601. Πριαμου. Α. 57. 75.
 Η. 68. 395. Ρ. 387. 388.
 Πριαμφ. Α. 39. Ρ. 119. 122.
 Πρωτανιν. Η. 98.
 Πρωτεσιλαος. Α. 222. 247. Πρω-
 τεσιλαου. Η. 218.
 Πρωτης. Α. 149.
 Πυλαιμενεα. Η. 85.
 Πυρρον. Ρ. 526.

P.

Ρησον. Η. 190. Ρησου. Η. 191.
 Ροτυφ. Ρ. 491.

Σ.

Σαλαμια. Α. 391.
 Σαρπηδων. Η. 78. 91. Σαρπη-
 δοντος. Α. 11. Σαρπηδονε.
 Η. 220.

Σειρίς ἄστηρ. H. 51.
 Σελαν. P. 285.
 Σελαγου. H. 89.
 Σελνη. A. 207.
 Σθενεβοα. A. 245.
 Σιγειν. P. 459. Σιγειω. P.
 465.
 Σιμοασιν. H. 39.
 Σινων. P. 687. 721.
 Σκαμανδριον. H. 58.
 Σκαμανδρος. H. 464. Σκαμαν-
 δρι. H. 61. 253. P. 208.
 384.
 Σκαμανδρον. P. 207.
 Σκυδων. P. 23.
 Σκυδομητρες. A. 22.
 Σκυρον. A. 175. Σκυριο. P.
 523. 532.
 Σπαρτης. A. 146. Σπαρτην.
 A. 97. 145.
 Στησιχορος. P. 750.
 Σωκος. H. 195.

T.

Τανταλου. A. 94.
 Ταρκντινοι. P. 219.
 Τελαμωνος. P. 309.
 Τενιδων. P. 680. Τενεδω. A.
 257.
 Τενθρακτα. H. 100.
 Τενκρος. H. 187. 181. P. 83.
 645.
 Τηλεμαχοιο. A. 308.
 Τηλεφιδης. P. 519. Τηλεφιδην.
 P. 558. 561.
 Τηλεφος. A. 273. Τηλεφου.
 A. 269. Τηλεφω. A. 284.
 324.
 Τιτηνας. H. 280.
 Τληπολεμον. H. 91.
 Τοξοανασσα. P. 177.
 Τοξοφονη. P. 177.

Τρηχων. H. 99.
 Τροση. A. 20. et passim.
 Τρυφιδωρος. P. 700. Τρυφιδω-
 ρωφ. P. 209.
 Τρωιαδες. A. 141. H. 413. 437.
 P. 34. Τρωιαδων. H. 257.
 409. 433. P. 44.
 Τρωίλος. H. 448. P. 51. 353.
 382. Τρωίλου. P. 362. Τρωί-
 λων. 358. 385.
 Τυδειδης. H. 64. 74. 123. 189.
 81. 102. P. 89. 206. 604.
 613. 668.
 Τυδειδου. H. 107. Τυδειδην.
 H. 197.
 Τυδης. H. 113. P. 514.
 Τυνδαρεωιο. A. 171.
 Τυνδαρεωνη. A. 124. 169. Τυν-
 δαρεωνης. P. 600. Τυνδα-
 ρεωνην. P. 731.
 Τυριον. A. 133.
 Τυρων. A. 139.
 Τυφωνι. P. 301.
 Τυφως. P. 568.

Υ.

Υπνηορα. H. 65.

Φ.

Φαιδων. P. 138.
 Φαιδρη. A. 245.
 Φαινοπος. H. 67.
 Φαινων. A. 35.
 Φαιστον. H. 57.
 Φαρετη. P. 278.
 Φερεκλον. H. 59.
 Φηγαι. H. 53.
 Φιλοκτηταδ. H. 576. 589. Φι-
 λοκτητην. A. 298.

Φιλο-

Φιλανθρωπία. Α. 245.

Φοίβος. Η. 466. Φοίβου. Α. 53.

Ρ. 406.

Φοίνιξ. Α. 185. Ρ. 216, 236,

Φοινικίων. Ρ. 336.

Φροντισ. Η. 436,

Φυλακόν. Η. 118.

Φυλακίδης. Η. 59.

X.

Χαρος. Α. 67.

Χαλκαρά. Ρ. 181.

Χειρωνα. Α. 178.

Χρομίων. Η. 68. 91.

Χρονοκρατορία. Η. 312.

Χρυσήϊς. Α. 353.

Χρυσού. Α. 342.

Ω.

Ωρείνος. Η. 51.

E R R A T A.

- P. 19. v. 120. pone punctum post τελεια.
 p. 21. v. 138. lege ἀπρήξ.
 p. 26. v. 175. Δολόπων. pro Δολ.
 p. 27. v. 180. l. ἐπεφράσσαστο.
 Ibid. v. 181. l. πρεσβῆες.
 Ibid. lin. 28. l. produxerit propter ρ, equidem etc.
 Ibid. lin. 8. Ἦν Ἀχ.
 p. 36. l. 34. lege Q enones.
 p. 40. v. 269. Μυσοῦς.
 p. 44. l. 28. l. correptum pro corruptum.
 p. 46. v. 318. l. ἀντολήθεν.
 p. 53. v. 336. l. δ' αὖ pro δ' αὖ.
 Ibid. l. 26. l. explicit. Fragm. five: explicitum est
 Fragm.
 p. 59. 18. l. ὄρκια.
 Ibid. 19. l. ἰψ.
 p. 64. v. 70. l. βουκολίων.
 p. 69. v. 143. l. δήτευσα.
 Ibid. v. 144. l. σφαιροκροῖς.
 p. 75. in nota ad v. 228. l. Antehomericorum.
 p. 84. v. 331. οἴκτειρόν με.
 Ibid. v. 334. Γουνόμας.
 p. III. v. 141. κάππια.
 Ibid. v. 142. χρεμέτιας.
 p. 113. v. 172. οὔτασε.
 p. 115. l. 5. à fin. Scyro pro Scyra legendum.
 p. 116. l. 3. à fine. l. filio.
 p. 125. v. 304. ἴαχε.

p. 128. v. 345. forte legendum: Σμύρνη τε καὶ Ἀσσυρία Φρυ-
γίᾳ τε ut sint mulierum nomina, quae Memnonis cadaver
curaverint.

Ibid. In nota ad v. 345. l. 14. omisſum eſt Ἡοῦς ante
ἐνθάδε.

p. 134. v. 412. ἔνεκεν.

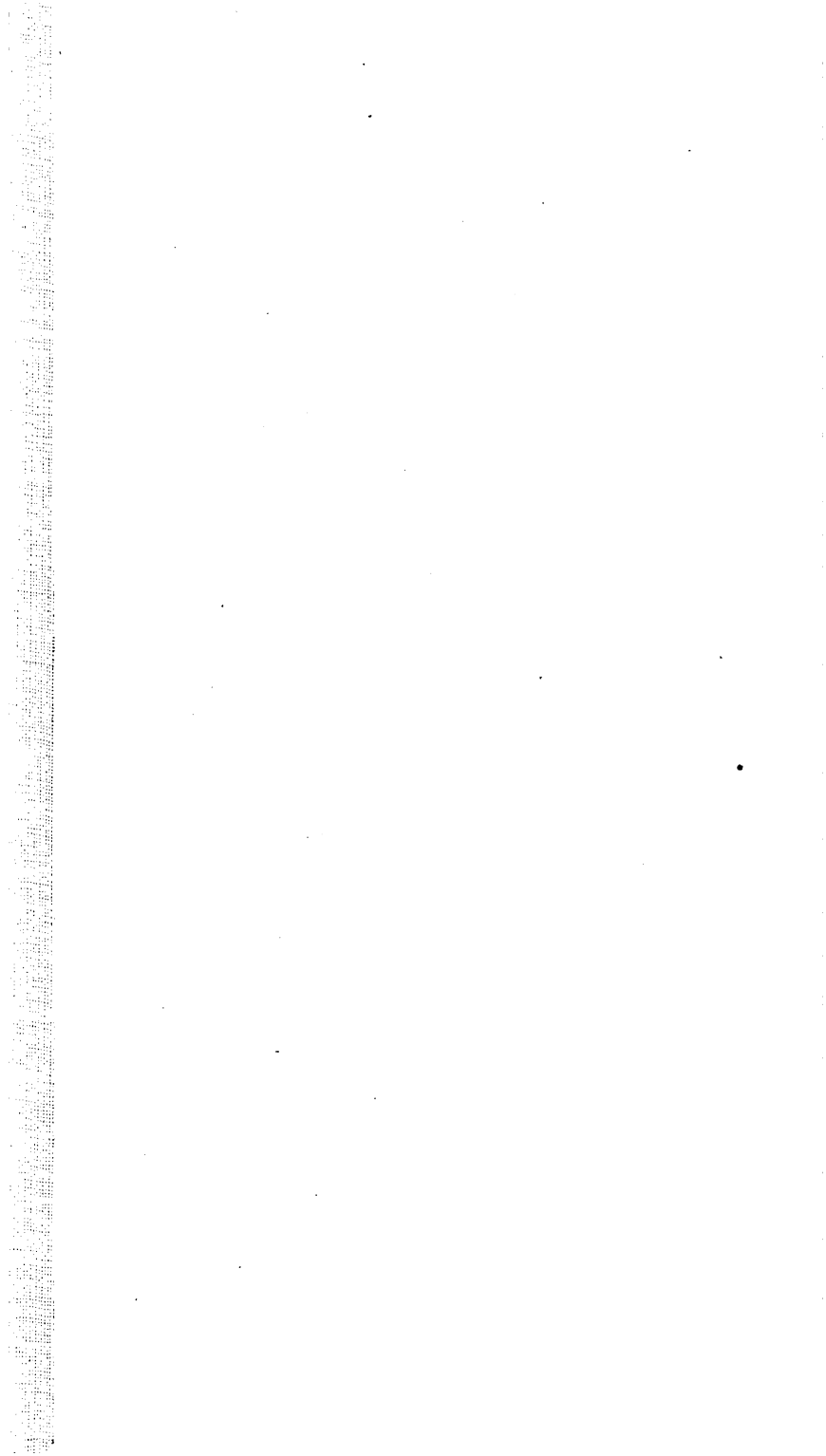
p. 137. v. 443. Ὀστία.

L I P S I A E,

E X

OFFICINA BREITKOPFIANA,

M D C C X C I I I.





AUG 26 1926

